ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Τζέιμς Μπάλαρντ	Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ
Χένρι Χέις	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΑΡΩΝΕ
Φρέντρικ Πολ Θωμάς Μαστακούρης	ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ιστορίες με ανθρωπόμορφα πλάσματα πελώριου μεγέθους, βγαλμένα μέσα από τους μύθους της αυγής της ιστορίας.

Ιστορίες για ανθρώπους που βρίσκονται γίγαντες σε πλανήτες νάνων και για άλλους που βρίσκονται νάνοι σε κόσμους γιγάντων.

Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι τα μεγέθη μέσα στο σύμπαν δεν μπορεί παρά να είναι σχετικά και αυτό που φαίνεται πολύ δεν είναι πάντα μεγαλύτερο από εκείνο που φαίνεται λίγο.

Δρχ. 800

37

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

...γωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

37

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ/2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ / Θ.ΒΕΜΠΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν υπάρχει αρχαία παράδοση η οποία να μην περιλαμβάνει τουλάχιστον ένα μύθο σχετικά με γίγαντες, με πελώρια δηλαδή πλάσματα τα οποία διέθεταν την όψη και την κορμοστασιά ανθρώπων.

Από πού προήλθαν οι γίγαντες; Σύμφωνα με τις ανατολίτικες παραδόσεις (εβραϊκή, αραβική, περσική) γεννήθηκαν από την ένωση ξεπεσμένων αγγέλων με τις γυναίκες των ανθρώπων. *"Οι δε γίγαντες ήσαν επί της γης ταις ημέραις εκείναις..."* Γένεση, ΣΤ, 4.

Κατά τη σημιτική παράδοση, μονάχα ένας από αυτούς, ο Ογκ, γλίτωσε από τον Κατακλυσμό, αρπαγμένος από την Κιβωτό του Νώε. Ο Ογκ έζησε σύμφωνα με τους Εβραίους 500 χρόνια ακόμη, και τελικά σκοτώθηκε σε μια μάχη με το Μωϋσή (!!)

«« »»

Η Μαχαμπαράτα, το καταπληκτικό έπος των Ινδο-άρειων, μιλά για τον Γκατοτκάτσα, έναν πελώριο γίγαντα, γιο του Μπιμά και μιας δαιμόνισσας των δασών. *"Ήταν πανύψηλος σαν βουνό, τα μάτια του ήταν κόκκινα σαν το αίμα, και το στόμα του έχασκε ορθάνοιχτο όπως η πύλη του θανάτου"*. Όταν τελικά το μαγικό δόρυ του Κάρνα τον σώριασε στη γη, έλιωσε χιλιάδες στρατιώτες κάτω από το γιγάντιο κορμί του.

«« »»

Ας γυρίσουμε, όμως, στην Ευρώπη.

Τόσο στην ελληνική, όσο και στη σκανδιναβική μυθολογία, οι οποίες έχουν τόσα κοινά σημεία, οι γίγαντες ήταν παιδιά του αρχέγονου Χάους, γεννημένα πριν ακόμη και από τους θεούς.

Ο Ουρανός και η Γαία γέννησαν τους πρώτους δώδεκα γίγαντες, τους Τιτάνες, ένας από τους οποίους ήταν και ο Κρόνος, ο πατέρας των πρώτων θεών.

Ο Ύμιρ, ο πρωτογίγαντας της σκανδιναβικής παράδοσης, εμφανίστηκε στο σημείο όπου συναντιόντουσαν οι δυο αντίθετες δυνάμεις της φύσης, η φωτιά και ο πάγος.

Οι γίγαντες αντιπροσωπεύουν σε όλες τις παραδόσεις τις ανεξέλεγχτες δυνάμεις της φύσης, το Χάος που προσπαθεί να καταπιεί τη μικρή νησίδα τάξης αυτής της πλάσης.

Έτσι, βρίσκονται πάντα αντιμέτωποι με τους θεούς, τους τιθασευτές της φύσης και προστάτες των ανθρώπων. Δυο φορές οι Ολύμπιοι πολέμησαν με τους τρομερούς συγγενείς τους.

Η γαλανομάτα Αθηνά εξόντωσε τον αρχηγό τους, τον Εγκέλαδο, ρίχοντας επάνω του το νησί της Σικελίας. Η Αίτνα κάνει ακόμη το νησί να σείεται, όταν ο παγιδευμένος Τιτάνας προσπαθεί αδύναμα να ελευθερωθεί. Ο θαλασσοκράτορας Ποσειδώνας σκότωσε τον Πολυβώτη, πλακώνοντάς τον με τη Νίσυρο. Ο Εφιάλτης σκοτώθηκε από τον Απόλλωνα, και ο Κλειτιός από τον Ήφαιστο...

Η περιγραφή του Απολλόδωρου, η μόνη η οποία έχει σωθεί ακέραιη σχετικά με τη γιγαντομαχία, είναι πραγματικά συγκλονιστική.

Όσοι έχουν επισκεφθεί το αρχαιολογικό μουσείο και το μουσείο της Ακρόπολης σίγουρα θα θυμούνται τα εκπληκτικά γλυπτά που κατάφεραν να φτάσουν, έστω και βανδαλισμένα, μέχρι τις μέρες μας.

«« »»

Για τη βόρεια παράδοση, η αναμέτρηση θεών και γιγάντων συνεχίζεται, και δεν θα τελειώσει παρά μόνο με το Ράγκναροκ, την ύστατη σύγκρουση ανάμεσα στις δυνάμεις του φωτός και του σκότους.

Μέχρι τότε, οι γίγαντες κατοικούν στο Γιότουνχάιμ, μία από τις εννιά διαστάσεις του κόσμου αυτού.

Οι γίγαντες κατέχουν τις τρομερές μαγικές δυνάμεις της αυγής της Δημιουργίας, και απόκρυφες γνώσεις που ακόμη και οι ίδιοι οι θεοί ποθούν να ανακαλύψουν.

Ο Όντιν, ο βασιλιάς των θεών, θυσίασε το ένα μάτι του για να πιεί από την πηγή της γνώσης

του γίγαντα Μίμιρ, του πιο σοφού ίσως πλάσματος στον κόσμο.

«««»»

Για τους Κέλτες, ένας από τους μεγαλύτερους βασιλιάδες και ήρωες, ο Μπραν, ήταν ένας πραγματικός γίγαντας, τόσο μεγαλόσωμος ώστε *"κανένα σπίτι δεν μπορούσε να τον χωρέσει κάτω από τη σκεπή του"*.

Ο θαυμάσιος μύθος των Παιδιών του Λιρ, του οποίου τη διασκευή έχω κάνει στο βιβλίο μου **Η Ψυχή των Μύθων**, δείχνει έναν γίγαντα ευγενικό και καλόκαρδο, τον μοναδικό ίσως αξιαγάπητο χαρακτήρα μέσα σε έναν κόσμο προδοσίας, σκοτεινής μαγείας και ζωντανών νεκρών.

Ένας ακόμη γίγαντας της κελτικής παράδοσης ήταν ο Γκόγκμαγκογκ, τον οποίο καθώς λέγεται σκότωσε ο Κορίνεος, ένα από τα πρωτοπαλήκαρα του Βρούτου, του Τρώα ήρωα που κατέφυγε στην Αλβιόνα μετά την πτώση της Τροίας. (Αυτός ο Βρούτος - και όχι φυσικά ο γνωστός Ρωμαίος δολοφόνος του Καίσαρα, θεωρείται από αυτή την παράδοση που μάλλον πρέπει να επικράτησε κατά τη ρωμαϊκή κατοχή της Βρετανίας, σαν γενάρχης των Βρετανών. Επειδή, είχε γυναίκα του την Ελληνίδα Ιμογένη, κόρη του βασιλιά Πανδρόσου, οι φίλοι μας οι Εγγλέζοι αποδεικνύονται κατά το ήμισυ Έλληνες!)

«««»»

Ιστορίες για γίγαντες συνέχισαν να ακούγονται στην Ευρώπη όλο το Μεσαίωνα.

Οι θρύλοι του βασιλιά Αρθούρου και τα μετέπειτα ρομαντικά ιπποτικά μυθιστορήματα βρίθουν από αναμετρήσεις γενναίων ιπποτών με άξεστους και βάρβαρους γίγαντες.

Οι μικροί αρέσκονται πάντα να ακούνε γιανίκες επί των μεγάλων. (Έτσι λένε πως σκότωσε και ο Δαβίδ τον Φιλισταίο - βλέπε Έλληνα - Γολιάθ).

«««»»

Στη σύγχρονη φανταστική λογοτεχνία, η όψη και ο χαρακτήρας των γιγάντων αλλάζουν μορφή.

Οι γίγαντες γίνονται πιο ήπιοι και ανθρώπινοι, πολλές φορές πιο ευγενικοί και φυσιολάτρες από τους ανθρώπους.

Ας θυμηθούμε τον Ντβαλσίρ, από το **"Δυο Ήλιοι Δύουν"** του Νο 18 της Ανθολογίας μας, τους **Δενδρογίγαντες** του Τόλκιν, τη θλιμμένη φυλή των γιγάντων στα **Χρονικά** του Τόμας Κόνβεναντ του Άπιστου. Διαβάστε και το διήγημα **"Ο Πνιγμένος Γίγαντας"** στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας.

Η οικολογική καταστροφή που προχωρά με ταχύτατους ρυθμούς, η επαπειλούμενη εξαφάνιση όλων των μεγάλων ζώων όπως η γαλάζια φάλαινα και ο ελέφαντας, η παράδοξη έλξη του τελευταίου τέταρτου του αιώνα μας προς τους δεινόδαυρους, όλα αυτά κάνουν τους γίγαντες να φαντάζουν πολύ πιο συμπαθητικοί στα μάτια μας.

«« »»

Ποια είναι όμως η αλήθεια για όλα αυτά;

Έκτισαν πράγματι γίγαντες τα κυκλώπεια τείχη των Μυκηνών;

Έστησε πράγματι μια γιγάντισσα το βουνό στην πεδιάδα του Βρανδεμβούργου για να εμποδίσει τους ανθρώπους να εξοντώσουν τη φυλή της;

Έφτιαξε πράγματι ένας γίγαντας τη γέφυρα από περίεργες πέτρινες κολώνες στη Στάφα τωνμακρινών Εβρίδων;

Οι δικηγόροι του διαβόλου έχουν πολλά να ισχυριστούν:

Την άγνοια των βάρβαρων μπροστά σε έργα πιο προηγμένων φυλών, το απομεινάρι κάποιου γιγαντοπίθηκου ή το κρανίο ενός από τους πάμπολλους ελέφαντες που ζούσαν κάποτε στην Ευρώπη και που το μεγάλο άνοιγμα στο μέτωπο το κάνει να μοιάζει καταπληκτικά με αυτό ενός Κύκλωπα.

Κάποιοι άλλοι ακόμα, μιλούν για εξωγήινους, ή για μια περίοδο όπου η Σελήνη πλησίασε πολύ κοντά στη Γη, προκαλώντας με την έλξη της γιγαντισμό σε κάποιους ανθρώπους.

Ο καθένας ας πιστέψει ότι θέλει.

Αν όμως αφήσετε ελεύθερη τη φαντασία σας, και διακρίνετε κάποιες μορφές στα μεγάλα λευκά σύννεφα, τα απότομα βράχια κάποιου γκρεμού ή στις πελώριες φλόγες κάποιας πυρκαγιάς, ίσως τότε να καταλάβετε πως οι

γίγαντες δεν έχουν χαθεί ολότελα από τον κόσμο μας.

Απλά κοιμούνται...

Κοιμούνται και περιμένουν!..

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1994

Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

του Τζέιμς Μπάλαρντ

Αυτό το διήγημα είμαι σίγουρος πως θα σοκάρει πολλούς - όχι με την έννοια που θα νομίζουν ορισμένοι. Δεν είναι μια ιστορία που σκοπό έχει να διασκεδάσει, αλλά μόνο να προβληματίσει. Ωστόσο, είμαι πια βέβαιος πως το αναγνωστικό κοινό αυτής της σειράς είναι ξεχωριστό, και δεν αγοράζει αυτά τα βιβλία μόνο για να περάσει την ώρα του. Το υπέροχο αυτό διήγημα είναι μια βαθιά αλληγορία, μια εικόνα ενός χαμένου κόσμου, τον οποίο εμείς οι σύγχρονοι άνθρωποι δεν καταφέραμε όχι μόνο να διατηρήσουμε, αλλά ούτε καν να αναγνωρίσουμε, και σαν τυφλά ζώα συμβάλλουμε εδώ και αρκετούς αιώνες στην καταστροφή του. Διαβάστε το και νιώστε μια παγωμάρα στην καρδιά. Μερικές φορές ένα κρύο ντους είναι το μόνο που μπορεί να συνεφέρει κάποιον.

Θ.Μ.

Το πρωί μετά την καταιγίδα, το πτώμα ενός πνιγμένου γίγαντα ξεβράστηκε στην ακτή, πέντε μίλια προς τα βορειοδυτικά της πόλης.

Τα πρώτα νέα τα έφερε ένας αγρότης που ζούσε εκεί κοντά, και στη συνέχεια τα επιβεβαίωσαν οι δημοσιογράφοι των τοπικών εφημερίδων και η αστυνομία.

Η πλειονότητα των κατοίκων της πόλης, μαζί μ'αυτούς κι εγώ, παρέμενε επιφυλακτική, αλλά ήταν τόσοι πολλοί οι αυτόπτες μάρτυρες που επέστρεφαν και μας διαβεβαίωναν για το τεράστιο σώμα του γίγαντα, ώστε η περιέργειά μας δεν άντεξε περισσότερο.

« « » »

Η βιβλιοθήκη στην οποία εγώ και οι συνάδελφοί μου κάναμε τις έρευνές μας ήταν σχεδόν ερημωμένη, όταν ξεκινήσαμε για την ακτή, λίγο μετά τις δύο το μεσημέρι.

Όλη εκείνη τη μέρα, οι άνθρωποι συνεχώς εγκατέλειπαν τα γραφεία και τα μαγαζιά τους, καθώς οι διηγήσεις για τον γίγαντα κυκλοφορούσαν σε ολόκληρη την πόλη.

Όταν πια φτάσαμε τους αμμόλοφους πάνω από την παραλία, βρήκαμε ένα μεγάλο πλήθος να είναι ήδη συγκεντρωμένο εκεί.

Μπορούσαμε να διακρίνουμε το σώμα να κείτεται μέσα στο ρηχό νερό, διακόσια μέτρα μακριά μας.

Στην αρχή μας φάνηκε πως οι φήμες για το μέγεθός του ήταν υπερβολικές. Ήταν η ώρα της άμπωτης, και τα νερά είχαν αποκαλύψει σχεδόν ολόκληρο το κορμί του γίγαντα, αλλά παρ'όλα αυτά φαινόταν να είναι λίγο μεγαλύτερος από έναν καρχαρία.

Ήταν πεσμένος ανάσκελα, με τα χέρια στα πλευρά, σε μια στάση ανάπαυσης, λες και κοιμόταν πάνω στον καθρέφτη της υγρής άμμου, του οποίου η αντανάκλαση ξεθώριαζε καθώς τα νερά τραβιόνταν.

Στο έντονο ηλιόφωτο ολόκληρο το σώμα του γυάλιζε σαν λευκά φτερά από θαλασσοπούλι.

Απορημένοι από το θέαμα και ανικανοποίητοι από τις ψυχρές ερμηνείες που έδινε το πλήθος, οι φίλοι μου και εγώ κατεβήκαμε από τους αμμόλοφους στην παραλία.

Όλοι φαίνονταν διστακτικοί να πλησιάσουν τον γίγαντα, αλλά μισή ώρα αργότερα, δυο ψαράδες με ψηλές γαλότσες προχώρησαν προς το μέρος του.

Καθώς οι μορφές τους που όλο και μίκραιναν πλησίαζαν την ξαπλωμένη μορφή, ένα σούσουρο έκπληξης άρχισε ανάμεσα στους θεατές. Οι δυο

άνδρες φαίνονταν κυριολεκτικά μικροσκοπικοί μπροστά στον γίγαντα.

Αν και οι φτέρνες του ήταν μισοβυθισμένες στην άμμο, τα πέλματά του είχαν τουλάχιστον διπλάσιο ύψος από αυτό των ψαράδων, και αμέσως συνειδητοποιήσαμε πως αυτός ο πνιγμένος Λεβιάθαν είχε τη μάζα και τις διαστάσεις της μεγαλύτερης γαλάζιας φάλαινας.

«« »»

Τρία ψαροκάικα είχαν πλησιάσει στη σκηνή, και με τις μηχανές σταματημένες παρέμεναν μερικές εκατοντάδες μέτρα από την ακτή, ενώ τα πληρώματά τους ήταν μαζεμένα και κοιτούσαν από τις πλώρες. Η δική τους διακριτικότητα εμπόδιζε τους θεατές από την ακτή να πλησιάζουν, αλλά παρ'όλα αυτά είχαν πια όλοι κατεβεί από τους αμμόλοφους, αναζητώντας μια καλύτερη θέα.

Γύρω από το πτώμα η άμμος παρουσίαζε ένα βαθούλωμα, λες και ο γίγαντας είχε πέσει από τον ουρανό.

Οι δυο ψαράδες στέκονταν ανάμεσα στους πελώριους πλίνθους των ποδιών, γνέφοντάς μας σαν τουρίστες ανάμεσα στις κολώνες κάποιου μισοβυθισμένου ναού του Νείλου.

Για μια στιγμή φοβήθηκα πως ο γίγαντας απλά κοιμόταν, και μπορεί ξαφνικά να αναδευόταν και να έκλεινε τα πόδια, αλλά τα θαμπωμένα μάτια του κοιτούσαν τον ουρανό, χωρίς να αντιλαμβάνονται τα μικροσκοπικά του ομοιώματα ανάμεσα στα πόδια του.

Οι ψαράδες άρχισαν να κάνουν το γύρο του

πτώματος, περνώντας δίπλα στις μακριές λοφοπλαγιές των μηρών του.

Αφού σταμάτησαν για μια στιγμή να εξετάσουν τα δάχτυλα του άτονου χεριού, εξαφανίστηκαν ανάμεσα στο μπράτσο και το στήθος, και ύστερα ξαναβγήκαν για να δουν το κεφάλι, σκιάζοντας τα μάτια καθώς σήκωναν τα βλέμματα προς την ελληνική κατατομή του.

Το πλατύ μέτωπο, η ίσια μακριά μύτη, τα καμπυλωτά χείλη μου θύμιζαν ένα ρωμαϊκό αντίγραφο του Πραξιτέλη, και τα λεπτεπίλεπτα ρουθούνια του έδιναν ακόμη μεγαλύτερη έμφαση στην ομοιότητά του με ένα μνημειακό γλυπτό.

«««»»

Ξαφνικά ακούστηκαν φωνές από το πλήθος και εκατό χέρια έδειξαν προς τη θάλασσα.

Έκπληκτος είδα πως ένας από τους δυο ψαράδες είχε σκαρφαλώσει στο στήθος του γίγαντα και έκανε βόλτες χαιρετώντας τους συγκεντρωμένους.

Με ένα μουγκρητό έκπληξης αλλά και θριάμβου, όλοι άρχισαν να τρέχουν προς το πτώμα.

Καθώς πλησιάζαμε την ξαπλωμένη μορφή, η [illegible] βρισκόταν μέσα σε μια λίμνη ρηχού νερού σε μέγεθος χωραφιού, οι ενθουσιώδεις μας συζητήσεις έσβησαν πάλι, υποταγμένες μπροστά στις πελώριες φυσικές διαστάσεις αυτού του μακάβριου κολοσσού.

Ήταν πεσμένος με μια ελαφριά κλίση προς την ακτή, με τα πόδια πλησιέστερα στην παραλία, και αυτή η στάση έκρυβε από τα βλέμματα το αληθινό του μήκος.

Παρ'όλο που οι δυο ψαράδες στέκονταν πάνω στην κοιλιά του, το πλήθος σχημάτισε ένα μεγάλο κύκλο, και μονάχα μερικές ομάδες των τριών ή τεσσάρων άρχισαν να προχωρούν επιφυλακτικά προς τα χέρια και τα πόδια.

«««»»

Οι σύντροφοί μου και εγώ προχωρήσαμε από την πλευρά του γίγαντα που έβλεπε προς τη θάλασσα.

Οι γοφοί και ο θώρακάς του υψώνονταν από πάνω μας σαν το σκαρί ενός ναυαγισμένου πλοίου.

Το δέρμα του, το οποίο είχε το χρώμα του μαργαριταριού, ήταν φουσκωμένο από τη βύθισή του στο αλμυρό νερό και κάλυπτε τις καμπύλες των πελώριων μυών και τενόντων του.

Περάσαμε κάτω από το αριστερό γόνατο, το οποίο ήταν ελαφρά λυγισμένο και είχε κολλημένες επάνω του πλεξούδες από υγρά φύκια.

Περασμένο χαλαρά γύρω από τη μέση του, και διατηρώντας μια παράξενη αξιοπρέπεια για το πτώμα, ήταν ένα ρούχο από βαρύ υφασμένο υλικό, που το νερό του είχε δώσει ένα ξέθωρο κιτρινωπό χρώμα.

Το ρούχο ανέδιδε μια έντονη μυρωδιά αλμύρας καθώς στέγνωνε κάτω από τον ήλιο, ανακατεμένη με τη γλυκιά αλλά και ισχυρή μυρωδιά του δέρματος του γίγαντα.

«««»»

Σταματήσαμε πλάι στον ώμο του και κοιτάξαμε την ακίνητη κατατομή.

Τα χείλη ήταν μισάνοιχτα και το ανοιχτό μάτι θαμπό σαν κάποιος να το είχε παραγεμίσει με ένα θολό γαλαζωπό υγρό, αλλά οι λεπτεπίλεπτες αψίδες των ρουθουνιών και των φρυδιών έδιναν στο πρόσωπο μια έντονη γοητεία και διέψευδαν την κτηνώδη δύναμη του στήθους και των ώμων.

Το αυτί φαινόταν να κρέμεται στον αέρα από πάνω μας σαν σκαλιστή πόρτα.

Καθώς σήκωνα το χέρι για να αγγίξω τον τεράστιο λωβό, κάποιος εμφανίστηκε επάνω στο μέτωπο και μου φώναξε.

Πισωπάτησα τρομαγμένος, αλλά ύστερα είδα πως ήταν μια ομάδα νεαρών οι οποίοι είχαν σκαρφαλώσει στο κεφάλι και έπαιζαν σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο.

«««»»

Πολλοί άνθρωποι ήταν πια ανεβασμένοι σε ολόκληρο το σώμα του γίγαντα, του οποίου τα τεντωμένα χέρια σχημάτιζαν μια διπλή σκάλα.

Από τις παλάμες περπατούσαν επάνω στους βραχίονες και τους αγκώνες, και ύστερα σέρνονταν πάνω στους τεντωμένους δικέφαλους μέχρι την επίπεδη πλατεία των θωρακικών μυών που κάλυπταν το πάνω μέρος του λείου, άτριχου στήθους.

Από εκεί σκαρφάλωναν στο πρόσωπο, γατζωμένοι από τα χείλη και τη μύτη, ή κατέβαιναν προς την κοιλιά για να συναντήσουν τους άλλους οι οποίοι είχαν καβαλήσει τους αστραγάλους και έκοβαν βόλτες πάνω στις δίδυμες κολώνες των μηρών.

«««»»

Συνεχίσαμε την περιπλάνησή μας μέσα στο πλήθος και σταματήσαμε για να εξετάσουμε το τεντωμένο δεξί χέρι.

Μια μικρή λιμνούλα νερού σχηματιζόταν μέσα στην παλάμη, σαν το απομεινάρι κάποιου άλλου κόσμου, που συνεχώς λιγόστευε από τα πλατσουρίσματα εκείνων που σκαρφάλωναν στο χέρι.

Προσπάθησα να διαβάσω τις γραμμές που αυλάκωναν το δέρμα, αναζητώντας κάποια στοιχεία για τον χαρακτήρα του γίγαντα, αλλά το φούσκωμα των ιστών τις είχε σχεδόν σβήσει, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος της ταυτότητας του γίγαντα και τις τελευταίας τραγικής του μοίρας.

Οι τεράστιοι μύες και τα κόκκαλα του καρπού φαίνονταν να αρνούνται οποιαδήποτε ευαισθησία στον κάτοχό τους, αλλά τα ντελικάτα λυγισμένα δάχτυλα και τα περιποιημένα νύχια, το καθένα συμμετρικά και κοντά κομμένο, έδιναν την εντύπωση ενός πιο λεπτού χαρακτήρα, όπως αυτόν που φανέρωναν και τα ελληνικά χαρακτηριστικά του προσώπου, πάνω στο οποίο οι κάτοικοι της πόλης ήταν καθισμένοι σαν μύγες.

Ένας νεαρός είχε σκαρφαλώσει στην κορυφή της μύτης, και με τα χέρια ανοιχτά για να ισορροπεί, φώναζε στους φίλους του, αλλά το πρόσωπο του γίγαντα συνέχιζε να διατηρεί τη βαριά αξιοπρέπειά του.

«««»»

Επιστρέφοντας στην ακτή, καθίσαμε στα βότσαλα και παρατηρούσαμε την ασταμάτητη ροή των ανθρώπων που έρχονταν από την πόλη.

Κάπου έξι ή επτά ανεμότρατες είχαν μαζευτεί στα ρηχά και τα πληρώματά τους βουτούσαν στα νερά για να δουν από πιο κοντά αυτό το πελώριο ξέβρασμα της καταιγίδας.

Λίγο αργότερα έφτασε ένα απόσπασμα αστυνομικών, οι οποίοι έκαναν με μισή καρδιά μια απόπειρα να αποκλείσουν την παραλία. Όταν όμως είδαν από κοντά την ξαπλωμένη μορφή, κάθε παρόμοια σκέψη άφησε το μυαλό τους και έφυγαν πάλι με ειρωνικά βλέμματα.

«««»»

Μια ώρα αργότερα υπήρχαν χίλιοι άνθρωποι μαζεμένοι στην παραλία, από τους οποίους τουλάχιστον διακόσιοι στέκονταν ή κάθονταν πάνω στον γίγαντα, μαζεμένοι στα μπράτσα και τα πόδια ή κάνοντας ασταμάτητους γύρους πάνω στο στήθος και την κοιλιά.

Μια μεγαλύτερη συμμορία νεαρών είχε καταλάβει το κεφάλι, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον πάνω στα μάγουλα ή κάνοντας τσουλήθρα στις λείες πλαγιές του σαγονιού. Δύο ή τρεις είχαν καβαλήσει τη μύτη, ενώ ένας άλλος είχε μισοχωθεί μέσα σε ένα από τα ρουθούνια, από το οποίο και γαύγιζε, παριστάνοντας το σκυλί.

«««»»

Το ίδιο απόγευμα η αστυνομία επέστρεψε και άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος για μια ομάδα επιστημόνων - αυθεντιών στην ανατομία και την θαλάσσια βιολογία - οι οποίοι είχαν έρθει από το πανεπιστήμιο.

Η συμμορία των νεαρών και οι περισσότεροι άλλοι πάνω στον γίγαντα κατέβηκαν, αφήνοντας πίσω μερικούς σκληροτράχηλους που παρέμεναν κουρνιασμένοι πάνω στα δάχτυλα των ποδιών και το μέτωπο.

Οι ειδικοί έκαναν το γύρο του γίγαντα, κουνόντας ζωηρά τα κεφάλια, ενώ οι αστυνομικοί που πήγαιναν μπροστά έσπρωχναν στο πλάι τους περίεργους. Όταν έφτασαν το τεντωμένο χέρι, ένας αξιωματικός προσφέρθηκε να τους βοηθήσει να ανεβούν στην παλάμη, αλλά οι ειδικοί αρνήθηκαν βιαστικά.

Όταν έφυγαν, το πλήθος για μια φορά ακόμη σκαρφάλωσε πάνω στο γίγαντα, και ήταν ακόμη εκεί όταν εμείς φύγαμε, γύρω στις πέντε, καλύπτοντας τα χέρια και τα πόδια όπως ένα κοπάδι γλάρων καθισμένο πάνω στο νεκρό σώμα ενός μεγάλου ψαριού.

«««»»

Επισκέφθηκα ξανά την παραλία τρεις μέρες αργότερα.

Οι φίλοι μου στη βιβλιοθήκη είχαν ξαναγυρίσει στη δουλειά τους, και ανέθεσαν σε μένα να παρατηρώ τον γίγαντα και να συντάξω μια αναφορά.

Ίσως να διαισθάνονταν πόσο έντονο ήταν το ενδιαφέρον μου για αυτή την περίπτωση, και

ήταν πράγματι αλήθεια πως ήθελα να ξαναγυρίσω στην παραλία.

Δεν επρόκειτο για κάποια νεκροφιλική επιθυμία, επειδή ο γίγαντας ήταν για μένα ζωντανός, περισσότερο ζωντανός μάλιστα από πολλούς από τους ανθρώπους που τον κοιτούσαν.

Αυτό που με γοήτευε τόσο ήταν εν μέρει το τεράστιο μεγεθός του, ο απίθανος χώρος που καταλάμβαναν τα χέρια και τα πόδια του, τα οποία φαίνονταν να επαληθεύουν την ταυτότητα των δικών μου μικροσκοπικών μελών, μα πάνω απ'όλα το αδιαμφισβήτητο γεγονός της ύπαρξής του.

Οτιδήποτε άλλο στη ζωή μας μπορεί να ήταν αντικείμενο αμφιβολίας, όμως ο γίγαντας, ζωντανός ή νεκρός, υπήρχε κατά μια απόλυτη έννοια, προσφέροντάς μας μια εικόνα ενός κόσμου παρόμοιων απολύτων, απέναντι στον οποίο εμείς οι θεατές της παραλίας αποτελούσαμε απλά κακέκτυπα.

«««»»

Όταν έφτασα στην παραλία το πλήθος είχε μειωθεί σημαντικά. Κάπου διακόσιοι με τριακόσιοι άνθρωποι κάθονταν στα βότσαλα, τρώγοντας και παρατηρώντας τις ομάδες των επισκεπτών που διέσχιζαν την έκταση της άμμου.

Οι συνεχείς παλίρροιες είχαν μεταφέρει τον γίγαντα πιο κοντά στην ακτή, στρέφοντας το κεφάλι και τους ώμους του προς την παραλία, έτσι που φαινόταν πια διπλάσιος σε μέγεθος.

Το πελώριο σώμα σχεδόν εξαφάνιζε τις ψαρόβαρκες που ήταν αραγμένες δίπλα στα πόδια του.

Οι ανόμοιες καμπύλες της ακτής είχαν αψιδώσει ελαφρά τη ραχοκοκκαλιά του, προτείνοντας το στήθος τού και γέρνοντας πίσω το κεφάλι, δίνοντάς του μια πιο ηρωική έκφραση.

Οι συνδυασμένες επιδράσεις του θαλασσινού νερού και του πρηξίματος των ιστών έδιναν στο πρόσωπό του μια λιγότερο νεαρή όψη.

Αν και οι απροσμέτρητες διαστάσεις των χαρακτηριστικών με εμπόδιζαν να υπολογίσω ακριβώς την ηλικία και το χαρακτήρα του γίγαντα, στην προηγούμενη επίσκεψή μου τα κλασικά χείλη και η μύτη του μου έδιναν την εντύπωση ενός διακριτικού και ήρεμου νεαρού.

Τώρα, ωστόσο, μου φαινόταν τουλάχιστον μεσόκοπος.

Τα παραφουσκωμένα μάγουλα, η παχύτερη μύτη και οι κρόταφοι και τα στενεμένα μάτια του έδιναν μια όψη καλοζωισμένης ωριμότητας η οποία, ακόμη και εκείνη την ώραυπονοούσε την αποσύνθεση που ερχόταν.

Αυτή η επιταχυνόμενη μεταθανάτια εξέλιξη του χαρακτήρα του γίγαντα, λες και τα κρυφά στοιχεία της προσωπικότητάς του είχαν κερδίσει αρκετές φορές στη διάρκεια της ζωής του ώστε να εκτονωθούν σε μια τελευταία σύντομη σύνοψη, συνέχιζε να με γοητεύει.

Σημάδευε την αρχή της παράδοσης του γίγαντα σε αυτό το απαιτητικό σύστημα του χρόνου στο οποίο είναι παγιδευμένη και η υπόλοιπη ανθρωπότητα, σαν τους εκατομμύρια παραμορφωμένους κυματισμούς μιας δίνης.

«««»»

Πήρα θέση ακριβώς απέναντι από το κεφάλι του γίγαντα, έτσι ώστε να μπορώ να βλέπω τους νεοφερμένους και τα παιδιά που σκαρφάλωναν στα χέρια και τα πόδια του.

Ανάμεσα στους επισκέπτες εκείνου του πρωινού ήταν και μερικοί με δερμάτινα σακάκια και μάλλινα σκουφιά, οι οποίοι κοιτούσαν τον γίγαντα με επαγγελματικό μάτι, μετρώντας τις διαστάσεις του με τα βήματα και χαράζοντας πρόχειρους υπολογισμούς στην άμμο.

Υπέθεσα πως ήταν από το υπουργείο δημόσιων έργων ή κάποιον άλλο κρατικό οργανισμό, και αναρωτιόντουσαν πώς θα κατάφερναν να ξεφορτωθούν το πελώριο ξέβρασμα.

Αρκετά άλλα άτομα με πιο εκκεντρικά ρούχα, μάλλον ιδιοκτήτες τσίρκων και τα παρόμοια, είχαν επίσης εμφανιστεί και έκαναν αργές βόλτες γύρω από τον γίγαντα, με τα χέρια χωμένα στις μακριές καμπαρτίνες τους, χωρίς να λένε κουβέντα ο ένας στον άλλο. Προφανώς ο όγκος του πτώματος ήταν πολύ μεγάλος για τις επιχειρήσεις τους.

Όταν εκείνοι έφυγαν, τα παιδιά συνέχισαν να ανεβοκατεβαίνουν στα χέρια και τα πόδια, ενώ νεαροί πάλευαν πάνω στο πρόσωπο, καλύπτοντας το λευκό δέρμα με την υγρή άμμο των παπουτσιών τους.

«««»»

Την επόμενη μέρα καθυστέρησα εσκεμμένα την επίσκεψή μου μέχρι αργά το απόγευμα, και όταν

έφτασα βρήκα λιγότερους από πενήντα ανθρώπους καθισμένους στην αμμουδιά.

Ο γίγαντας είχε σπρωχτεί από τα κύματα ακόμη πιο κοντά στην ακτή, και τώρα βρισκόταν κάτι λιγότερο από εβδομήντα πέντε μέτρα μακριά, τσακίζοντας με τα πόδια του μια σαπισμένη ξύλινη προβλήτα.

Η πλαγιά της πιο συμπαγούς άμμου είχε γείρει το σώμα του προς τη θάλασσα, και το μελανιασμένο πρόσωπο ήταν στραμμένο προς την άλλη μεριά σε μια σχεδόν εκούσια στάση.

«««»»

Κάθισα πάνω σε έναν μεγάλο μεταλλικό γερανό, αλυσσοδεμένο σε ένα μπλόκο από τσιμέντο, και κοίταξα την ξαπλωμένη μορφή.

Το ξασπρισμένο δέρμα του είχε πια χάσει την μαργαριταρένια του ημιδιαφάνεια και ήταν πασπαλισμένο με βρώμικη άμμο η οποία αντικαθιστούσε εκείνη που είχε ξεπλύνει η βραδυνή παλίρροια.

Φύκια γέμιζαν τα ανοίγματα ανάμεσα στα δάχτυλά του και σωροί από σκουπίδια φώλιαζαν στις εσοχές των γονάτων και των γοφών του

Παρ'όλα αυτά, όμως, ο γίγαντας συνέχιζε να διατηρεί τη μεγαλόπρεπη όψη ενός ομηρικού αγάλματος.

Το τεράστιο φάρδος των ώμων και οι πελώριες κολώνες των χεριών και των ποδιών έδιναν ακόμη την εικόνα μιας άλλης διάστασης, και ο γίγαντας φαινόταν σαν μια απεικόνιση ενός πνιγμένου Αργοναύτη ή κάποιου ήρωα της Οδύσσειας, πιο αυθεντική από τα συμβατικά πορ-

τραίτα που υπήρχαν πριν στο μυαλό μου.

««»»

Κατέβηκα στην άμμο και περπάτησα ανάμεσα στις λιμνούλες του νερού προς τον γίγαντα.

Δυο μικρά αγόρια ήταν καθισμένα στην εσοχή του αυτιού και ένας μοναχικός νεαρός είχε κουρνιάσει στην κορυφή ενός δαχτύλου του ποδιού, παρατηρώντας με καθώς πλησίαζα.

Όπως έλπιζα όταν πήρα την απόφαση να καθυστερήσω την επίσκεψή μου, κανείς άλλος δεν μου έδωσε σημασία, και οι θεατές στην ακτή παρέμειναν κουκουλωμένοι μέσα στα παλτά τους.

Το δεξί χέρι του γίγαντα ήταν σκεπασμένο από σπασμένα κοχύλια και άμμο, πάνω στα οποία ήταν ορατά μια εικοσάδα αχνάρια.

Ο στρογγυλεμένος όγκος του γοφού υψωνόταν μπροστά μου, κόβοντας εντελώς τη θέα προς τη θάλασσα.

Η γλυκερή μυρωδιά που είχα αισθανθεί και τις προηγούμενες ημέρες ήταν ακόμη πιο έντονη, και μέσα από το ημιδιάφανο δέρμα μπορούσα να διακρίνω τις κουλούρες των πηγμένων αιμοφόρων αγγείων.

Όσο αποκρουστικό και να σας φαίνεται, αυτή η ασταμάτητη μεταμόρφωση, μια ορατή ζωή μέσα στο θάνατο, με έσπρωξε να σκαρφαλώσω και πάλι πάνω στο σώμα.

««»»

Χρησιμοποιώντας τον αντίχειρα σαν σκάλα, έφτασα στην παλάμη και από εκεί ξεκίνησα την ανάβασή μου.

Το δέρμα ήταν σκληρότερο απ'ό,τι περίμενα, και μετά βίας υποχωρούσε κάτω από το βάρος μου.

Γρήγορα έφτασα τον βραχίονα και το φουσκωμένο μπαλόνι των δικεφάλων. Το πρόσωπο του πνιγμένου γίγαντα έχασκε στα δεξιά μου, και τα σπηλαιώδη ρουθούνια μαζί με τις τεράστιες πλαγιές των μάγουλων έμοιαζαν σαν τον κώνο κάποιου παράξενου ηφαιστείου.

Από τον ώμο κατέβηκα στη μεγάλη πλατεία του στήθους, κατά μήκος του οποίου οι οστέινες προεξοχές των πλευρών ξεπρόβαλαν σαν πελώρια δοκάρια.

Το λευκό δέρμα ήταν πιτσιλωμένο από τις μελανιές αμέτρητων πατημασιών.

Κάποιος είχε κτίσει ένα μικρό κάστρο από άμμο στο κέντρο του στέρνου, κι εγώ ανέβηκα πάνω σε αυτή την μισογκρεμισμένη κατασκευή για να δω καλύτερα το πρόσωπο.

Τα δυο παιδιά είχαν σκαρφαλώσει από το αυτί, και προχωρούσαν προς το δεξί μάτι, του οποίου ο γαλάζιος βολβός, εντελώς θολωμένος από κάποιο γαλακτώδες υγρό, κοιτούσε τυφλά πέρα από τις μικροσκοπικές μορφές τους.

Από μια τέτοια θέση το πρόσωπο ήταν στερημένο από κάθε χάρη και μεγαλοπρέπεια. Το τραβηγμένο στόμα και το σηκωμένο σαγόνι έμοιαζαν με την κομμένη πλώρη κάποιου κολοσσιαίου ναυάγιου.

Για πρώτη φορά συνειδητοποιούσα πόσο μεγάλη ήταν η τελευταία σωματική αγωνία του

γίγαντα. Η απόλυτη απομόνωση της κατεστραμένης μορφής που ήταν ριγμένη σαν ένα εγκαταλειμένο πλοίο σε μια έρημη ακτή, σχεδόν έξω από τον ήχο των κυμάτων, μεταμόρφωνε το πρόσωπό του σε μια μάσκα εξάντλησης και ανημποριάς.

Καθώς περπατούσα, το πόδι μου βούλιαξε μέσα σε μια γούρνα μαλακού ιστού, και ένας πίδακας βρομερού αέριου βγήκε από ένα άνοιγμα ανάμεσα στα πλευρά.

Πισωπατώντας για να αποφύγω τον αποπνικτικό αέρα που αιωρούνταν σαν σύννεφο γύρω από το κεφάλι μου, γύρισα προς τη θάλασσα ώστε να καθαρίσω τα πνευμόνια μου.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, είδα πως το αριστερό χέρι του γίγαντα είχε κοπεί. Κοιτούσα με απορία το μαυρισμένο κουλάδι, ενώ ο μοναχικός νέος που ήταν ξαπλωμένος στην εναέρια φωλιά του, κάπου τριάντα μέτρα μακριά, με κοιτούσε με μάτια τρελού.

«‹«»›»

Αυτή ήταν μονάχα η πρώτη από μια σειρά αφαιρέσεων. Πέρασα τις επόμενες δυο μέρες στη βιβλιοθήκη, διστάζοντας για κάποιο λόγο να επισκεφτώ την ακτή, συνειδητοποιόντας πως πιθανώς είχα σταθεί μάρτυρας του επικείμενου τέλους μιας μεγαλειώδους ψευδαίσθησης.

Όταν ξαναδιέσχισα τους αμμόλοφους και ακούμπησα το πόδι μου στην παραλία, ο γίγαντας ήταν λιγότερο από είκοσι μέτρα μακριά μου, και από τόσο κοντά χανόταν κάθε μαγεία που πρώτα περιέβαλε την κυματοδαρμένη μορφή του. Παρά το πελώριο μέγεθός του, οι μελανιές και η βρωμιά που σκέπαζαν το σώμα του τον έκαναν μοιάζει ανθρώπινος σε μεγαλύτερη κλίμακα, και οι τεράστιες διαστάσεις του απλώς τον έδειχναν ακόμη πιο τρωτό.

Το δεξί χέρι και πόδι είχαν κοπεί, είχαν συρθεί πάνω στην πλαγιά και είχαν φορτωθεί σε κάρα. Αφού ρώτησα μια μικρή ομάδα ανθρώπων που ήταν συγκεντρωμένοι στην παλιά αποβάθρα, κατάλαβα πως υπεύθυνοι ήταν μια εταιρία λιπασμάτων και ένας παρασκευαστής ζωοτροφών.

Το πόδι που του απέμενε ήταν σηκωμένο στον αέρα, από ένα ατσάλινο σύρμα περασμένο γύρω από το μεγάλο του δάχτυλο, προφανώς ώστε να είναι έτοιμο για την επόμενη μέρα.

Η ακτή ήταν αναστατωμένη από μια εικοσάδα εργάτες, και βαθιές αυλακιές στο έδαφος σημάδευαν τα σημεία από όπου είχαν σύρει το πόδι και τα χέρια.

Ένα σκούρο, πηχτό υγρό έσταζε από τα κουλάδια και λέκιαζε την άμμο.

«‹«»›»

Καθώς προχωρούσα προς το μέρος του, πρόσεξα πως κάποιοι είχαν χαράξει στο δέρμα του ειρωνικές φράσεις, αγκυλωτούς σταυρούς και άλλα σημάδια, λες και ο ακρωτηριασμός αυτού του ακίνητου κολλοσού να είχε απελευθερώσει ένα ξαφνικό κύμα καταπιεσμένης κακίας.

Ο λωβός του ενός αυτιού ήταν τρυπημένος από ένα χοντρό ξύλο, και μια μικρή φωτιά είχε αναφτεί στο κέντρο του στήθους, καρβουνιάζοντας το γύρω δέρμα.

Ο άνεμος παρέσυρε ακόμη τη λεπτή στάχτη. Μια άσχημη μυρωδιά τύλιγε το κουφάρι, αδιαμφισβήτητο σημάδι της αποσύνθεσης, και αυτή είχε τελικά διώξει μακριά τη συνηθισμένη σύναξη των νεαρών.

Γύρισα στα βότσαλα και σκαρφάλωσα στο γερανό. Τα πρησμένα μάγουλα του γίγαντα είχαν κλείσει τα μάτια σχεδόν εντελώς, τραβώντας ταυτόχρονα πίσω τα χείλη. Η κάποτε ίσια ελληνική μύτη του είχε παραμορφωθεί και ποδοπατηθεί από αμέτρητες φτέρνες.

Όταν ξαναγύρισα στην παραλία την επόμενη μέρα, ανακάλυψα, σχεδόν με ανακούφιση, πως το κεφάλι του έλειπε.

«««»»

Αρκετές εβδομάδες πέρασαν πριν κάνω την επόμενη επίσκεψή μου μέχρι την παραλία, και μέχρι τότε κάθε ανθρώπινη ομοιότητα είχε χαθεί από το κουφάρι. Αν κάποιος τους παρατηρούσε από κοντά, ο θώρακας και η κοιλιά ήταν αναμφισβήτητα ανθρωπόμορφα, αλλά καθώς του είχαν κόψει τα άκρα, πρώτα στα γόνατα και τους αγκώνες και μετά στους ώμους και τους γοφούς, το πτώμα έμοιαζε με αυτό οποιουδήποτε θαλάσσιου κήτους - φάλαινας ή καρχαρία.

Με αυτή την απώλεια ακόμη και των τελευταίων ιχνών προσωπικότητας που παρέμεναν επίμονα επάνω στη μορφή, το ενδιαφέρον των θεατών είχε σβήσει και η ακτή ήταν έρημη, εκτός από ένα γέροντα ρακοσυλλέκτη και ένα φύλακα που στεκόταν στην πόρτα μιας προχειροφτιαγμένης καλύβας.

Μια ξύλινη σκαλωσιά είχε στηθεί γύρω από το κουφάρι, από τις οποίες μια ντουζίνα κρεμαστές σκάλες χοροπηδούσαν στο φύσημα του ανέμου. Η άμμος τριγύρω ήταν γεμάτη με κουλούρες σκοινιών, μακριά μαχαίρια με μεταλλικές λαβές και γάτζους.

Τα βότσαλα ήταν γλιερά από το αίμα και από κομμάτια σάρκας και οστών.

Έγνεψα στον φύλακα ο οποίος με κοίταξε με ξυνισμένα μούτρα πίσω από ένα μαγκάλι που έκαιγε τύρφη.

Σε όλη την περιοχή απλωνόταν η οξεία μυρωδιά των τεράστιων κομματιών λίπους που έβραζαν σε ένα καζάνι πίσω από την καλύβα.

Και τα δυο μηριαία οστά είχαν αφαιρεθεί με τη βοήθεια ενός μικρού γερανού, ενώ οι κλειδώσεις έχασαν σαν ανοιχτές πόρτες σταύλου.

Οι ώμοι, τα κλειδοκόκκαλα και τα γεννητικά όργανα είχαν επίσης αφαιρεθεί.

Ότι δέρμα απόμενε πάνω στο θώρακα και την κοιλιά ήταν σημαδεμένο με παράλληλες γραμμές μαύρης μπογιάς, και τα πρώτα τμήματα είχαν ήδη κοπεί, αποκαλύπτοντας την μεγάλη αψίδα των πλευρών.

Καθώς έφευγα, ένα κοπάδι γλάρων έπεσε από τον ουρανό και άρχισε να τσιμπολογά την άμμο με άγριες κραυγές.

«««»»

Αρκετούς μήνες αργότερα, όταν τα νέα της άφιξής του είχαν λίγο ως πολύ ξεχαστεί, διάφορα τμήματα του κορμιού του διαμελισμένου γίγαντα άρχισαν να εμφανίζονται σε όλη την

πόλη. Τα περισσότερα ήταν κόκκαλα, τα οποία η εταιρία λιπασμάτων είχε βρει πολύ δύσκολο να διαλύσει. Το μέγεθός τους, και οι πελώριοι τένοντες και χόνδροι που ήταν ακόμη κολλημένοι στις αρθρώσεις τα έκαναν να ξεχωρίζουν αμέσως.

Για κάποιο λόγο, αυτά τα απομεινάρια φαίνονταν να μεταδίδουν την αρχική μεγαλοπρέπεια του γίγαντα πολύ περισσότερο από τα πρησμένα άκρα που είχαν αποκοπεί.

«««»»

Κοιτάζοντας στην απέναντι πλευρά του δρόμου, σε ένα από τα μεγαλύτερα κρεωπωλεία χονδρικής, αναγνώρισα τα δυο τεράστια μηριαία οστά, ένα από κάθε πλευρά της εισόδου.

Υψώνονταν πάνω από τα κεφάλια των υπαλλήλων σαν τους απειλητικούς μεγάλιθους κάποιας πρωτόγονης δρυϊδικής θρησκείας, και ξαφνικά είδα με τα μάτια της φαντασίας μου τον γίγαντα να προσαρμόζει τα γόνατά του πάνω σε εκείνα τα γυμνά κόκκαλα και και να απομακρύνεται μέσα από τους δρόμους της πόλης, σηκώνοντας από κάτω τα σκόρπια κομμάτια του καθώς γύριζε στη θάλασσα.

«««»»

Λίγες μέρες αργότερα, είδα το αριστερό βραχιόνιο οστούν στην είσοδο ενός από τα καρνάγια της πόλης (το αντίστοιχο δεξιό ήταν για χρόνια πεταμένο στη λάσπη, κάτω από την κύρια εμπορική αποβάθρα τού λιμανιού).

Την ίδια εβδομάδα, το ταριχευμένο δεξιό χέρι εκτέθηκε σε ένα πλωτό λούνα παρκ, στη διάρκεια της ετήσιας γιορτής των συντεχνιών.

Η κάτω σιαγόνα κατέληξε τελικά στο μουσείο φυσικής ιστορίας.

Το υπόλοιπο κρανίο είχε εξαφανιστεί, αλλά πιθανώς κρύβεται ακόμη σε κάποιον σκουπιδότοπο ή σε έναν ιδιωτικό κήπο - πολύ πρόσφατα, ενώ κατέβαινα με πλοιάριο τον ποταμό, πρόσεξα δυο από τα πλευρά του γίγαντα να δημιουργούν μια διακοσμητική αψίδα σε έναν κήπο πλάι στο νερό, πιθανώς θεωρημένα και για τα σαγόνια κάποιας φάλαινας.

Ένα μεγάλο κομμάτι από επεξεργασμένο και διάστικτο δέρμα στο μέγεθος μιας μεγάλης κουβέρτας αποτελεί το φόντο για κούκλες και μάσκες σε ένα μαγαζί δώρων κοντά στο πάρκο, και δεν έχω αμφιβολία πως και αλλού στην πόλη, σε ξενοδοχεία ή λέσχες του γκολφ, η ταριχευμένη μύτη και τα αυτιά κρέμονται στους τοίχους πάνω από τζάκια.

«««»»

Όσο για το πελώριο πέος, αυτό κατέληξε να επιδεικνύεται σε ένα περιπλανώμενο τσίρκο που ταξιδεύει πάνω-κάτω στα βορειοδυτικά.

Αυτό το μνημειώδες όργανο, εκπληκτικό λόγω των διαστάσεων και των πρώην δυνατοτήτων του, καταλαμβάνει μια δική του αποκλειστική σκηνή. Η ειρωνία είναι πως λανθασμένα θεωρούν ότι ανήκει σε φάλαινα, και η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι άνθρωποι, ακόμη και αυτοί που είδαν το πτώμα ξεβρασμένο την πρώτη μέρα

στην παραλία, θυμούνται τώρα τον γίγαντα - όσοι τον θυμούνται - σαν ένα μεγάλο ζώο.

Τα απομεινάρια του σκελετού, απογυμνωμένα από κάθε σάρκα, μένουν ακόμη στην ακτή. Τα ξασπρισμένα πλευρά μοιάζουν με τα ξύλα ενός ναυαγισμένου καραβιού.

Η καλύβα των εργοδηγών, οι σκαλωσιές και οι γερανοί αφαιρέθηκαν, και η άμμος που σπρώχνει η παρίρροια έθαψε τη λεκάνη και τη σπονδυλική στήλη.

Το χειμώνα τα πελώρια κυρτά κόκκαλα μένουν έρημα και δέρνονται ασταμάτητα από τα κύματα, αλλά το καλοκαίρι προσφέρουν ένα εξαίρετο τόπο ανάπαυσης στα κουρασμένα θαλασσοπούλια...

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

του Φρέντρικ Πολ

Ο Φρέντρικ Πολ είναι καταξιωμένος εδώ και δεκαετίες σαν συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας. Τα καλύτερα έργα του τα έχει γράψει σε συνεργασία με τον Σίριλ Κόρνμπλαθ, ένα θαυμάσιο διήγημα του οποίου δημοσιεύθηκε στο Νο.. 33 της Ανθολογίας μας.

Οι φίλοι των παιχνιδιών για κομπιούτερ ίσως γνωρίζουν πως οι περιπέτειες με τίτλο Gateway και Gateway 2, οι οποίες κυκλοφορούν για PC βασίζονται στα ομώνυμα βιβλία του.

Στο διήγημα που ακολουθεί, και το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μια παραλλαγή του ταξιδιού του Γκάλιβερ στη Χώρα των Λιλιπούτιων, αποδεινύει πως το μέγεθος δεν είναι ποτέ αρκετό, όταν χρειάζεται να αντιπαρατεθεί στους αριθμούς.

Θ.Μ.

Ο Κλάιτμαν περπατούσε προσεκτικά κατά μήκος της πρασινωπής άμμου της ακτής. Κόντευε να σκοτεινιάσει, κι αυτό έκανε τα πράγματα ακόμη χειρότερα, επειδή έπρεπε να προσέχει το κάθε του βήμα.

Οι τρελοί νεαροί μπορεί να έβγαιναν στο δρόμο του μόνο και μόνο για να διασκεδάσουν. Αν μέσα στο σούρουπο δεν έβλεπε κάποιον και τον πατούσε...

Ξεροκατάπιε και πλησίασε πιο κοντά στο νερό. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν γύριζε κολυμπώντας. Όμως τον ανατρίχιαζε η ιδέα του βρόμικου νερού πάνω στις πληγές της πλάτης του.

Ο επιστάτης τον είχε ζορίσει υπερβολικά εκείνη την ημέρα. Ίσως, βέβαια, η γυναίκα του επιστάτη να είχε καυγαδίσει μαζί του εκείνο το πρωί και ο επιστάτης να είχε ξεσπάσει στον Κλάιτμαν - αν δηλαδή ο επιστάτης είχε γυναίκα.

«««»»

Σταμάτησε στα περίχωρα του μικρού χωριού που είχε ονομάσει Σολτ Λέικ Σίτι, και σφύριξε, όπως είχε μάθει πως έπρεπε να κάνει.

Τα πρασινωπά φώτα των μικροσκοπικών σπιτιών ήταν όλα αναμμένα. Τα μεγαλύτερα, γαλαζωπά φώτα των δρόμων βοηθούσαν τον Κλάιτμαν να βλέπει αρκετά καλά, παρ'όλο που το φως του Κάνωπου λιγόστευε όλο και πιο πολύ καθώς αυτός έγερνε προς τη δύση του.

Ο Κλάιτμαν είδε πως ένας από τους νάνους του έγνεφε, και κάθισε πάνω στις φτέρνες του για να τον δει καλύτερα.

Ο νάνος ήταν μεγαλόσωμος για τη φυλή του, σχεδόν ενάμισι εκατοστό ύψος. Περπατούσε σε δυο πόδια σαν άνθρωπος, είχε δυο χέρια και ένα ανθρώπινο κεφάλι. Ασφαλώς, τα δυο γυαλιστερά μάτια που κάλυπταν σχεδόν ολόκληρο το κεφάλι δεν ήταν ανθρώπινα, και η τσιριχτή φωνή έμοιαζε περισσότερο με τα τετερίσματα ενός εντόμου.

Του έκανε νόημα να απομακρυνθεί από το χωριό και από την παραλία γενικότερα.

Ο Κλάιτμαν είδε το λόγο: στην άμμο γινόταν κάποιου είδους συγκέντρωση, όπου ήταν μαζεμένοι αρκετές εκατοντάδες νάνοι.

Χωρίς θυμό, μπήκε στα ρηχά νερά και έκανε το γύρο της κωμόπολης, αν και το νερό τον έτσουζε πολύ στα σημαδεμένα του πόδια.

«««»»

Αυτό, όμως, δεν είχε ιδιαίτερη σημασία για τον Κλάιτμαν εκείνη τη στιγμή. Εκείνο που είχε σημασία ήταν πως πεινούσε ανυπόφορα. Μακάρι ο Μόρις να είχε βρει εκείνη τη μέρα κάτι αξιόλογο για να φάνε!

Μιά-δυο ντουζίνες από τα μεγάλα ροδαλά κοχύλια ίσως, ή ένα από εκείνα τα μεγάλα εξαπόδαρα θαλασσινά που είχαν μια γεύση ροδάκινου...

«««»»

Σπλατ.

Ο Κλάιτμαν ούρλιαξε άθελά του, καθώς η πρασινωπή σπίθα άνοιξε έναν μικροσκοπικό κρατήρα στον ώμο του.

Ένας από τους νάνους στεκόταν απειλητικά πάνω σε ένα βράχο στο δρόμο του, σημαδεύοντάς τον με ένα από τα γυαλιστερά μικροσκοπικά όπλα που χρησιμοποιούσαν για να επιβάλουν πειθαρχεία στους γήινους - ή για να σκοτώνονται μεταξύ τους, αν τύχαινε η περίσταση.

Σπλατ.

Άλλη μια σπίθα πέρασε από δίπλα του, αυτή μονάχα σαν προειδοποίηση. Ο Κλάιτμαν έσφιξε τον ώμο του και τραβήχτηκε κι άλλο στα ανοιχτά. Έπρεπε να προσέχει να μην κινείται γρήγορα. Ο αφρός που μπορούσε να εκτινάξει ένα πόδι ήταν αρκετός για να πνίξει ένα νάνο.

Και μόνο αυτό του έλειπε. Αν σκότωνε έναν από αυτούς, όλα θα τέλειωναν. Ο Κλάιτμαν θυμόταν τι είχε συμβεί στον Φούλερ όταν είχε λιώσει έναν από τους μικρούς εξωγήινους. Ήταν ατύχημα, αλλά οι εξωγήινοι είτε δεν το ήξεραν, είτε δεν τους ενδιέφερε.

Όχι πως ήταν εσκεμμένα άπονοι στον τρόπο με τον οποίο είχαν εξοντώσει τον Φούλερ. Ο Κλάιτμαν, τουλάχιστον, πίστευε πως δεν ήταν. Όμως αυτά τα πλάσματα ήταν μικροσκοπικά και οι άνθρωποι πελώριοι. Διέθεταν μονάχα μικροσκοπικά όπλα εναντίον των χοντροκομμένων σάρκινων μονόλιθων από το διαστημόπλοιο. Ο θάνατος από τα χέρια των νάνων έμοιαζε με το θάνατο από ένα στρατό εξαγριωμένων τερμιτών. Ερχόταν με εκατοντάδες, χιλιάδες, μυριάδες μικρές, οδυνηρές, και τελικά θανάσιμες πληγές.

Ίσως δεν υπήρχαν όμορφοι τρόποι για να πεθάνεις, αλλά ο Κλάιτμαν πίστευε ότι μερικοί ήταν χειρότεροι...

«««»»

Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, συνέχισε παράλληλα με την ακτή.

Το κάθε βήμα του ήταν προσεκτικά σχεδιασμένο και εκτελεσμένο σαν πρόβλημα μηχανικής.

Προσπαθούσε να μένει μέσα στο νερό μέχρι τους αστραγάλους, μακριά από πιθανούς παρατους αστραγάλους...

Σήκωνε προσεκτικά το κάθε πόδι και το μετακινούσε μπροστά, ύστερα το βουτούσε στο νερό με τη μύτη, τόσο λεπτεπίλεπτα όσο το λικέρ σε έναν καφέ με κρέμα.

Ακριβώς μπροστά του ήταν το μικρό ακρωτήρι το οποίο οι εξωγήινοι είχαν δείξει πως παραχωρούσαν στους ανθρώπους για δικό τους.

"Μόρις!" φώναξε ο Κλάιτμαν. "Είναι κανείς εδώ;"

Καμιά απάντηση.

Ούτε καν η λάμψη μιας φωτιάς, πάνω στην οποία ο Μόρις έπρεπε να μαγειρεύει όποιο φαγώσιμο είχε βρει εκείνη τη μέρα.

Ο Μόρις ήταν ο επίσημος σιτιστής των ανθρώπων, και οι μικροσκοπικοί εξωγήινοι του επέτρεπαν να δουλεύει μισή μονάχα ημέρα στις βαριές δουλειές που ανέθεταν στους άλλους, έτσι ώστε να έχει καιρό να βρει και να μαγειρέψει τις τεράστιες ποσότητες φαγητού που χρειάζονταν οι γίγαντες.

"Μόρις, είσαι εδώ;"

Δεν ήταν.

Ο Κλάιτμαν ήταν ολομόναχος...

«««»»

Ο Κάνωπος είχε πια δύσει, και το μόνο φως ερχόταν από ένα γαλαζωπό αστέρι που αποκαλούσαν Σύντροφο.

Από τη Γη, ο Σύντροφος φαινόταν μονάχα σαν ένα μικροσκοπικό σημαδάκι φωτός. Συνέβαινε, όμως, να βρίσκεται πολύ κοντά στο ηλιακό σύστημα του Κάνωπου.

Αν και σε απόλυτα μεγέθη είχε μονάχα τέσσερεις ή πέντε φορές τη λαμπρότητα του Ήλιου, ήταν αρκετά κοντά ώστε τη νύχτα να φαίνεται φωτεινότερο απ'ότι η Σελήνη από τη Γη - αρκετά φωτεινό για να βλέπεις με το φως του και ενοχλητικά λαμπερό αν το κοιτούσες κατάματα.

Όμως, το φως του δεν ήταν αρκετό για να επιτρέψει στον Κλάιτμαν να φροντίσει εύκολα τα

δίχτυα του. Μισή ώρα αργότερα, τράβηξε έξω την ψαριά του. Κάτι χοροπηδούσε και πάλευε μέσα στα δίχτυα.

Τράβηξε τα μακριά πολύτιμα σκοινιά ενώ του έτρεχαν τα σάλια, και μόνο όταν το δίχτυ βγήκε στην παραλία άδειο συνειδητοποίησε πως είχε ξεχάσει να ασφαλίσει τη μια του άκρη.

Το θύμα του είχε ξεφύγει.

Έδεσε κακόκεφα τους αναγκαίους κόμπους και ξανάρριξε το δίχτυ στη θάλασσα.

«««»»

Κάθισε στην ακτή να περιμένει.

Είχε αρχίσει να κάνει ψύχρα - η ατμόσφαιρα του πλανήτη ήταν αραιή.

Ο Κάνωπος πρόσφερε άφθονη ζέστη τη μέρα, αλλά με τη δύση του η θερμοκρασία έπεφτε είκοσι με τριάντα βαθμούς μέσα σε ισάριθμα λεπτά.

Η φωτιά ήταν μια παρηγοριά, αλλά ασφαλώς δεν μπορούσε να την κάνει και πολύ μεγάλη - τα πάντα στην επιφάνεια του πλανήτη είχαν μικροσκοπική κλίμακα. Το μεγαλύτερο φυτό δεν ήταν ψηλότερο από έναν άνθρωπο.

Ήδη, μέσα σε λίγους μήνες, είχαν απογυμνώσει από καυσόξυλα το μικρό ακρωτήρι που τους είχαν παραχωρήσει, και δεν μπορούσαν να ξέρουν αν οι νάνοι θα τους επέτρεπαν να αναζητήσουν ξύλα και πιο έξω.

Το πρόβλημα ήταν πως δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν με τους νάνους.

Δεν ήταν απλά θέμα γλώσσας, αλλά και το γεγονός πως το ακουστικό φάσμα των νάνων

ήταν ψηλό όπως αυτό των νυχτερίδων. Μπορούσαν να ακούσουν μόνο τα πιο ψιλά σφυρίγματα των γήινων, και αυτά αναμφίβολα μονάχα σαν μπάσους ήχους.

«««»»

Ο Κλάιτμαν κοίταξε κουρασμένα τον Γείτονα μέσα από μεισόκλειστα μάτια.

Κάπου γύρω από αυτό το αστέρι το διαστρικό σκάφος θα βρισκόταν σε τροχιά, ενώ τα αναγνωριστικά διαστημόπλοια θα ερευνούσαν τους έξι πλανήτες τους οποίους είχαν εντοπίσει από το διάστημα.

Το σκάφος έλειπε εδώ και έξι μήνες. Θα έκανε τουλάχιστον άλλους έξι μήνες να επιστρέψει.

Ο Κλάιτμαν αμφέβαλε κατά πολύ αν αυτός ή οποιοσδήποτε από τους συντρόφους του θα μπορούσε να αντέξει για άλλους έξι μήνες.

Μέσα στο αναγνωριστικό σκάφος που είχε προσγειωθεί πάνω στον έκτο πλανήτη του Κάνωπου, υπήρχαν δέκα άνδρες. Οι τρεις ήταν νεκροί - ο Φούλερ από τα όπλα των νάνων, ο Μπρεκ και ο Χόγκαρθ από τη φοβερή σύγκρουση του σκάφους με τον πλανήτη.

Ο Μόρις είχε τα χάλια του - δεν ήταν από καλωσύνη που οι νάνοι τον έβαζαν να δουλεύει μονάχα τη μισή μέρα. Ακόμα και οι μικροσκοπικοί εξωγήινοι μπορούσαν να καταλάβουν πως ο αξιωματικός επικοινωνιών δεν ήταν καλά.

Και οι υπόλοιποι ήταν σκλάβοι...

«««»»

Κάτι σφύριξε στον αέρα πάνω από το κεφάλι του - σε απόσταση εκατό περίπου μέτρων.

Ο Κλάιτμαν σηκώθηκε όρθιος και σήκωσε τα χέρια για να φανερώσει την παρουσία του.

Ήταν ένα ιπτάμενο σκάφος των νάνων, ένα από αυτά τα αεριωθούμενα μήκους τριάντα εκατοστών που έβλεπε κάπου κάπου να ταξιδεύουν σε μυστηριώδεις αποστολές.

Σίγουρα θα είχε παρεκλείνει από την πορεία του για να ελέγξει τη φωτιά του καταυλισμού.

Έκανε κύκλους, βγάζοντας έναν ήχο σαν χτύπημα καμτσικιού, και ο Κλάιτμαν διέκρινε επάνω στα φτερά του τα πολύχρωμα φώτα που έπρεπε να είναι κάποιο διακριτικό σύμβολο.

"Ναι, κοίτα μη χάσεις το θέαμα", μουρμούρησε από μέσα του.

Κοίταξε πιο προσεκτικά, και είδε πως το αεριωθούμενο ήταν πολύ μικρότερο από τα άλλα που είχε δει.

Υπέθεσε πως δεν θα μπορούσε να έχει μήκος πάνω από δέκα εκατοστά, καθώς το έβλεπε να πλησιάζει σε μερικά μέτρα απόσταση.

Θα ήταν κάποιο μονοθέσιο αναγνωριστικό σκάφος που θα χρησίμευε σε...

« « » »

Ο Κλάιτμαν χαμήλωσε τα χέρια χολωμένος, γυρίζοντας το κεφάλι για να κοιτάξει προς την ακτή, στο σημείο από όπου θα έπρεπε να είχε ήδη φανεί ο Μόρις.

Πώς μπορούσε να ξέρει τι χρησίμευε στους νάνους ένα μονοθέσιο αεριωθούμενο;

Πολεμούσαν μεταξύ τους;

Ίσως, και τότε αυτό το σκάφος μπορεί να ήταν πολεμικό.

Ήταν όμως μονάχα μια υπόθεση, και όλες οι υποθέσεις που έκαναν οι γήινοι για τους νάνους μπορεί αν ήταν λανθασμένες.

Δεν τους δόθηκε η ευκαιρία να το μάθουν.

Το αναγνωριστικό διαστημόπλοιο είχε κατεβεί στον πλανήτη χωρίς πρώτα να μπει σε τροχιά - παρ'όλο που όσες περιστροφές και να έκαναν δεν θα τους ωφελούσαν, αφού οι κατασκευές των νάνων ήταν πολύ μικροσκοπικές για να διακρίνονται από το διάστημα.

Δεν είχαν παρατηρήσει τίποτα κατά την κατάβασή τους, πέρα από τα περιγράμματα των ηπείρων.

Είχαν αναγκαστεί να κάνουν ανώμαλη προσγείωση, και βγαίνοντας από το διαστημόπλοιο κατάλαβαν πως είχαν πέσει πάνω σε μια σφηκοφωλιά πανίσχυρων, μικροσκοπικών πολεμιστών.

Από εκεί και έπειτα - τίποτα...

« « » »

Το μικροσκοπικό αεριωθούμενο έκανε ακόμα ένα γύρω και μετά κατευθύνθηκε προς τη θάλασσα.

Ο Κλάιτμαν χάιδεψε τον πληγωμένο του ώμο, κοιτάζοντάς το αφηρημένα να απομακρύνεται.

Ύστερα, κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή του. Κάτι σπαρταρούσε μέσα στο δίχτυ.

Φαγητό!

Έτρεξε προς τα σκοινιά που αυτός και ο Μόρις

με τόσο κόπο είχαν συνενώσει για να φτιάξουν το πρόχειρο δίχτυ, και άρχισε να τραβά την ψαριά του προς την ακτή.

Ό,τι και αν ήταν μέσα στο δίχτυ, είχε ένα μέγεθος που υποσχόταν ένα χορταστικό γεύμα!

'Στο διάβολο ο Μόρις,' σκέφτηκε ο Κλάιτμαν. Ας έμενε νηστικός!

Έσυρε προσεκτικά το δίχτυ προς τα ρηχά, και κάτω από το γαλαζόλευκο φως του Γείτονα είδε ένα θαλασσινό πλάσμα να χτυπιέται κοντά στην επιφάνεια του νερού. Το μόνο που πρόσεχε ο Κλάιτμαν ήταν το θήραμα και το δίχτυ του...

«««»»

Δεν πρόσεξε τίποτε άλλο, και έτσι ήρθε η καταστροφή.

Πολύ αργά, άκουσε ξανά το βαθύ σφύριγμα του αεριωθούμενου.

Σήκωσε το βλέμμα, και το είδε να κατεβαίνει προς την επιφάνεια του νερού, ακριβώς πίσω από το δίχτυ του.

Ο πιλότος του μικροσκοπικού σκάφους ήθελε να προσθαλασσωθεί!

Ο Κλάιτμαν τράβηξε μανιασμένα τα σκοινιά, και ύστερα τα άφησε να πέσουν.

Ήταν πολύ αργά!

Το αεριωθούμενο φάνηκε να κόβει ταχύτητα και να προσπαθεί να στρίψει, λες και ο πιλότος είχε τελικά διακρίνει την επικίνδυνη παγίδα των σκοινιών και το θαλασσινό πλάσμα που χοροπηδούσε στο νερό μπροστά του.

Δεν μπορούσε, όμως, να κάνει τίποτα πια.

Το μικροσκοπικό σκάφος είχε ήδη αγγίξει το νερό με τη στενή του άτρακτο. Χτύπησε πάνω σε ένα σκοινί και αναποδογύρισε πάνω σε ένα δεύτερο.

Πανικόβλητος, ο Κλάιτμαν χώθηκε μέχρι τα γόνατα μέσα στο νερό και άρπαξε το κουκλίστικο αεροσκάφος.

Ύστερα ούρλιαξε και τράβηξε τα χέρια του μακριά. Ήταν πολύ ηλίθιο εκ μέρους του να το πιάσει από την εξάτμιση!

Το έπιασε πιο ευγενικά από τη μέση της ατράκτου, και το έφερε μπροστά στα μάτια του. Του ήταν αδύνατον να δει τον πιλότο μονάχα με το φως του Γείτονα.

Σε ένα λεπτό, το είχε φέρει κοντά στη φωτιά και το είχε ακουμπίσει πάνω σε έναν μικρό βράχο. Γονάτισε, και κοίταξε μέσα στον μικρό, διαφανή θάλαμο.

Ο πιλότος ήταν ακόμη μέσα, αλλά ακίνητος. Αναίσθητος, ίσως, ή νεκρός.

Όπως και να είχε το πράγμα, ο Κλάιτμαν ήταν σίγουρος πως θα είχε άγρια μπλεξίματα.

2

Ο Μόρις γύριζε κουτσαίνοντας προς τον καταυλισμό. Πεινούσε, παρά τον εξαντλητικό πόνο που έκαιγε το στήθος του και που χειροτέρευε συνεχώς από τη στιγμή της συντριβής.

Η πλάτη του ήταν ένας χάρτης από καινούριες ουλές. Είχε δεχθεί αρκετά πυρά από τα όπλα των νάνων πριν καταλάβει πως εκείνη η μέρα δεν ήταν όπως όλες οι άλλες, και πως οι νάνοι δεν

σκόπευαν να τον αφήσουν να φύγει από τη δουλειά το μεσημέρι.

Οι ουλές ήταν το τίμημα που πλήρωσε επειδή δεν είχε καταλάβει, αλλά αυτό δεν τις έκανε λιγότερο οδυνηρές. Εξάλλου, ο Μόρις ήξερε με βαριά καρδιά πως θα είχε προβλήματα και με τον Κλάιτμαν.

Πόσο κοντά στο ζώο είχαν γυρίσει όλοι!

Έπαιρνε για παράδειγμα την περίπτωση του Σάνφορντ Κλάιτμαν, υποσμηναγού της Διαστημικής Δύναμης, ευυπόληπτου πολίτη, αξιαγάπητου συζύγου και πατέρα δύο παιδιών.

Ο Μόρις είχε παίξει πολλές παρτίδες σκακιού με τον Κλάιτμαν στη διάρκεια του ταξιδιού. Ο υποσμηναγός ήταν ένας ικανός αντίπαλος, μεγαλόκαρδος στη νίκη του και καλόβολος στην ήττα. Κι όμως, τι είχε συμβεί τρεις μέρες πριν, όταν ο Μόρις είχε σκίσει το δίχτυ και ο Κλάιτμαν δεν βρήκε έτοιμο φαγητό: Ο θυμός του άνδρα ήταν ζωώδης - και ο Μόρις είχε αντιδράσει με παρόμοιο τρόπο. Οι δυο τους παραλίγο να αρπαχτούν στα χέρια.

Σαν ζώα!

Μα πώς να κάνουν κι αλλιώς;

Τους συμπεριφέρονταν σαν σε ζώα, σαν σε άλογους μεταφορείς ικανούς μονάχα να καθαρίζουν περιοχές για τα παράξενα αγροκτήματα των νάνων, ή για να φτιάχνουν αρδευτικά αυλάκια σκάβοντας τη γη.

Αν παρέβαιναν τις εντολές, τους τιμωρούσαν σαν ζώα, με μια γεύση του βούρδουλα.

Αν έκαναν καλά τη δουλειά τους, τους αντάμειβαν σαν ζώα, ξαμολώντας τους με το ηλιοβασίλεμμα για να φάνε και να κοιμηθούν.

Αυτό ήταν το μεγαλύτερο δώρο που τους είχαν προσφέρει ποτέ οι νάνοι.

««»»

"Γιατί;" ρώτησε ο Μόρις, ξεφυσώντας και κρατώντας το πονεμένο του πόδι.

Του φαινόταν απίθανο οι νάνοι να μην καταλαβαίνουν πως ήταν νοήμονα και πολιτισμένα πλάσματα.

Είχαν δει τον πύραυλο.

Δεν μπορεί να φαντάζονταν πως ένα τέτοιο μηχάνημα το είχαν φτιάξει και το επάνδρωναν ζώα. Κι όμως, δεν είχε υπάρξει η παραμικρή απόπειρα επικοινωνίας.

Μέσα στη μανία της πρώτης μάχης, οι γήινοι είχαν πιαστεί εντελώς απροετοίμαστοι.

Το σκάφος είχε συντριβεί.

Αυτό έδινε τέλος στους κανόνες περί πρώτης επαφής σε έναν άγνωστο πλανήτη. Είχαν βγει μέσα από τα συντρίμμια και είχαν δεχθεί τα πυρά από τα όπλα των νάνων και ακόμα πιο επικίνδυνα πυρά από κάτι που θα έπρεπε να είναι το αντίστοιχο του πυροβολικού τους.

'Ίσως όφειλαν να αντιδράσουν γρηγορότερα,' σκέφτηκε ο Μόρις.

Θα μπορούσαν να συσπειρωθούν, να επιστρέψουν στο σκάφος παρά την απειλή των όπλων και των εκρήξεων, να οπλιστούν και να πολεμήσουν τους εξωγήινους.

Όμως, στο κλάσμα του δευτερολέπτου που όλα αυτά ήταν πιθανά, εκείνοι είχαν διστάσει.

Ο Καρασκέλ είχε τραβήξει το όπλο του και είχε ανταποδώσει τα πυρά.

Όμως η εξίσωση "μια σφαίρα - ένας νάνος" δεν μπορούσε να δώσει το πλεονέκτημα στους γήινους.

Σίγουρα ο Καρασκέλ είχε σκοτώσει μερικούς, αλλά τι ωφελούσε να σκοτώσουν μερικούς - ή εκατό ή χίλιους;

Ο Φούλερ δεν είχε όπλο, αλλά τους είχε ποδοπατήσει σαν έντομα. Εκείνον τον σκότωσαν οι νάνοι εν ψυχρώ, ενώ αυτός σπαρταρούσε κάτω από τα συγκεντρωμένα πυρά τους.

Και ήταν πράγματι συγκεντρωμένα. Οι νάνοι είχαν δράσει συλλογικά, η κάθε ομάδα εστιασμένη σε έναν στόχο.

Οι άνθρωποι μέσα στην έκπληξή τους τα είχαν χάσει και είχαν σκορπίσει.

Από τότε δεν είχαν ξαναβρεθεί όλοι μαζί. Η τακτική των νάνων ήταν ολοφάνερα να τους κρατούν σε απόσταση μεταξύ τους, επειδή τα πυρά ήταν πιο οδυνηρά όταν δυο γήινοι προσπαθούσαν να πάνε ο ένας κοντά στον άλλον...

««»»

Ο Κλάιτμαν και εκείνος είχαν οδηγηθεί για ολόκληρα χιλιόμετρα, κάτω από τα τσιμπήματα των νάνων που τους ακολουθούσαν με οχήματα και αεροσκάφη.

Ήξερε πού βρίσκονταν ο Καρασκέλ και ο Μποέμ επειδή κάποια φορά είχε τύχει να δει τον Μποέμ και του είχε φωνάξει από μακριά.

Τους άλλους είχε να τους δει μήνες.

Αν οι νάνοι περίμεναν - αν προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή και να καταλάβουν ότι οι γήινοι ήταν ανώτεροί τους σε κάθε τομέα....

Τώρα που το σκεφτόταν, όμως, ίσως αυτό να μην ήταν πια και τόσο αλήθεια.

««»»

Ο Μόλις ανέβηκε αγκομαχώντας το μικρό λόφο που οδηγούσε στη θάλασσα και είδε τον Κλάιτμαν να πασπατεύει κάτι στο έδαφος. Δεν μύριζε μαγειρευμένο ψάρι.

Κάτι πήγαινε στραβά.

"Κλάιτμαν, τι συμβαίνει;"

Ο υποσμηναγός αναπήδησε ξαφνιασμένος, με τα μάτια γουρλωμένα.

Ύστερα είδε ποιος ήταν.

"Αχ, Μόρις. Αυτός ο ηλίθιος νάνος - πού στο διάβολο ήσουν; Έχω πεθάνει της πείνας - τέλος πάντων, ξέχασέ το αυτό. Κοίτα τι έχω εδώ!"

Ο Μόρις κοίταξε, έτριψε τα μάτια και ξανακοίταξε.

"Θεούλη μου!" ψιθύρισε.

"Τι θα κάνω τώρα;" ρώτησε ο Κλάιτμαν. "Κοίτα αυτά τα παλιοπράγματα, Μόρις. Έχουν χτυπηθεί! Μπορεί να είναι ετοιμοθάνατα".

"Πόσοι είναι;"

"Τρεις", είπε πικρόχολα ο Κλάιτμαν. "Τρεις μικροί νάνοι που βγήκαν για μια μικρή εκδρομή. Ο μπαμπάς, η μαμά και το μικρό νανάκι - υποθέτω. Τι λες πως θα σκεφτούν, Μόρις; Κάθομαι εδώ και προσπαθώ να αποφασίσω αν πρέπει να τους ρίξω στη θάλασσα."

"Όχι, Κλάιτμαν".

Ο Κλάιτμαν τον κοίταξε για μια στιγμή σαν χαμένος.

"Ξεχνάς τι έπαθε ο Φούλερ;" τον ρώτησε μετά

από ένα λεπτό.

"Ξέρω, Κλάιτμαν, αλλά..."

"Θα νομίζουν πως τους σκότωσα εγώ! Και πού θες να ξέρω; Ίσως πραγματικά τους σκότωσα. Αν δεν τραβούσα τα δίχτυα την ώρα που προσθαλάσσωναν αυτό το παλιοαεροπλάνο τους, όλα θα ήταν καλά! Όμως τώρα τους έχω εδώ. Ξέρεις τι πρόκειται να συμβεί, Μόρις; Αν ναι, πες μου κι εμένα, γιατί εγώ δεν ξέρω!"

Ο Μόρις γονάτισε προσεκτικά στο έδαφος - ήταν κάτι που δίσταζε να κάνει, επειδή δυσκολευόταν πολύ να ξανασηκωθεί.

"Πάψε για μια στιγμή", τον διέταξε, και κοίταξε πιο προσεκτικά το μικροσκοπικό αεροπλάνο.

«« »» :

Ήταν πράγματι τρεις. Οι δυο αναδεύονταν ελαφρά, ο τρίτος ήταν ακίνητος.

Να ήταν νεκρός;

Ο Μόρις δεν είχε ιδέα. Είχαν όλοι τα μάτια ανοιχτά, αλλά απ'όσο ήξεραν ο Μόρις ή ο Κλάιτμαν, οι νάνοι δεν είχαν βλέφαρα για να τα κλείσουν. Το διαφανές κάλυμα του θαλάμου ήταν ανοιχτό.

Προφανώς, η πρώτη ιδέα του Κλάιτμαν ήταν να τους βγάλει από μέσα, αλλά στη συνέχεια δεν είχε τολμήσει να τους αγγίξει.

Ο Μόρις κοίταξε έκπληκτος τη μικροσκοπική συσκευή.

Έμοιαζε με πανέμορφο παιδικό παιχνίδι. Οποιοδήποτε παιδί στη Γη θα έδινε τα πάντα για να το αποκτήσει. Είχε μήκος οκτώ εκατοστά, και πλάτος δώδεκα, από την άκρη του ενός φτερού μέχρι του σημείου που θα βρισκόταν το άλλο αν δεν είχε διαλυθεί.

Λειτουργούσε ακόμη, αν εξαιρούσε κανείς τα φτερά - τουλάχιστον κάποια μικρά κόκκινα και μωβ φώτα αναβόσβηναν πάνω στον πίνακα ελέγχου, και κάτι που ο Μόρις δεν μπορούσε να δει έβγαζε έναν αχνό βόμβο.

Στηρίχτηκε στον αγκώνα και τόλμησε να αγγίξει προσεκτικά με το δάχτυλο τον έναν από τους νάνους. Εκείνος κινήθηκε ελαφρά, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν ζεστός ή παγωμένος.

Πρόσεξε κάποια ασημωπά νήματα και ραβδάκια, τόσο μικρά που ήταν σχεδόν αόρατα, μπερδεμένα σε ένα κουβάρι και πεταμένα σε μια επίπεδη πέτρα κοντά στο σκάφος.

"Τι είναι αυτά;"

Ο Κλάιτμαν πήρε μια βαθιά ανάσα. Η φωνή του ήταν κάπως πιο ανθρώπινη καθώς είπε:

"Δεν ξέρω... Σκέφτηκα πως θα μπορούσαν να είναι κεραίες ασυρμάτου ή κάτι παρόμοιο. Τις έσπασα. Δεν ήθελα να καλέσουν βοήθεια".

Ο Μόρις έσεισε το κεφάλι.

"Μη μου πεις ότι δεν έπρεπε να το κάνω!" φώναξε ο Κλάιτμαν. Ίσως και να μην έπρεπε, αλλά - είχα φοβηθεί, Μόρις. Μην ξεχνάς τον Φούλερ!"

Ο Μόρις αναστέναξε και ύστερα είπε κουρασμένα:

"Πεινάω."

Ανακάθισε, συνεχίζοντας να κοιτάζει το μικρό αεροπλάνο.

"Με κράτησαν στη δουλειά μέχρι που σκο-

τείνιασε," είπε αφηρημένα. "Μάλλον έκριναν πως είμαι πια αρκετά ικανός για να δουλεύω ολόκληρη τη μέρα. Ίσως πάλι να έκριναν πως δεν θα φτουράω για πολύ ακόμη και πρέπει να με εκμεταλλευτούν όσο γίνεται πριν τα τινάξω. Δεν πιστεύω να έπιασες τίποτα για φαγητό;"

"Μόρις, δεν βλέπεις σε τι κατάσταση είμαστε;"

Ο Μόρις κοίταξε τον Κλάιτμαν με σοβαρό ύφος.

"Σίγουρα θα πουν ότι φταίμε εμείς!"

Ο Μόρις πρόσεξε τη χρήση του πληθυντικού.

«‹›»

"Κοίτα, Μόρις, εγώ βλέπω πως έχουμε δυο επιλογές: Πρώτον, πετάμε αυτό το πράγμα στον ωκεανό, ελπίζοντας πως δεν θα το βρουν ποτέ. Ίσως και να μην το βρουν, και να μην συνδέσουν εμάς με την εξαφάνισή του."

"Ίσως πάλι το κάνουν", είπε ο Μόρις.

"Ναι", συμφώνησε ο Κλάιτμαν. "Γιατί να κοροϊδευόμαστε; Άρα μας μένει ένα πράγμα. Ήρθε η ώρα να δραπετεύσουμε, Μόρις, όπως είχαμε σχεδιάσει. Θα διασχίσουμε κάθετα τη χώρα μέχρι να συναντήσουμε το μεγάλο ποταμό και ύστερα θα τον ακολουθήσουμε. Δεν μπορεί να είναι παραπάνω από δέκα μίλια απόσταση. Αποκλείεται να μη δούμε το σκάφος, έτσι μεγάλο που είναι. Τι λες, Μόρις; Σχεδιάζαμε να το επιχειρήσουμε μόλις θα ένιωθες κάπως καλύτερα. Οι εξελίξεις απλώς έφεραν την ημερομηνία πιο κοντά. Δεν μπορούμε να περιμένουμε. Το ρίσκο είναι πολύ μεγάλο, Μόρις. Θυμίσου τον Φούλερ. Τι λες, λοιπόν; Αν..."

"Σκάσε!"

Ο Κλάιτμαν έμεινε για μια στιγμή έκπληκτος.

"Είπα, σκάσε!"

Ο Μόρις σηκώθηκε όρθιος, κοιτάζοντας τον ουρανό. Δεν ήταν ο θυμός που τον είχε κάνει να πει στον υποσμηναγό να σκάσει, αν και ένιωθε πως άρχιζε να εξοργίζεται.

Είχε ακούσει κάτι.

Αφουγκράστηκαν και οι δύο.

Το άκουσαν καλύτερα, και ένα λεπτό αργότερα το είδαν. Το αχνό σφύριγμα και τα φώτα ενός αεροσκάφους των νάνων που έκανε κύκλους πάνω από τα κεφάλια τους.

3

"Κάνε πως έχεις δουλειά!" φώναξε ο Κλάιτμαν. "Άρχισε να ρίχνεις ξύλα στη φωτιά!"

Ο ίδιος πήδησε προς το δίχτυ, όπου το παγιδευμένο θαλασσινό σπαρταρούσε ακόμη αδύναμα.

Το τράβηξε στην ακτή ενώ ο Μόρις σηκωνόταν με κόπο στα πόδια του και πήγαινε να ρίξει ξύλα στη φωτιά.

Ο Κλάιτμαν άρπαξε το γλιερό πλάσμα, χωρίς να νοιάζεται για πιθανά νύχια ή αγκάθια. Το κοπάνησε με επιδεξιότητα πάνω σε έναν βράχο και ύστερα το κοίταξε από πιο κοντά. Είχε μήκος κάπου τριάντα εκατοστά, πλοκάμια, και ήταν αφράτο σαν την κοιλιά ενός βατράχου. Το κάρφωσε γρήγορα σε ένα ροζιασμένο κλαρί και το έδωσε στον Μόρις για να το ψήσει.

"Μα δεν το καθάρισες!" διαμαρτυρήθηκε ο

Μόρις. "Δεν μπορούμε να το φάμε έτσι!"

"Μαγείρεψέ το!. Δεν πρόκειται να το φάμε, ηλίθιε. Απλώς θα κάνουμε τους απασχολημένους μέχρι να φύγει αυτό το κωλοαεροπλάνο!"

««»»

Κοίταξε επιφυλακτικά τον ουρανό.

Το αεροσκάφος ήταν εκεί, όχι ιδιαίτερα κοντά, αλλά αρκετά κοντά για να ακούγεται ο θόρυβος από τις μηχανές του.

Βλαστήμησε μέσα από τα δόντια, κοίταξε γύρω του αναποφάσιστα, και μετά κάθισε και άρχισε να ρίχνει κι άλλα ξύλα στη φωτιά. Είχε σκύψει να πάρει κλαδιά, όταν πετάχτηκε πάλι επάνω σαν να τον είχε δαγκώσει οχιά.

"Τι συμβαίνει;" ρώτησε ο Μόρις ξαφνιασμένος.

"Αυτό το πράγμα!"

Η φωνή του Κλάιτμαν έτρεμε. Κοιτούσε το κατεστραμμένο σκάφος των νάνων στο έδαφος μπροστά του. Έρριξε μια γρήγορη ματιά πίσω από τον ώμο του, και μετά πήδησε προς το μέρος του, προφανώς σκοπεύοντας να το λιώσει με το πόδι.

"Περίμενε!" φώναξε ο Μόρις, μπαίνοντας στη μέση.

"Φύγε από μπροστά μου!"

"Όχι, Κλάιτμαν! Θα τους σκοτώσεις!"

"Και βέβαια θα τους σκοτώσω! Ήμασταν βλάκες που αφήσαμε αυτό το πράγμα μπροστά στα μάτια τους. Αυτοί οι άλλοι θα είναι εδώ όπου νά'ναι, κι όταν το δουν... Ξοφλήσαμε, φίλε!"

"Περίμενε!" φώναξε ο Μόρις, αυτή τη φορά με μια εντελώς διαφορετική φωνή, σαν να έδινε

διαταγή. Ο Κλάιτμαν σταμάτησε και τον αγριοκοίταξε.

"Αυτό είναι φόνος", είπε ο Μόρις με σφιγμένα δόντια. "Δεν θα σε αφήσω να το κάνεις."

««»»

Ο Κλάιτμαν στεκόταν με το πόδι σηκωμένο, και το βλέμμα του έπεφτε σκληρό πάνω στον κουτσαμένο άνδρα.

Στο χέρι του κρατούσε το ξύλο για τη φωτιά. Για μια στιγμή φάνηκε πως το ξύλο θα μετατρεπόταν σε ρόπαλο για να χτυπήσει τον Μόρις, αλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα σφύριγμα και ένα σημάδι φωτός άρχισε να τριγυρίζει γύρω από τα κεφάλια τους. Και οι δύο άνδρες αναπήδησαν.

Είχαν ξεχάσει το τζετ των νάνων, αλλά αυτό δεν τους είχε ξεχάσει.

Αν είχαν κάποια ελπίδα πριν, είχε κι αυτή χαθεί.

Ίσως να ήταν μόνο η περιέργεια που έσπρωξε το νάνο πιλότο να πλησιάσει τους δυο Τιτάνες που μάλωναν.

Ίσως να είχε προσέξει το κατεστραμμένο σκάφος. Ό,τι κι αν ήταν, του βγήκε σε κακό, επειδή το ξύλο που θα μπορούσε να γίνει ρόπαλο μετατράπηκε σε μυγοσκοτώστρα.

Ο Κλάιτμαν χτύπησε γρήγορα και απερίσκεπτα, καταρρίπτοντας το μικρό αεροπλάνο. Ακούστηκε ένας αχνός κρότος καθώς το ξύλο πέτυχε το αεροπλάνο, και μια μικρή έκρηξη καθώς το σκάφος έπεσε στο νερό και ανατινάχτηκε.

"Τώρα, την κάναμε", είπε ο Κλάιτμαν μετά από μια στιγμή. Και μετά από ένα λεπτό ακόμη: "Με συγχωρείς".

Ο Μόρις απλά κούνησε το κεφάλι. Ήταν πολύ αργά για συγγνώμες.

"Δεν καθαρίζεις το ψάρι;" είπε.

"Τι να καθαρίσω;"

"Το ψάρι", είπε ο Μόρις ενοχλημένα. "Ή, ό,τι διάβολο είναι αυτό. Πρέπει να φάμε, ξέρεις. Έχουμε μεγάλη νύχτα μπροστά μας".

Του γύρισε την πλάτη και έσκυψε να δει το σκάφος των νάνων που είχε ξεκινήσει τη φασαρία. Πρόσεξε αφηρημένα πως οι επιβάτες του ήταν ζωντανοί. Κουνιόνταν και οι τρεις, και ένας τερέτιζε παθιασμένα.

Όχι δηλαδή πως είχε πια καμιά σημασία για τον Μόρις...

« « » »

Φανταστείτε ένα ζευγάρι τεράτων, ψηλών σαν ουρανοξύστες, παραμορφωμένων πέρα από κάθε ανθρώπινη εμπειρία, να πέφτουν από το διάστημα μέσα σε ένα πελώριο σκάφος, όμοιο του οποίου δεν είχε δει ποτέ κανείς, και με φωνές που έκαναν τα αυτιά να πονούν και τη ραχοκοκκαλιά να σείεται.

Φανταστείτε τους να τρέφονται με φάλαινες και άλλα τεράστια κήτη του βυθού, να μαλώνουν αναμεταξύ τους και να διαλύουν με ένα χτύπημα ένα αεροπλάνο.

'Δεν είναι να απορείς που οι νάνοι δεν μας θέλουν κοντά τους,' σκέφτηκε ο Μόρις.

Μα, αν οι συνθήκες ήταν οι αντίθετες - εμείς

δεν θα προσπαθούσαμε τουλάχιστον να επικοινωνήσουμε μαζί τους;

Μα, αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές, εμείς θα είχαμε αφήσει τα τέρατα να ζήσουν;

Ο Μόρις αναστέναξε, φύσηξε το κομμάτι του λιπαρού κρέατος που κρατούσε, και πίεσε τον εαυτό του να φάει.

« « » »

Οι δυο άνδρες έτρωγαν αμίλητοι.

Από πάνω τους, και προς την πλευρά της θάλασσας, πετούσε ένα ολόκληρο σμήνος από μικροσκοπικά αεροσκάφη, τα οποία δεν πλησίαζαν αλλά παρακολουθούσαν κάθε τους κίνηση.

Είχαν αρχίσει να φτάνουν λίγα λεπτά αφότου ο Κλάιτμαν είχε χτυπήσει το μοναχικό τζετ.

Ήταν σαν να περίμεναν κάτι.

Ό,τι κι αν ήταν αυτό, δεν θα αργούσε να έρθει.

"Βιάσου!" μούγκρισε ο Κλάιτμαν βραχνά.

Ο Μόρις ένευσε, αλλά δεν απάντησε. Δεν είχαν και πολλά να πουν.

« « » »

Έκαναν σχέδια εδώ κι ένα μήνα, και η ουσία των σχεδίων τους ήταν να προσπαθήσουν κάποτε να φτάσουν το διαστημόπλοιο.

Δεν θα ήταν αδύνατον, επειδή ανάμεσα σε αυτούς και το σημείο όπου είχε συντριβεί το σκάφος υπήρχαν πυκνοί θάμνοι - πανύψηλη ζούγκλα για τους νάνους.

Έτσι, τα μικροσκοπικά πλάσματα θα δυσκο-

λεύονταν να συγκεντρώσουν πολλές δυνάμεις εναντίον τους.

Από την άλλη πλευρά, δεν θα είχαν και ιδιαίτερα κέρδη, αφού το σκάφος ήταν άχρηστο. Σαν σχέδιο, είχε ένα και μοναδικό πλεονέκτημα. Ήταν καλύτερο από το τίποτα.

'Ίσως να ήταν καλύτερα,' σκέφτηκε ο Μόρις με απάθεια, 'αν περιμέναμε μέχρι να δυναμώσω κάπως - μέχρι που το μητρικό διαστημόπλοιο να επιστρέψει από τον Γείτονα και στείλει κάποιο άλλο αναγνωριστικό σκάφος στον πλανήτη... Μέχρι που οι πιθανότητές μας να ήταν κάπως περισσότερες.'

Όμως, αυτό ήταν πια κάτι αδύνατο. Όποια και να ήταν η στάση των νάνων απέναντι στους γήινους, το βέβαιο ήταν πως η καταστροφή του αεροπλάνου θα την έκανε χειρότερη.

«««»»

"Μόρις! Τι στο διάβολο είναι αυτό;"

Ο Κλάιτμαν έδειχνε κάτι.

Κάτι λαμπερό και γρήγορο γλιστρούσε προς το μέρος τους από την πλευρά του νερού. Ήταν μακρύ - σχεδόν δύο μέτρα - αλλά όχι ιδιαίτερα φαρδύ. Έμοιαζε σαν μια μεταλλική πιρόγα, με σειρές από φώτα τοποθετημένα στην πλώρη.

Μια χοντρή γαλάζια σπίθα ξεπήδησε από τη μύτη του πλοίου, αστόχησε και έπεσε σφυρίζοντας στο νερό.

"Δεν ήξερα πως οι νάνοι είχαν θωρηκτά", είπε ο Μόρις με έκπληξη. "Ελα, πάμε να φύγουμε!"

"Περίμενε!"

Ο Κλάιτμαν τον έπιασε από τον ώμο, με τα

μάτια του γουρλωμένα από την τρομάρα καθώς κοιτούσε προς την παραλία.

Μέσα στο χλωμό φως του Γείτονα, ήταν δύσκολο να διακρίνει τι συνέβαινε.

Όμως, για μια ακόμη φορά είχαν εμφανιστεί φώτα, εκατοντάδες από αυτά. Ο Μόρις είδε τελικά από πού προέρχονταν τα φώτα: ανήκαν σε τροχοφόρες μηχανές - όχι με ρόδες σαν τις γήινες, λεπτές σε σχέση με τη διάμετρό τους, αλλά κατασκευασμένες σαν ρόδες ποταμόπλοιου, και τοποθετημένες πάνω σε ελαστικούς κυλίνδρους.

Ήταν εκατοντάδες. Να ήταν τανκς; Κάτι παρόμοιο, επειδή την άλλη στιγμή άνοιξαν και αυτά πυρ, και οι γίγαντες από τη Γη βρέθηκαν ανάμεσα σε διασταυρούμενα πυρά.

"Μας απέκοψαν!" φώναξε ο Κλάιτμαν. "Τρέχα!"

Ήταν, όμως, λίγο αργά για να τρέξουν...

«««»»

Μια μεγάλη γαλάζια σπίθα πέτυχε τον Κλάιτμαν στον ώμο και τον έκανε να πάρει μια στροφή ουρλιάζοντας.

Ο Μόρις έπεσε στο έδαφος καθώς μια άλλη πέρασε σφυρίζοντας από δίπλα του. Μπορούσε να νοιώσει την ξερή, χημική οσμή του όζοντος στη μύτη του.

"Μπορούν να μας δουν στο φως της φωτιάς!" φώναξε ο Κλάιτμαν, και άρχισε να σκλωτσάει μανιασμένα τη μικρή φωτιά.

Τα φλεγόμενα κλαδιά σκόρπισαν στους θάμνους και σπίθες τινάχτηκαν τριγύρω. Σπίθες πιο ήπιες από αυτές των πυροβόλων των νάνων,

αλλά το ίδιο επικίνδυνες για να πυρπολήσουν.

Τα πυρά από τα τανκς των νάνων στην παραλία έπεφταν τώρα σε πυκνές ομοβροντίες, και ήταν αδύνατον να αστοχήσουν όλα.

Ο Μόρις ανακάλυψε πως αυτά δεν ήταν απλά οδυνηρά τσιμπήματα όπως εκείνα που προκαλούσαν τα πιστόλια τους. Μια δυο βολές από αυτά τα βαριά όπλα μπορούσαν εύκολα να τους σκοτώσουν.

"Πρέπει να φύγουμε από εδώ!" είπε, γυρίζοντας το κεφάλι.

"Κοίτα!"

Τα φλεγόμενα κλαδιά που είχαν σκορπίσει, δεν είχαν σβηστεί. Οι θάμνοι είχαν αρχίσει να ανάβουν.

"Αυτό θα τους απασχολήσει για λίγο", γρύλισε ο Κλάιτμαν, και όρμησε προς την ενδοχώρα, κουνόντας τα χέρια και φωνάζοντας.

Φαινόταν θαύμα πώς δεν τον είχαν πετύχει ακόμη οι ομοβροντίες από την παραλία, αλλά ίσως να μην ήταν και τόσο αξιοπερίεργο - ποιος γήινος πυροβολητής θα μπορούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του μπροστά σε ένα αγριεμένο τέρας ύψους εκατόν πενήντα μέτρων;

Ο Μόρις τον ακολούθησε, και σε ένα λεπτό βρέθηκαν στο πρόχειρο καταφύγιο των πυκνών θάμνων. Πίσω τους, κίτρινες φλόγες και σπίθες υψώνονταν προς τον νυχτερινό ουρανό.

Μπροστά υπήρχε μόνο σκοτάδι.

«‹‹»»

Ο Μόρις έγειρε πάνω σε ένα δέντρο τεσσάρων μέτρων, βαριανασαίνοντας.

"Τι - τι κάνουμε τώρα;" ρώτησε, προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

Ο Κλάιτμαν ξεφύσηξε.

"Εσύ τι λες; Θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε στον σκάφος, και μετά -"

Σταμάτησε, δίστασε, βλαστήμησε, και ύστερα είπε άγρια:

"Προχώρα!"

Ο Μόρις τον ακολούθησε κουτσαίνοντας.

'Και μετά; Ηλίθια ερώτηση,' σκέφτηκε κουρασμένα. 'Δεν θα υπήρχε μετά. Μπορεί να έφταναν στο διαστημόπλοιο, μπορεί και όχι, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν είχαν μέλλον.'

«‹‹»»

Σταμάτησε να ξελαχανιάσει.

Εκτός από το θόρυβο των βημάτων του Κλάιτμαν, στο δάσος επικρατούσε ησυχία.

Το γαλαζόλευκο φως του Γείτονα περνούσε μέσα από τα δέντρα. Ένας ψίθυρος πίσω τους μπορεί να ήταν από τη φωτιά που είχαν ανάψει ή από τον άνεμο.

Δεν γύρισε το κεφάλι του να κοιτάξει.

Δεν σήκωνε καν το βλέμμα προς το σφύριγμα από πάνω του που μάλλον προερχόταν από τα αεροσκάφη των νάνων που τους αναζητούσαν. Θα δυσκολεύονταν να τους εντοπίσουν μέσα στη βλάστηση - τουλάχιστον μέχρι να ξημερώσει.

Δεν τολμούσε να σκεφτεί τι θα γινόταν μετά το ξημέρωμα.

Ο Κλάιτμαν είχε απομακρυνθεί αρκετά μπροστά του.

Ο Μόρις όρθωσε το κορμί. Άπλωσε για μια

στιγμή τα δάχτυλα και κοίταξε το μικρό κατεστραμμένο αεροπλάνο των νάνων.

Ίσως να ήταν μια ανόητη σκέψη να το σηκώσει από το σημείο όπου ήταν ακουμπισμένο, δίπλα στη φωτιά, αλλά αν το άφηνε, τα μικροσκοπικά πλάσματα θα καίγονταν ζωντανά.

Ήταν άραγε πιο ασφαλή μαζί του; Τα κοίταξε από πιο κοντά. Τουλάχιστον κουνιόνταν ακόμα. Σκέφτηκε πως ίσως έπρεπε να τα ακουμπίσει στο έδαφος και να τα αφήσει...

Δεν το έκανε όμως, Μετά από μια στιγμή, ξανάσφιξε στην παλάμη του το μικρό σκάφος και ακολούθησε κουτσαίνοντας τον Κλάιτμαν.

4

Ο Μόρις καθόταν μπροστά στον πίνακα ελέγχου και μετέδιδε τα νέα της άφιξής τους στη Γη. Ήταν χορτάτος, ξεκούραστος και εντελώς γιατρεμένος από τα τραύματά του.

Τα σήματα που έρχονταν από τη Γη τους έδιναν οδηγίες προσεδάφισης και συγχαρητήρια σε όλο το πλήρωμα.

Τα πράγματα ήταν μια χαρά. Το μόνο μικρό πρόβλημα ήταν πως, για κάποιο λόγο, οι κινητήρες του σκάφους έβηχαν σπαστικά, ταρακουνόντας τον και δυσκολεύοντας την επικοινωνία με τη Γη...

"Ξύπνα, Μόρις!"

Ανακάθισε ξαφνιασμένος και κοίταξε γύρω του.

Δεν υπήρχαν πουθενά ούτε όργανα, ούτε σκάφος, ούτε σήματα από τη Γη.

«««»»

Ήταν μισοξαπλωμένος πάνω σε ένα δέντρο, και μια ψιλή βροχή διαπερνούσε τα φύλλα πάνω από το κεφάλι του.

Ηχηρές εκρήξεις έρχονταν από κάπου κοντά. Ήταν οι κινητήρες;

Τότε θυμήθηκε. Όχι, δεν ήταν οι κινητήρες, ήταν τα αεροσκάφη των νάνων, που έρριχναν τα μικροσκοπικά τους βλήματα προς το έδαφος που δεν μπορούσαν να δουν, προσπαθώντας να πετύχουν τον Κλάιτμαν και τον ίδιο.

Κανένα δεν είχε πέσει πολύ κοντά, αλλά οι νάνοι είχαν άφθονα πυρομαχικά.

Ο Μόρις έβηξε και σήκωσε το βλέμμα.

"Ξημέρωσε", είπε κακόκεφα ο Κλάιτμαν. "Βλέπεις το σκάφος;"

Ο Μόρις έσκυψε και ξανασήκωσε το μικρό αεροπλάνο των νάνων. Οι τρεις επιβάτες του κουνιόνταν ακόμα, αλλά πολύ πιο αδύναμα.

Κάτι γυάλιζε πέρα από τις παρυφές του πυκνού δάσους.

Ήταν περίπου πεντακόσια μέτρα μακριά, αντανακλώντας το φως του Γείτονα ο οποίος έδυε, και λουσμένο από τις πρώτες λάμψεις του Κάνωπου.

"Αυτό είναι;"

"Όχι, ηλίθιε! Δεν βλέπεις πως κινείται;"

Ο Κλάιτμαν μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια, βηματίζοντας πέρα δώθε νευρικά.

Ο Μόρις πρόσεξε πως ο νεότερος άνδρας ήταν έτοιμος να καταρρεύσει. Το ίδιο και εκείνος. Προσπάθησε να διακρίνει το γυαλιστερό αντι-

κείμενο. Πράγματι κινιόταν, και αυτό απέκλειε την πιθανότητα να είναι το διαστημόπλοιο.

Μα τι ήταν τότε;

Κάτι χαμηλά στο έδαφος και μεταλλικό, το οποίο σερνόταν μπρος και πίσω σε έναν ανοιχτό χώρο.

Ίσως να ήταν κάποιου είδους αγροτική μηχανή, κάτι που να όργωνε ή να έσπερνε τα χωράφια των νάνων.

Η μικρή κοι-νότητα για την οποία ο Μόρις ήταν υποχρεωμένος να δουλεύει δεν διέθετε τέτοιου είδους μηχανήματα.

Ασφαλώς, όμως, δεν είχε δει αρκετά από τον πολιτισμό των νάνων για να γνωρίζει σε ποια επίπεδα έφτανε.

Σήκωσε το κεφάλι και είδε τη λάμψη των τζετ που έκοβαν βόλτες στον ουρανό.

Οι απόμακρες εκρήξεις των μικρών βομβών φαίνονταν να έρχονται κυρίως από τα δυτικά, προς την κατεύθυνση που έδυε ο Γείτονας. Ο Μόρις συνειδητοποίησε πως εκεί βρίσκονταν και τα περισσότερα τζετ.

'Γιατί να πιστεύουν πως είμαστε από εκεί;' αναρωτήθηκε.

Μετά κατάλαβε.

"Κλάιτμαν, αν ήσουν νάνος, προς τα πού θα περίμενες να πάμε;"

Ο Κλάιτμαν τον αγριοκοίταξε:

"Πού στο διάβολο θες να ξέρω; Προς το διαστημόπλοιο, υποθέτω. Υπάρχει τίποτε άλλο;"

"Πουθενά αλλού, Κλάιτμαν! Άρα, οι περισσότεροι είναι συγκεντρωμένοι γύρω από το διαστημόπλοιο. Αν δεις και τα αεροσκάφη τους..."

Ο Κλάιτμαν φάνηκε να ξαφνιάζεται και μετά

πάλι απλώς να ανησυχεί.

"Μάλλον έχεις δίκιο. Ας πάμε προς τα εκεί. Δεν πρόκειται να βρεθούμε σε χειρότερη θέση, ακόμη και αν δεν το βρούμε!"

«««»»

Κι όμως, το βρήκαν.

Έπρεπε να πληρώσουν κάποιο τίμημα, επειδή τα τζετ των νάνων ήταν πυκνά σαν σμάρι μελισσών γύρω από τη φωλιά τους, αλλά μέσα στο φως της αυγής διέκριναν τους προωθητικούς πυραύλους του αναγνωριστικού τους σκάφους να υψώνονται πάνω από τα δέντρα που βρίσκονταν ανάμεσά τους.

Σταμάτησαν μόνο μια στιγμή να ξελαχανιάσουν, και ύστερα ο Κλάιτμαν φώναξε:

"Ωραία, λοιπόν! Ξεκινάμε!"

Βγήκε μέσα από το καταφύγιο των δέντρων, ενώ ο Μόρις τον ακολουθούσε κουτσαίνοντας.

Ήταν θέμα λίγων δευτερολέπτων πριν τα αεροσκάφη των νάνων τους εντοπίσουν.

'Δόξα το Θεό,' σκέφτηκε ο Μόρις με ένα τμήμα του μυαλού του, ενώ έτρεχε. 'Δόξα το Θεό που δεν φαίνεται να έχουν όπλα πάνω στα αεροσκάφη!'

Μα τα μικρά σκάφη άρχισαν να έρχονται βουΐζοντας προς το μέρος τους, λες και σκόπευαν να καρφωθούν επάνω τους, και έστριβαν την τελευταία στιγμή, πετώντας μικρά αντικείμενα σε μέγεθος κόκκων ρυζιού, τα οποία έσκαγαν σαν μικροσκοπικά πυροτεχνήματα - μόνο που ήταν ηχηρότερα και πιο επικίνδυνα από οποιαδήποτε πυροτεχνήματα είχε δει ποτέ ο Μόρις.

Ο Κλάιτμαν βρυχιόταν και χτυπούσε τα χέρια του καθώς έτρεχε. Ίσως αυτό να βοηθούσε, επειδή τα αεροσκάφη των νάνων δεν μπορούσαν να πλησιάσουν περισσότερο.

Οι μικροσκοπικές βόμβες δημιουργούσαν μικρούς κρατήρες γύρω από τα πόδια των γήινων, αλλά παρόλο που η άμμος που τίναζαν οι εκρήξεις τους τσιμπούσε οδυνηρά τα πόδια, δεν είχαν δεχθεί καμιά άμεση βολή.

Οι επιτιθέμενοι περνούσαν σε σμήνη και σχηματισμούς, και αρκετοί έκαναν τον Μόρις να σκύβει τρομαγμένα, καθώς φαίνονταν να κατευθύνονται προς το κεφάλι του.

Αυτές δεν ήταν απλές πληγές.

Οι μηχανές εκείνες, όσο μικρές και αν ήταν, είχαν την ταχύτητα μιας σφαίρας. Μα, αν οι πιλότοι σκόπευαν να πέσουν επάνω τους, μάλλον άλλαξαν γνώμη ή αστόχησαν. Οι δύο άνδρες κατάφεραν να διασχίσουν ανέπαφοι ολόκληρο το χωράφι με τα μικρά φουντωτά σπαρτά των νάνων...

Μπροστά τους ήταν το διαστημόπλοιο.

"Βιάσου! Βιάσου!" φώναξε ο Κλάιτμαν πίσω του, και ο Μόρις προσπάθησε να ανταποκριθεί.

Γιατί οι νάνοι τους περίμεναν.

«<»»

Παρατεταγμένα γύρω από το σκάφος τους ήταν μικρά τετράγωνα νάνων στρατιωτών ή αστυνομικών, οπλισμένων με τα ηλεκτρικά κανόνια, όπως αυτά που είχαν χρησιμοποιηθεί αρχικά εναντίον των γήινων εισβολέων.

Ακόμη και από δέκα μέτρα μακριά, ο Μόρις

μπορούσε να ακούσει τα τετερίσματα των νάνων, καθώς ετοιμάζονταν να ανοίξουν πυρ.

Σπλατ! Σπλάτ σπλατ σπλατ σπλατ!..

Μια ομοβροντία από μικρές σπίθες έσκασαν γύρω από το κεφάλι και τους ώμους του Κλάιτμαν.

Βρυχήθηκε, επειδή, παρ'όλο που τα περισσότερα πυρά αστόχησαν, αυτά που τον πέτυχαν του είχαν προκαλέσει μεγάλο πόνο. Παραπάτησε και έπεσε μέσα στην ανοιχτή πόρτα του σκάφους.

Προφανώς ήταν δύσκολο για τους νάνους πυροβολητές να σημαδέψουν εύστοχα έναν κινούμενο στόχο, ακόμη και αν ήταν τόσο πελώριος όσο ένας Γήινος.

Η επόμενη ομοβροντία χτύπησε το μέταλλο του σκάφους, και ο Κλάιτμαν βρήκε την ευκαιρία να κρυφτεί στο εσωτερικό.

«<»»

Ακολουθώντας πίσω του, ο Μόρις είχε συγκεχυμένες εικόνες σχετικά με τον πύραυλο.

Είχαν γίνει αλλαγές!

Κατά μήκος της ατράκτου του διαστημοπλοίου, υπήρχε μια γυαλιστερή σπειροειδής ράμπα, η οποία κατέληγε όχι στην κεντρική είσοδο που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι, αλλά σε μια μικρή τρύπα, ανοιγμένη στο τείχωμα.

'Ασφαλώς οι νάνοι θα ερευνούσαν το διαστημόπλοιο', σκέφτηκε ο Μόρις, συνεχίζοντας να τρέχει λαχανιασμένος. 'Εμείς θα αφήναμε κάτι τέτοιο ανεξερεύνητο, αν κατέβαινε στη Γη;' Σίγουρα το διαστημόπλοιο ήταν γεμάτο από

μικροσκοπικά πλάσματα από την πρώτη στιγμή μετά την προσεδάφισή του...

Ο Μόρις δεν τολμούσε να συλλογιστεί τι ζημιές μπορεί να είχαν προκαλέσει στο εσωτερικό.

Δεν είχε όμως σημασία. Αφού δεν μπορούσαν να μετακινήσουν το διαστημόπλοιο και να ξεφύγουν πετώντας, ήταν ξοφλημένοι, όσο καλά κι αν πολεμούσαν, και όσα όπλα κι αν έβρισκαν ή επινοούσαν.

Ο καθένας από αυτούς ήταν παραπάνω από ένα εκατομμύριο νάνους σε μάζα, αλλά οι νάνοι ήταν υπεράριθμοι όχι κατά εκατομμύρια, αλλά κατά δισεκατομμύρια...

«« »»

Και δεν υπήρχε άλλος χρόνος για σκέψη.

Οι πυροβολητές των νάνων είχαν βρει το βεληνεκές του, και τον τσίμπησαν χίλιες φλεγόμενες σπίθες.

Μέχρι τώρα χρησιμοποιούσαν μόνο ελαφρά όπλα, αλλά ήξερε πώς ακόμη κι αυτά μπορούσαν να τους σκοτώσουν, όπως είχαν σκοτώσει και τον Φούλερ.

Όρμησε μπροστά φωνάζοντας και παραπατώντας, κι αν κάτι του έσωσε τη ζωή, αυτό ήταν η εμφάνιση του Κλάιτμαν, ο οποίος τράβηξε μερικά από τα πυρά.

Για μια στιγμή ο Μόρις πίστεψε μέσα στην παραζάλη του πως ο Κλάιτμαν ερχόταν να τον σώσει, αλλά μετά είδε το σώμα του Κλάιτμαν να σπαρταράει και κατάλαβε - υπήρχαν νάνοι που τους περίμεναν και μέσα στο διαστημόπλοιο!

Ακόμη κι έτσι, όμως, ήταν καλύτερα μέσα στο σκάφος, παρά έξω. Γιατί το έξω σήμαινε βέβαιο θάνατο.

Ο Μόρις βουτούσε προς την πόρτα καθώς ο Κλάιτμαν βουτούσε έξω. Συγκρούστηκαν μεταξύ τους και έπεσαν.

Ο Μόρις σωριάστηκε στο έδαφος και η ανάσα του κόπηκε.

‘Αυτό ήταν το τέλος,’ σκέφτηκε κουρασμένα. ‘Ας ερχόταν, λοιπόν...’

«« »»

Όμως κάτι τον βασάνιζε. Θυμήθηκε τι ήταν αυτό που κρατούσε στο χέρι του στη διάρκεια της μεγάλης φυγής, προστατεύοντάς το, προσπαθώντας να βρει τον κατάλληλο τόπο και χρόνο για να το αφήσει κάτω.

Το κατεστραμμένο αεροπλάνο των νάνων!

Οι μικροσκοπικές φιγούρες στο εσωτερικό του κουνιόνταν ακόμα, κι αυτό τον χαροποίησε.

Με τις τελευταίες δυνάμεις, ενώ οι γαλάζιες σπίθες καρβούνιαζαν το κορμί του εκατοστό προς εκατοστό, άπλωσε την παλάμη και άνοιξε τα δάχτυλα, θέλοντας να ακουμπήσει το σκάφος στο έδαφος.

Μετά, τα δάχτυλά του έκλεισαν πάλι γύρω του.

Ανακάθισε, κοιτάζοντας τη μικρή μηχανή.

Χωρίς να νοιάζεται για τα οδυνηρά πυρά των νάνων, χωρίς να νοιάζεται για το βόμβο των τζετ πάνω από το κεφάλι του. Ο πόνος δεν είχε πια σημασία.

Ήταν ένα γεγονός της ζωής, και δεν μπορούσε

να τον αποφύγει. Τον έδιωξε από το μυαλό του.

Άφησε το αεροπλανάκι στο έδαφος. Σηκώθηκε, ύψωσε το τεράστιο πόδι του από πάνω του, και μετά το κατέβασε γρήγορα και βίαια...

Και σταμάτησε.

Το πόδι, πελώριο σαν την πυραμίδα του Χέοπα πάνω από το μικρό σκάφος, έμεινε αιωρούμενο, ενώ οι μικροσκοπικοί επιβάτες τον κοιτούσαν με τα γουρλωμένα τους μάτια.

Ο Μόρις τράβηξε πίσω το πόδι του.

Αργά και σοβαρά, έσεισε το κεφάλι- "όχι" στα αριστερά, "όχι" στα δεξιά.

Έσκυψε, σήκωσε ξανά το σκάφος, το απομάκρυνε σε μια σχετικά ασφαλή θέση, και μετά σωριάστηκε στο έδαφος.

'Ο Θεός να μας λυπηθεί,' σκέφτηκε. 'Ο Θεός να μας λυπηθεί, δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο...'

Έκλεισε τα μάτια του και περίμενε ο πόνος να πάρει τέλος με τον ερχομό του θανάτου.

«« »»

Όμως ο θάνατος δεν ήρθε.

Ένιωθε αγωνία και φοβερό κάψιμο, αλλά δεν πέθαινε. Του ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει αν στην πλάτη του άνοιγαν νέες πληγές ή αισθανόταν απλά το κάψιμο των παλιών.

Ο πόνος ήταν ανεκτός. Όχι σαν τον αβάσταχτο, θανάσιμο πόνο που θα πρέπει να είχε νιώσει ο Φούλερ και που περίμενε ο Μόρις.

Άνοιξε τα μάτια. Τα συγκεντρωμένα όπλα των νάνων ήταν στραμμένα προς το μέρος του, αλλά δεν έρριχναν.

Κοίταξε γύρω του. Από πάνω του, τα ιπτάμενα σκάφη των νάνων σφύριζαν ακόμα, αλλά δεν έρριχναν τις μικρές, καταστρεπτικές βόμβες τους.

Ο Μόρις ανακάθισε, φοβούμενος να ελπίζει και ελπίζοντας ο φόβος του να πάρει τέλος.

Δίπλα του, άκουσε την έκπληκτη φωνή του Κλάιτμαν:

"Δεν μας ρίχνουν πια!"

Ήταν αλήθεια.

Και μπροστά τους είχαν την αιτία.

Μέσα στο μικρό σκάφος που με τόση προσοχή είχε μεταφέρει μέχρι εκεί, δεν υπήρχε πια κανείς.

Μονάχα δίπλα του, ένας μικροσκοπικός νάνος ήταν καθισμένος στο έδαφος και τους κοιτούσε.

Αν το επίπεδο πρόσωπο με τα πελώρια μάτια είχε κάποια έκφραση, ο Μόρις δεν μπορούσε να την διαβάσει.

Αυτό που ήξερε, όμως, ήταν πως οι άλλοι δύο είχαν φύγει - σίγουρα είχαν πάει προς τους νάνους που επάνδρωναν τα όπλα. Είχαν πάει να τους πουν...

"Θα πρέπει να είπαν στους άλλους πως δεν θέλουμε να τους κάνουμε κακό," ψιθύρισε ο Κλάιτμαν, κοιτάζοντας τον Μόρις όλο απορία.

Ο Μόρις έγνεψε αργά.

Ο Κλάιτμαν σηκώθηκε με κόπο όρθιος.

"Ο Μόρις ο Καταστροφέας", είπε, χωρίς ειρωνία στη φωνή του. "Ο Μόρις ο Ζωοδότης. Τους έδειξες πως δεν θέλαμε να τους κάνουμε κακό και το κατάλαβαν".

Βοήθησε τον Μόρις να σηκωθεί και κάθισαν να περιμένουν τους νάνους, οι οποίοι προχωρού-

σαν αργά με τα όπλα κατεβασμένα.

"Χαίρομαι", είπε ο Μόρις. "Χαίρομαι που φρόντισες τόσο καλά τους τρείς στο αεροπλάνο."

5

Ο αξιωματικός Γιάρντσλεϊ, σφίγγοντας το μπανταρισμένο του χέρι, κοίταξε τον επιτραπέζιο υπολογιστή του και είπε:

"Βρισκόμαστε σε μια τροχιά που θα μας κρατήσει για λίγο. Είχαμε καμιά είδηση από την ομάδα που προσεδαφίστηκε;"

"Θα ελέγξω στην αίθουσα επικοινωνιών", είπε ο αξιωματικός καταστρώματος και κάλεσε το νούμερο στο εσωτερικό τηλέφωνο.

Ο Γιάρντσλεϊ έγειρε πίσω, χαϊδεύοντας τους επιδέσμους του χεριού του.

Έξω από το σκάφος, ο Κάνωπος έλαμπε φλογισμένος. Το ταξίδι στον πλανήτη που τριγύριζε τον Γείτονα ήταν δύσκολο και οι κάτοικοι του πλανήτη εχθρικοί.

Τώρα ήταν απόλυτα έτοιμος για ένα μακρύ, ήρεμο ταξίδι προς τη Γη, μόλις συνέλεγαν και το πλήρωμα που είχε προσεδαφιστεί στον κατοικίσιμο πλανήτη του Κάνωπου.

Ο Γιάρντσλεϊ είχε κάνει το λάθος να δηλώσει εθελοντής για το ταξίδι στο Γείτονα, και οι ντόπιοι αποδείχθηκαν πως ήταν μεγάλα πράσινα ανθρωποειδή, με πολιτισμό της Λίθινης Εποχής και πολύ άσχημες διαθέσεις.

Ήταν μάλιστα ένας από εκείνους που είχε φάει τις πρώτες πέτρες της υποδοχής.

Ο αξιωματικός καταστρώματος φαινόταν να

ακούει με μεγάλο ενδιαφέρον αυτά που του ανέφεραν από την αίθουσα επικοινωνιών. Τελικά είπε:

"Καλώς, ευχαριστώ," και έκλεισε τη γραμμή.

"Λοιπόν;" ρώτησε ο Γιάρντσλεϊ.

"Την πέρασαν μια χαρά", του είπε ο αξιωματικός χαμογελώντας. "Μόλις τώρα μίλησαν μαζί τους, και δεν γνωρίζουν ακόμη λεπτομέρειες. Στην αρχή είχαν κάποια προβλήματα, αλλά τώρα έχουν έρθει σε επαφή με τον ντόπιο πληθυσμό. Είναι πολιτισμένοι, Γιάρντσλεϊ - έχουν μηχανές, αεροσκάφη, τα πάντα. Και έχουν ύψος μόλις ένα εκατοστό!"

"Ένα εκατοστό," επανέλαβε ο Γιάρντσλεϊ, και θυμήθηκε τα πράσινα ανθρωποειδή. "Τι να πει κανείς;" αναστέναξε. "Είχα να διαλέξω αν θα πάω μαζί τους ή στον Γείτονα. Ήταν φαίνεται τυχερό μου να διαλέξω την πιο επικίνδυνη αποστολή!.."

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΑΡΩΝΕ

του Χένρι Χέις

Ο Χένρι Χέις δεν είναι ένας πολύγραφος συγγραφέας. Ωστόσο, ένα διήγημά του τον έκανε αθάνατο στο πάνθεον της επιστημονικής φαντασίας, και είναι αυτό που θα διαβάσετε πιο κάτω. Αν και έχει γραφτεί το 1936, και σε ορισμένα σημεία ίσως να φαίνεται κάπως αφελές στο σύγχρονο αναγνώστη, η ιδέα πάνω στην οποία βασίστηκε είναι πραγματικά συγκλονιστική και μοναδική στο είδος της, παρ'όλες τις δεκαετίες που πέρασαν από τότε.

Οι πολύ ευφάνταστοι ας αποφύγουν να το διαβάσουν, γιατί θα τους αναστατώσει ιδιαίτερα.

Θ.Μ.

Χρόνια, αιώνες, χιλιετηρίδες έχουν περάσει από μπροστά μου σε μια ατέλειωτη πομπή, αφήνοντάς με ανέγγιχτο. Είμαι απέθαντος, και μοναδικός στο είδος μου σε ολόκληρο το σύμπαν.

Σύμπαν;

Είναι περίεργο πώς αυτή η βολική λέξη αναπηδάει αμέσως στο μυαλό από παλιό συνήθειο.

Σύμπαν;

Είναι η απλούστατη έκφραση μιας ανόητης ιδέας στα μυαλά εκείνων οι οποίοι δεν μπορούν νά συλλάβουν αυτό για το οποίο μιλάνε.

Ο όρος είναι μια κοροϊδία, κι όμως με πόση ευκολία τον προφέρουν!

Πόσο λίγο συνειδητοποιούν την τεχνητότητα αυτής της λέξης!..

«««»»

Τη νύχτα που επισκέφθηκα τον Καθηγητή μετά απ'την πρόσκλησή του, αυτός στεκόταν κοντά στον διαφανή τοίχο του αστεροσκοπείου και κοιτούσε το σκοτάδι το οποίο απλωνόταν απ' έξω.

Με άκουσε που έμπαινα, αλλά δεν γύρισε να με κοιτάξει όταν μίλησε, και έτσι δεν ήξερα αν απευθυνόταν σε εμένα ή όχι.

"Με αποκαλούν τον μεγαλύτερο επιστήμονα που έζησε ποτέ!.."

Ήμουν ο μοναδικός βοηθός του για χρόνια, και έτσι ήμουν συνηθισμένος στις παράξενες διαθέσεις του και δεν του απάντησα.

Έμεινε κι αυτός αμίλητος για μερικά λεπτά και μετά συνέχισε:

"Μισό χρόνο πριν, ανακάλυψα ένα μέσο για την εξόντωση κάθε είδους επικίνδυνου μικροβίου. Μόλις πρόσφατα δημοσιοποίησα τη σύνθεση μιας νέας τοξίνης, η οποία αναζωογονεί τα φθαρμένα ζωικά κύτταρα προκαλώντας σχεδόν ολοκληρωτικό ξανάνιωμα. Τα συνδυασμένα αποτελέσματα αυτών των δύο ανακαλύψεων θα πρέπει να διπλασιάσουν τη μέση διάρκεια της ζωής. Κι όμως, αυτά τα πράγματα είναι μόνο δύο στον μεγάλο κατάλογο των ανακαλύψεων που έκανα προς όφελος της φυλής μας."

Γύρισε να με κοιτάξει, και ξαφνιάσηκα όταν είδα μια παράξενη λάμψη βαθιά μέσα στα μάτια του.

"Για όλα αυτά με αποκαλούν μέγα! Για αυτές τις γελοίες εφευρέσεις με φορτώνουν με τιμές και με ονομάζουν ευεργέτη της φυλής. Με αηδιάζουν, οι ηλίθιοι! Νομίζουν πως τα έκανα

για χάρη τους; Νομίζουν πώς με νοιάζει τι θα απογίνει η φυλή μας ή πόσο καιρό θα ζήσει; Δεν υποπτεύονται πως όλα όσα τους έδωσα δεν ήταν παρά τυχαίες ανακαλύψεις από μέρους μου - ανακαλύψεις στις οποίες δεν έχω ρίξει δεύτερη ματιά; Βλέπω ότι ξαφνιάστηκες. Ούτε ακόμα κι εσύ, που ήσουν βοηθός μου για δέκα χρόνια, δεν είχες υποψιαστεί πως όλοι οι αγώνες και τα πειράματά μου έτειναν προς έναν και μόνο σκοπό."

Κατευθύνθηκε προς ένα κλειδωμένο ντουλάπι, για το οποίο αναρωτιόμουν τα πρώτα χρόνια της δουλειάς μου αλλά στη συνέχεια είχε πάψει να με απασχολεί.

Ο καθηγητής το άνοιξε και είδα ότι περιείχε τις συνηθισμένες σειρές από μπουκάλια, φιάλες και δοκιμαστικούς σωλήνες.

Με μεγάλη προσοχή, σήκωσε έναν από τους σωλήνες από το ράφι του.

"Και επιτέλους, πέτυχα αυτό το σκοπό", είπε σχεδόν ψιθυριστά, κρατώντας ψηλά το σωλήνα.

Ένα χλωμό υγρό λαμπύριζε αλλόκοτα στο τεχνητό φως του ταβανιού.

"Τριάντα ατέλειωτα χρόνια ασταμάτητων πειραμάτων, και τώρα εδώ, μέσα στο χέρι μου, κρατώ την επιτυχία!"

Η συμπεριφορά του καθηγητή, η λάμψη βαθιά μέσα στα σκούρα μάτια του, και ο καταπιεσμένος ενθουσιασμός που κάθε στιγμή φαινόταν έτοιμος να ξεχειλίσει, όλα αυτά μου προκάλεσαν ιδιαίτερη εντύπωση.

Αυτό το οποίο είχε πετύχει θα πρέπει να ήταν αδιανόητο, και τόλμησα να του το πω με αυτά ακριβώς τα λόγια.

"Αδιανόητο!" αναφώνησε. "Αδιανόητο! Είναι τόσο αδιανόητο που- Περίμενε όμως. Περίμενε και θα το δεις με τα ίδια σου τα μάτια."

Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα να καταλάβω πόση σημασία είχαν τα λόγια του. Πράγματι, επρόκειτο να το δω με τα ίδια μου τα μάτια.

«««»»

Έβαλε προσεκτικά το σωλήνα στη θέση του και ξαναγύρισε κοντά στον διαφανή τοίχο.

"Κοίτα!" είπε, δείχνοντας τον νυχτερινό ουρανό. "Το άγνωστο! Δεν σε γοητεύει; Οι άλλοι ανόητοι ονειρεύονται τι στιγμή που θα ταξιδέψουν ανάμεσα στα αστέρια. Νομίζουν πως έτσι θα μπορέσουν να ανακαλύψουν τα μυστικά του σύμπαντος. Μέχρι τώρα, τους σταματά το πρόβλημα των καυσίμων ή της ενέργειας που θα ωθεί τα σκάφη τους. Είναι τυφλοί. Μέσα σε έναν μονάχα μήνα, θα μπορούσα να λύσω τα γελοία προβλήματα που τους απασχολούν. Θα μπορούσα, αλλά δεν θα το κάνω. Άσε τους να ψάχνουν, να πειραματίζονται και να σπαταλούν τα χρόνια τους! Τι με νοιάζει εμένα για αυτούς;"

Αναρωτήθηκα πού ήθελε να καταλήξει, αλλά μετά κατάλαβα πως θα ερχόταν στο θέμα με τον τρόπο του.

"Και ας υποθέσουμε πως λύνουν το πρόβλημα," συνέχισε. "Ας υποθέσουμε πως αφήνουν αυτόν τον πλανήτη και πηγαίνουν να βρουν νέους κόσμους μέσα στα κούφια σκάφη τους. Τι θα τους ωφελήσει; Ας υποθέσουμε πως ταξιδεύουν με την ταχύτητα του φωτός για όλη τη ζωή τους, και μετά φτάνουν στο μακρυνότερο

αστέρι που τους είναι δυνατόν κάτω από αυτές τις συνθήκες. Σίγουρα θα πουν: 'Τώρα αντιλαμβανόμαστε όσο ποτέ πόσο τρομαχτικά απέραντο είναι το σύμπαν. Είναι πράγματι ένα μεγάλο οικοδόμημα αυτό το σύμπαν. Ταξιδέψαμε πολύ. Θα πρέπει να βρισκόμαστε στα όριά του.' Έτσι θα πίστευαν. Εγώ, βέβαια, ξέρω πόσο λανθασμένα θα σκέπτονταν, αφού μέσα από το τηλεσκόπιό μου μπορώ να δω αστέρια πολύ πιο μακρινά απο εκείνο στο οποίο θα φτάσουν. Σε σύγκριση με αυτά, το δικό τους αστέρι θα ήταν αφάνταστα κοντά μας. Πόσο ανόητοι είναι κι αυτοί και τα όνειρά τους για ταξίδια στο διάστημα!"

"Μα, Καθηγητά," τον διέκοψα, "σκεφτείτε πως-"

"Σταμάτα και άκουσέ με! Έχω κι εγώ από καιρό την επιθυμία να βολιδοσκοπήσω το σύμπαν, να εξακριβώσω τί είναι, τον σκοπό του και το μυστικό της δημιουργίας του. Έχεις πάψει ποτέ να αναρωτιέσαι τι είναι το σύμπαν; Για τριάντα χρόνια αναζητώ την απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Χωρίς να το θέλεις, με βοήθησες με τη μεθοδικότητά σου στα παράξενα πειράματα που κατά καιρούς σου ανέθετα. Τώρα πια, έχω την απάντηση μέσα σε αυτόν τον δοκιμαστικό σωλήνα, και θα είσαι ο μόνος που θα τη μοιραστείς μαζί μου".

Χωρίς να πιστεύω στα αυτιά μου, προσπάθησα και πάλι να τον διακόψω.

"Αφησέ με να τελειώσω!" μου είπε. "Κάποια εποχή, αναζητούσα την απάντηση στα αστέρια. Έφτιαξα το τηλεσκόπιό μου με νέες αρχές. Ερεύνησα τα βάθη του κενού. Έκανα ατέλειωτες εξισώσεις. Και τελικά απέδειξα στον ίδιο τον

εαυτό μου αυτό που μέχρι τώρα ήταν μια απλή θεωρία. Γνωρίζω πια, πέρα από κάθε αμφιβολία, πως ο πλανήτης μας και οι άλλοι πλανήτες οι οποίοι περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο, δεν είναι παρά τα ηλεκτρόνια ενός ατόμου, του οποίου ο πυρήνας είναι ο ήλιος. Και ο ήλιος μας δεν είναι παρά ένας από εκατομμύρια άλλους, ο καθένας με τον καθορισμένο αριθμό των πλανητών του, και το κάθε ηλιακό σύστημα δεν είναι παρά ένα άτομο όπως αυτά που έχουμε στη δική μας πραγματικότητα..."

"Αυτά τα εκατομμύρια των ηλιακών συστημάτων ή ατόμων, αν θεωρηθούν σαν μια ομάδα, σχηματίζουν έναν γαλαξία. Όπως γνωρίζεις, υπάρχουν απειράριθμοι γαλαξίες στο διάστημα, με τρομακτικές εκτάσεις κενού ανάμεσά τους. Τι είναι αυτοί οι γαλαξίες; Μόρια! Επεκτείνονται μέσα στο διάστημα, πέρα από τις δυνατότητες διερεύνησης ακόμη και του δικού μου τηλεσκόπιου!.."

"Έχοντας, λοιπόν, αντιληφθεί όλα αυτά, δεν μου ήταν δύσκολο να κάνω το τελευταίο βήμα..."

"Μπορείς να μου πεις τι σχηματίζουν όλοι αυτοί οι μακρινοί γαλαξίες ή μόρια, αν θεωρηθούν σαν σύνολο; Κάποιο απροσδιόριστο στοιχείο ή ουσία ενός αχανούς υπερμακροκοσμικού κόσμου! Ίσως μια μικροσκοπική σταγόνα νερού, ή έναν κόκκο άμμου, ή ακόμα και μια βλεφαρίδα κάποιου πλάσματος που τον κατοικεί!.."

«« »»

Είχα χάσει τη φωνή μου. Ένιωθα έτοιμος να λιποθυμίσω μπροστά στη θεωρία που μου ανέλυε. Προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον - αλλά τι γνώριζα εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος για τις απέραντες εκτάσεις του διαστήματος που βρίσκονται πέρα από τις δυνατότητες και των ισχυρότερων τηλεσκοπίων μας;

"Δεν είναι δυνατόν!" ξέσπασα. "Είναι απίστευτο! Είναι τερατώδες!"

"Τερατώδες; Για πήγαινε και λίγο παρά πέρα. Μήπως και αυτός ο υπερμακρόκοσμος δεν είναι παρά ένα ηλεκτρόνιο το οποίο περιστρέφεται γύρω από τον πυρήνα ενός ατόμου; Και αυτό το άτομο μήπως είναι ένα από εκατομμύρια άλλα που απαρτίζουν ένα μόριο; Και αυτό το μόριο ένα από τα εκατομμύρια άλλα-"

"Για όνομα του Θεού, σταματήστε!" φώναξα. "Αρνούμαι να πιστέψω σε κάτι τέτοιο! Πού μπορεί να οδηγεί; Πού μπορεί να καταλήγει; Ίσως να συνεχίζεται- για πάντα! Και εξάλλου," πρόσθεσα φοβισμένα, "τι σχέση έχουν όλα αυτά με την ανακάλυψή σας- αυτό το υγρό που μου δείξατε;"

"Σύντομα κατάλαβα πως ήταν άσκοπο να παρατηρώ το αφάνταστα μεγάλο, και έτσι στράφηκα προς το αφάνταστα μικρό. Δεν είναι λογικό, αν μια τέτοια κατάσταση δημιουργίας υπάρχει στα αστέρια από πάνω μας, να υπάρχει ταυτόσημη και στα άτομα από κάτω μας;"

Διέκρινα τον τρόπο σκέψης του, αλλά και πάλι δεν τον αντιλαμβανόμουν. Τα επόμενα λόγια του με διαφώτισαν, αλλά ταυτόχρονα με έκαναν να υποπτευθώ πως είχε τρελαθεί εντελώς από τις θεωρίες του. Συνέχισε να μιλά με τη φωνή ενός φανατικού:

"Αν δεν μπορούσα να διαπεράσω τα αστέρια του ουρανού που βρίσκονται τόσο μακριά, θα μπορούσα να διαπεράσω τα άτομα που βρίσκονται τόσο κοντά μας, σε κάθε αντικείμενο που αγγίζω, ακόμη και στον ίδιο τον αέρα που αναπνέω. Είναι όμως μικροσκοπικά, και γι'αυτό έπρεπε να βρω έναν τρόπο να γίνω ακόμη πιο μικροσκοπικός από αυτά. Και το πέτυχα! Το διάλυμα που σου έδειξα θα κάνει το κάθε άτομο του σώματός μου να συσταλεί, αλλά κάθε ηλεκτρόνιο και πρωτόνιο θα μειωθεί επίσης σε μέγεθος και σε διάμετρο, ανάλογα με το δικό μου ζάρωμα! Έτσι, όχι μόνο θα μπορέσω να πάρω το μέγεθος ενός ατόμου, αλλά να συνεχίσω, σε ακόμη πιο αδιανόητη μικρότητα!"

II

Όταν σταμάτησε να μιλά, εγώ του είπα ήρεμα:

"Είστε τρελός".

Δεν φάνηκε να ενοχλείται.

"Περίμενα πως θα έλεγες κάτι τέτοιο. Μα δεν είμαι τρελός, απλώς εσύ δεν έχεις γνωρίσει τις θαυμαστές ιδιότητες του μείγματός μου. Σου υποσχέθηκα, όμως, πως θα τις έβλεπες με τα ίδια σου τα μάτια. Θα είσαι ο πρώτος που θα ταξιδέψει στο ατομικό σύμπαν."

Η αρχική μου γνώμη σχετικά με την κατάσταση του μυαλού του παρέμενε ακλόνητη.

"Είμαι βέβαιος πως έχετε κάθε καλή πρόθεση, Καθηγητά", του απάντησα, "αλλά θα πρέπει να απορρίψω την προσφορά σας".

Εκείνος συνέχισε, σαν να μην είχα μιλήσει καθόλου:

"Υπάρχουν αρκετοί λόγοι για τους οποίους θέλω να στείλω εσένα πριν ξεκινήσω κι εγώ το ταξίδι. Κατ'αρχάς, έτσι και ξεκινήσεις δεν θα υπάρχει επιστροφή, και θέλω να ξεκαθαρίσω κάποια σημεία. Εσύ θα λειτουργήσεις ως εμπροσθοφυλακή μου, ας πούμε".

"Καθηγητά, ακούστε με. Δεν αμφιβάλλω πως το υγρό που κατασκευάσατε έχει εκπληκτικές ιδιότητες. Φτάνω μέχρι το σημείο να παραδεχτώ πως κάνει όλα όσα ισχυρίζεστε. Όμως τον τελευταίο μήνα εργάζεστε μέρα και νύχτα, με ελάχιστη τροφή και ύπνο. Πρέπει να ξεκουραστείτε και να απομακρυνθείτε λίγο από το εργαστήριο."

"Θα βρίσκομαι σε επαφή με το νου σου", είπε εκείνος, "μέσω μιας πανέξυπνης συσκευής που τελειοποίησα. Θα σου εξηγήσω αργότερα. Το υγρό μεταγγίζεται κατευθείαν στο αίμα. Σε σύντομο χρονικό διάστημα θα ξεκινήσει το ζάρωμα, το οποίο και θα συνεχίσει με μέσους ρυθμούς, χωρίς να πάψει όσο το αίμα συνεχίζει να κυλά στις φλέβες σου. Αυτό ελπίζω, τουλάχιστον. Αν συμβεί το αντίθετο, θα πρέπει να κάνω κάποιες αλλαγές στον χημικό τύπο. Όλα αυτά είναι ασφαλώς θεωρητικά, αλλά είμαι βέβαιος πως θα λειτουργήσουν κανονικά και χωρίς καμιά παρενέργεια".

Είχα πια χάσει όλη την υπομονή μου:

"Ακούστε εδώ, Καθηγητά," είπα εκνευρισμένα. "Αρνούμαι να γίνω το αντικείμενο οποιουδήποτε απίθανου πειράματός σας. Θα πρέπει να καταλαβαίνετε ότι αυτό που προτείνετε είναι επιστημονικά αδύνατον. Πηγαίνετε στο σπίτι σας να

ξεκουραστείτε - ή κάντε κάποιες σύντομες διακοπές..."

«««»»

Χωρίς την παραμικρή προειδοποίηση, όρμησε επάνω μου, αρπάζοντας ένα αντικείμενο από το τραπέζι. Πριν μπορέσω να πισωπατήσω, ένιωσα μια βελόνα να χώνεται βαθιά στο μπράτσο μου, και φώναξα από τον πόνο. Όλα γύρω μου θόλωσαν και με διαπέρασε ένα κύμα ναυτίας. Ύστερα μου πέρασε, και τα μάτια μου καθάρισαν.

Ο καθηγητής στεκόταν μπροστά μου και χαμογελούσε ικανοποιημένος.

"Πράγματι, έχω δουλέψει σκληρά και είμαι κουρασμένος, όχι όμως τόσο κουρασμένος και ανόητος ώστε να εγκαταλείψω το σχέδιό μου ενώ βρίσκεται στο όριο της αποκορύφωσής του!"

Το χαμόγελο ικανοποίησης έδωσε τη θέση του σε μια έκφραση συμπόνιας.

"Λυπάμαι που τα πράγματα εξελίχθηκαν έτσι," είπε, "αλλά κατάλαβα πως ποτέ δεν θα δεχόσουν με τη θέλησή σου. Ειλικρινά, ντρέπομαι για λογαριασμό σου. Δεν πίστευα ότι θα αμφισβητούσες την αλήθεια των λεγομένων μου μέχρι σημείου να με βγάλεις τρελό. Για να είμαι, όμως, ασφαλής, είχα ετοιμάσει από πριν μια δόση του υγρού μου. Αυτή τη στιγμή κυλά μέσα στις φλέβες σου, αν και θα περάσει λίγη ώρα πριν γίνουν ορατά τα αποτελέσματά του. Αυτό που είδες στο σωλήνα προορίζεται για μένα, όταν θα είμαι έτοιμος να κάνω το ταξίδι. Συγχώρα με που έπρεπε να σου κάνω την ένεση με έναν τόσο εξευτελιστικό τρόπο."

Ήμουν τόσο εξοργισμένος με την αδιαφορία του απέναντι στα προσωπικά μου συναισθήματα, ώστε μόλις και μετά βίας άκουγα τα λόγια του. Το χέρι μου με πονούσε έντονα στο σημείο που μου είχε καρφώσει τη βελόνα.

Προσπάθησα να κάνω ένα βήμα προς το μέρος του, αλλά δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε έναν μυ.

Πάλεψα να καταπολεμήσω την παράλυση που με είχε καταλάβει, αλλά δεν μπορούσα να μετακινηθώ ούτε βήμα από τη θέση μου.

Ο Καθηγητής φαινόταν επίσης έκπληκτος και ανήσυχος.

"Παράλυση; Αυτό ήταν μια απρόβλεπτη παράμετρος. Όπως σου είπα και πιο πριν, οι ιδιότητες του υγρού μου είναι πολλές και θαυμαστές."

Πλησίασε, με κοίταξε έντονα στα μάτια, και φάνηκε να ανακουφίζεται.

"Ωστόσο, η επίδραση αυτή είναι μόνο παροδική", με διαβεβαίωσε. "Θα είσαι όμως, αρκετά μικρότερος όταν αποκτήσεις και πάλι τον έλεγχο του σώματός σου, επειδή πολύ σύντομα θα αρχίσεις να ζαρώνεις. Πρέπει να βιαστώ για να ετοιμάσω το τελευταίο στάδιο."

«««»»

Πέρασε από μπροστά μου και τον άκουσα να ανοίγει πάλι το κλειδωμένο ντουλάπι.

Δεν μπορούσα να μιλήσω, πόσο μάλλον να κινηθώ, και ομολογώ πως βρισκόμουν σε μια πολύ δυσάρεστη και εξευτελιστική θέση. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τον

αγριοκοιτάζω, όταν ξαναστάθηκε μπροστά μου. Κρατούσε ένα περίεργο είδος κράνους, με ακουστικά και γυαλιά προσαρμοσμένα επάνω του, και μια σειρά από καλώδια που προεξείχαν από αυτό.

Τοποθέτησε το κράνος επάνω στο τραπέζι και σύνδεσε τα καλώδια με ένα μικρό επίπεδο κουτί που βρισκόταν εκεί.

Όλη την ώρα, εγώ τον παρατηρούσα προσεκτικά. Δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι σκόπευε να κάνει μαζί μου, αλλά ούτε για μια στιγμή δεν είχα πιστέψει ότι μπορεί να ζαρώσω και να μεταφερθώ σε ένα ατομικό σύμπαν.

Η ιδέα αυτή ήταν πολύ απίθανη για να τη χωνέψω.

Λες και διάβαζε τις σκέψεις μου, ο Καθηγητής γύρισε και με κοίταξε αδιάφορα για μια στιγμή πριν πει:

"Πιστεύω πως έχει ήδη αρχίσει. Ναι, είμαι σίγουρος. Πες μου, δεν το νιώθεις; Τα πράγματα γύρω σου δεν σου φαίνονται λιγάκι μεγαλύτερα, λιγάκι ψηλότερα; Ξέχασα, όμως, πως η παράλυση δεν σου επιτρέπει να μου απαντήσεις. Κοίταξέ με, όμως - δεν σου φαίνομαι ψηλότερος;"

««»»

Τον κοίταξα.

Ήταν η φαντασία μου, ή μήπως κάποιου είδους ύπνωση με έκανε να πιστεύω ότι τον έβλεπα να ψηλώνει ανεπαίσθητα;

"Αα!" είπε θριαμβευτικά. "Το πρόσεξες, λοιπόν. Μπορώ να το διακρίνω στο βλέμμα σου. Δεν εί-

μαι όμως εγώ που ψηλώνω, αλλά εσύ που ζαρώνεις."

Με έπιασε από τα μπράτσα και με γύρισε ώστε να κοιτάζω τον τοίχο.

"Βλέπω πως αμφιβάλεις," μου είπε, "γιαυτό κοίτα! Κοίτα το σχέδιο στον τοίχο. Αν θυμάσαι, ήταν περίπου στο ίδιο ύψος με τα μάτια σου. Τώρα είναι πέντε δάχτυλα ψηλότερα."

Ήταν αλήθεια!

Και μπορούσα να νιώσω ένα γαργάλημα στις φλέβες μου, και ένα είδος ελαφριάς ζαλάδας.

"Το ζάρωμά σου δεν έχει φτάσει ακόμη τη μέγιστη ταχύτητά του," συνέχισε, "όταν θα τη φτάσει, θα παραμείνει σταθερό. Δεν θα μπορούσα να το σταματήσω, ακόμη και αν το ήθελα, επειδή δεν έχω βρει κανένα αντίδοτο. Τώρα άκουσέ με προσεκτικά, επειδή έχω ορισμένα πράγματα να σου πω..."

"Όταν θα γίνεις αρκετά μικρός, θα σε σηκώσω και θα σε τοποθετήσω πάνω σε αυτό το κομμάτι Ρείλιου Χ που έχω πάνω στο τραπέζι. Καθώς θα γίνεσαι όλο και πιο μικρός, θα βρεθείς σε ένα ξένο σύμπαν το οποίο θα αποτελείται από δισεκατομμύρια γαλαξιών, τα οποία με τη σειρά τους είναι απλά τα μόρια του Ρείλιου Χ. Όταν θα περάσεις εκεί μέσα, το μέγεθός σου σε σχέση με το καινούριο σύμπαν θα είναι πελώριο. Ωστόσο, καθώς θα συνεχίζεις να ζαρώνεις, θα μπορέσεις να καθίσεις πάνω σε οποιονδήποτε πλανήτη διαλέξεις. Από εκεί και πέρα, θα συνεχίσεις- όλο και πιο κάτω!"

Σε αυτή την ιδέα, μου φάνηκε πως θα τρελαθώ. Ήδη ήμουν πολύ πιο κοντός, αλλά η παράλυση με κυρίευε ακόμα.

Αν μπορούσα να μετακινηθώ, θα έκανα τον Καθηγητή κομμάτια μέσα στην ανήμπορη οργή μου- αν και, σε περίπτωση που όσα έλεγε ήταν αλήθεια, ήμουν ήδη καταδικασμένος.

Ξανά μου φάνηκε σαν να διάβαζε το μυαλό μου.

"Μη με κακίζεις," είπε. "Θα έπρεπε να είσαι ευγνώμων για την ευκαιρία, επειδή ξεκινάς μια θαυμαστή περιπέτεια μέσα σε ένα θαυμαστό βασίλειο. Σχεδόν ζηλεύω που πηγαίνεις πρώτος. Με αυτό όμως," και έδειξε το κράνος και το κουτί πάνω στο τραπέζι, "θα βρίσκομαι σε επαφή μαζί σου όπου και να πας. Βλέπω από τα μάτια σου πως αναρωτιέσαι αν κάτι τέτοιο είναι δυνατόν. Η αρχή αυτής της συσκευής είναι ουσιαστικά απλή. Η σκέψη είναι μια μορφή ενέργειας, όπως και το φως. Και όπως το φως μετακινείται στο κενό με τη μορφή κυμάτων, το ίδιο συμβαίνει και με τη σκέψη. Τα κύματα της σκέψης, όμως, είναι αόρατα. Παρ'όλα αυτά υπάρχουν, και αυτή η συσκευή είναι φτιαγμένη για να τα συλλαμβάνει και να τα ενισχύει εκατομμύρια φορές. Μέσα από αυτό το κράνος, θα λαμβάνω δύο από τις έξι αισθήσεις σου- αυτές της ακοής και της όρασης. Θα μου είναι αρκετές για το σκοπό μου. Κάθε θέαμα και ήχος που θα συναντάς, όσο μικροσκοπικό και αν είναι, φτάνει στον εγκέφαλό σου και μετατοπίζει μικροσκοπικά μόρια, τα οποία βγαίνουν με τη μορφή κυμάτων, φτάνουν τη συσκευή και ενισχύονται. Έτσι, ο εγκέφαλός μου θα λαμβάνει κάθε αίσθηση ήχου και εικόνας που θα μεταδίδει το μυαλό σου."

«‹›»

Δεν αμφέβαλλα πια πως το θαυμαστό υγρό του Καθηγητή μπορούσε να κάνει όλα όσα ισχυριζόταν.

Ήδη, ήμουν μόλις το ένα τρίτο του αρχικού μου μεγέθους. Η παράλυση δεν έλεγε να με αφήσει, και έλπιζα πως ο καθηγητής είχε δίκιο όταν έλεγε πως η επίδρασή της θα ήταν μόνο παροδική.

Ο θυμός μου είχε καταλαγιάσει κάπως, και άρχισα να αναρωτιέμαι τί θα έβρισκα σε αυτό το καινούριο σύμπαν.

Ύστερα, μια άλλη τρομαχτική σκέψη με κυρίεψε. Αν, όπως έλεγε ο Καθηγητής, το ατομικό σύμπαν δεν ήταν παρά ένα μικροσκοπικό αντίγραφο αυτού που γνώριζα, δεν θα βρισκόμουν μέσα στο απέραντο κενό διάστημα ανάμεσα στους γαλαξίες, χωρίς αέρα για να αναπνεύσω;

Μήπως ο Καθηγητής, μέσα σε όλους τους απίθανους υπολογισμούς του, είχε ξεχάσει να προσμετρήσει αυτόν τον ολοφάνερο παράγοντα;

Τώρα ήμουν πια πολύ κοντά στο πάτωμα. Τα πάντα γύρω μου - ο Καθηγητής, τα τραπέζια, οι τοίχοι - φαίνονταν εντελώς τεράστια σε σχέση με εμένα.

Ο καθηγητής έσκυψε και με σήκωσε, τοποθετώντας με επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στο συνονθύλευμα των συσκευών. Άρχισε να μιλά ξανά, και στα μικροσκοπικά αυτιά μου η φωνή του είχε μια βαθύτερη χροιά.

"Εδώ είναι το κομμάτι του Ρεϊλιου Χ, το οποίο περιέχει το σύμπαν που σύντομα θα διαπεράσεις," είπε, τοποθετώντας στο τραπέζι δίπλα μου ένα τετράγωνο κομμάτι μέταλλο, μιάμιση φορά πιο ψηλό από εμένα. "Όπως γνωρίζεις, το Ρεϊλιο Χ είναι το πιο βαρύ από όλα τα γνωστά μέταλλα, άρα το σύμπαν που σε περιμένει θα πρέπει να είχαι σχετικά πυκνό - αν και σε εσένα δεν θα φανεί έτσι, με τις χιλιάδες των ετών φωτός που θα χωρίζουν τα αστέρια μεταξύ τους. Ασφαλώς, δεν γνωρίζω για αυτό το σύμπαν περισσότερα από εσένα, αλλά θα σε συμβούλευα να αποφεύγεις τα πολύ λαμπερά αστέρια και να πλησιάσεις μόνο τα πιο αμυδρά. Τώρα, ήρθε η ώρα να αποχαιρετιστούμε. Δεν θα συναντηθούμε ποτέ ξανά. Ακόμη και αν σε ακολουθούσα - όπως και θα κάνω, αμέσως μόλις μάθω ποιες αλλαγές πρέπει να κάνω στο χημικό τύπο του υγρού - θα μου ήταν αδύνατον να ακολουθήσω την συγκεκριμένη πορεία σου μέσα από όλες τις διαστάσεις που θα διασχίσεις. Έχω ήδη μάθει ένα πράγμα: ο ρυθμός του ζαρώματος είναι πολύ γρήγορος. Θα μπορείς να παραμείνεις σε έναν κόσμο μόνο για λίγες ώρες. Ίσως, όμως, να είναι καλύτερα έτσι. Λοιπόν, αντίο για πάντα!.."

««»»

Με σήκωσε και με τοποθέτησε πάνω στη λεία επιφάνεια του Ρεϊλιου Χ.

Ήμουν πια τρία δάχτυλα ψηλός, όταν με μεγάλη ανακούφιση άρχισα να νιώθω την επίδραση της παράλυσης να περνά.

Πρώτα ξαναβρήκα τη φωνή μου, και γεμίζοντας τα πνευμόνια μου φώναξα με όλη μου τη δύναμη:

"Καθηγητά! Καθηγητά!"

Έσκυψε από πάνω μου. Για αυτόν, η φωνή μου θα πρέπει να ακουγόνταν γελοιωδώς ψιλή.

"Τι θα γίνει με τις απέραντες εκτάσεις του διαστήματος όπου θα βρεθώ;" ρώτησα τρέμοντας, με το στόμα μου κοντά στο αυτί του. "Δεν θα μπορούσα να αντέξω πέρα από μερικά δευτερόλεπτα. Σίγουρα θα πεθάνω".

"Όχι, αυτό δεν πρόκειται να συμβεί", μου απάντησε.

Η φωνή του αντηχούσε στα τύμπανά μου σαν κεραυνός, και σκέπασα τα αυτιά μου με τις παλάμες.

Κατάλαβε, και μίλησε πιο σιγανά:

"Θα είσαι εντελώς ασφαλής στο κενό διάστημα," συνέχισε, "στα τριάντα χρόνια που πάλευα να βρω λύση στο πρόβλημα, δεν θα μπορούσα να παραβλέψω αυτό το σημείο- αν και παραδέχομαι πως με βασάνισε πολύ. Όπως σου είπα, όμως, το υγρό μου έχει πολλές θαυμαστές ιδιότητες. Μετά από πολλές δυσκολίες και αποτυχίες, κατάφερα να το εμποτίσω με την ικανότητα να σου παρέχει αρκετό οξυγόνο για τις ανάγκες σου, διανέμοντάς το μέσα από το αίμα σου. Προκαλεί, επίσης, και ένα μικρό ποσοστό θερμότητας. Μια και πιστεύω πως οι οι υποτιθέμενα χαμηλές θερμοκρασίες στο διάστημα είναι κάπως υπερβολικές, δεν νομίζω πως θα αισθανθείς ιδιαίτερη δυσφορία..."

III

Δεν ήμουν πια παρά ένα δάχτυλο ψηλός. Μπορούσα να περπατήσω, αν και ένιωθα τα μέλη μου εντελώς μουδιασμένα, καθώς η παράλυση με άφηνε.

Χτύπησα τα χέρια μου στα πλευρά μου και άρχισα να τα περιστρέφω για να επαναφέρω την κυκλοφορία.

Ο Καθηγητής πρέπει να πίστεψε πως του έγνεφα για να τον αποχαιρετίσω. Άπλωσε το χέρι του και με σήκωσε ψηλά. Αν και προσπάθησε να με κρατήσει ευγενικά, τα δάχτυλά του με μελάνιασαν.

Με ακούμπησε στην ανοιχτή του παλάμη, και μετά με σήκωσε στον ύψος των ματιών του. Με κοίταξε για μια στιγμή και μετά τα χείλη του σχημάτισαν τη λέξη "αντίο".

Φοβόμουν μήπως με άφηνε να πέσω στο πάτωμα, το οποίο βρισκόταν μια ιλιγγιώδη απόσταση από κάτω μου, αλλά αυτός με απίθωσε ξανά πάνω στο κομμάτι του Ρεΐλιου Χ.

Ο Καθηγητής έμοιαζε πια με γίγαντα που υψωνόταν εκατοντάδες μέτρα στον αέρα, και πίσω του, φαινομενικά χιλιόμετρα μακριά, οι τοίχοι του δωματίου εκτείνονταν σε αδιανόητα ύψη. Το ταβάνι από πάνω μου φαινόταν αχανές όπως και ο θόλος του ουρανού που είχα γνωρίσει.

Έτρεξα μέχρι την άκρη του κομματιού και κοίταξα κάτω. Ήταν σαν να στεκόμουν στο χείλος ενός ψηλού γκρεμού. Ο γκρεμός ήταν μαύρος και λείος, και απόλυτα κάθετος.

Πισωπάτησα, φοβισμένος μήπως χάσω την ισορροπία μου και σκοτωθώ.

Μακριά από κάτω μου, απλωνόταν η απέραντη λεία πεδιάδα του τραπεζιού.

Επέστρεψα στο κέντρο του κομματιού, επειδή φοβόμουν τις άκρες του.

Θα μπορούσα εύκολα να πέσω, αν ο Καθηγητής ταρακουνούσε κατά λάθος το τραπέζι.

«« »»

Δεν είχα ιδέα ποιο ήταν πια το μέγεθός μου, γιατί δεν είχα τίποτα με το οποίο να το συγκρίνω.

Ίσως ακόμη και να ήμουν εντελώς αόρατος στον Καθηγητή. Για μένα δεν ήταν πλέον παρά ένας δυσδιάκριτος θολός όγκος, όπως ένα βουνό που βλέπεις μέσα από ομίχλη.

Άρχισα να παρατηρώ πως η επιφάνεια του Ρεΐλιου Χ δεν ήταν τόσο λεία όσο πριν. Μπορούσα να διακρίνω ρηχά αυλάκια που απλώνονταν προς κάθε κατεύθυνση.

Συνειδητοποίησα πως θα πρέπει να ήταν μικροσκοπικά γδαρσίματα τα οποία ήταν μέχρι τώρα αόρατα.

Στεκόμουν στο χείλος ενός τέτοιου αυλακιού, και έτσι κατέβηκα στο εσωτερικό του και άρχισα να περπατώ κατά μήκος του. Ήταν ευθύ σαν γραμμή από χάρακα. Κατά διαστήματα συναντούσα διασταυρούμενα αυλάκια, και τότε έστριβα αριστερά ή δεξιά.

Πριν να περάσει πολλή ώρα, επειδή ζάρωνα συνεχώς, τα τειχώματα των αυλακιών υψώ-

νονταν πάνω από το κεφάλι μου και ήταν σαν να περπατούσα στο στενό μονοπάτι ανάμεσα σε δυο γκρεμούς.

«« »»

Ύστερα δέχτηκα το σοκ της ζωής μου, και παρά λίγο η περιπέτειά μου να τελειώσει εκεί. Πλησίαζα μια από τις διασταυρώσεις.

Έκανα μια απότομη στροφή στα δεξιά, και ήρθα πρόσωπο με πρόσωπο με κάτι απερίγραπτο.

Είχε ένα αρρωστημένο ασπρογάλαζο χρώμα. Το σώμα του είχε μορφή δίσκου, με μια διπλή σειρά προεξοχών - ποδιών - στο κάτω μέρος του. Εκατοντάδες απαίσιες ακίδες τριγύριζαν το δίσκο στο εξωτερικό χείλος του και στην κορυφή του.

Δεν υπήρχε κεφάλι, ούτε και κάποιο όργανο όρασης, αλλά δεκάδες φιδοειδείς προεξοχές αναδεύτηκαν μπροστά στο πρόσωπό μου καθώς παρά λίγο να έπεφτα επάνω του.

Μια από αυτές με άγγιξε, και το πλάσμα οπισθοχώρησε γρήγορα, ορθώνοντας τις ακίδες του σε μια εντυπωσιακή παράταξη.

Η εικόνα του πλάσματος άστραψε μόνο για μια στιγμή στο μυαλό μου, επειδή απ'ό,τι καταλαβαίνετε δεν έμεινα εκεί για να το παρατηρήσω καλύτερα.

Η καρδιά μου κόντεψε να σπάσει από την τρομάρα. Γύρισα, και άρχισα να τρέχω στην αντίθετη χαράδρα. Ο θόρυβος του πλάσματος που με κυνηγούσε έδινε φτερά στα πόδια μου, και έτρεξα όπως δεν είχα τρέξει ποτέ στη ζωή

μου. Έστριβα πότε εδώ και πότε εκεί, σε μια προσπάθεια να ξεφύγω από τον διώκτη μου.

Σκέφτηκα για μια στιγμή πόσο ειρωνικό ήταν να με καταδιώκει ένα μικρόβιο, αλλά το ζήτημαήταν πολύ σοβαρό για να μου φανεί αστείο.

Έτρεχα μέχρι που μου κόπηκε η ανάσα, αλλά όπου και να πήγαινα, το μικρόβιο ήταν πάντα εκατό βήματα πίσω μου. Τελικά δεν μπορούσα να τρέξω άλλο, και έτσι κόλλησα σε μια γωνιά και σταμάτησα βαριανασαίνοντας.

Το μικρόβιο πέρασε από δίπλα μου και σταμάτησε, έχοντας πάψει να ακούει το θόρυβο του τρεξίματός μου. Οι δεκάδες των πλοκαμοειδών ακουστικών οργάνων του αναδεύτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ύστερα, στράφηκε αδίστακτα προς το μέρος μου, και εγώ ξανάρχισα να τρέχω. Ήταν φανερό πως είχε συλλάβει τον ήχο της λαχανιασμένης ανάσας μου.

Έστριψα στην επόμενη γωνία, και καθώς άκουσα το μικρόβιο να πλησιάζει, κράτησα την ανάσα μου μέχρι που νόμιζα πως τα πνευμόνια μου θα έσκαγαν. Εκείνο σταμάτησε ξανά, έσεισε τα πλοκάμια του στον αέρα, και μετά συνέχισε το δρόμο του.

Όσο πιο αθόρυβα γινόταν, υποχώρησα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Τώρα πια, τα τειχώματα των φαραγγιών (αόρατων γδαρσιμάτων πάνω σε ένα κομμάτι μετάλλου) υψώνονταν ψηλά από πάνω μου καθώς συνέχιζα να ζαρώνω.

Άρχισα να παρατηρώ στενά χάσματα και λάκκους παντού γύρω μου, τόσο στα τειχώματα

όσο και στην επιφάνεια πάνω στην οποία περπατούσα. Όλα φαίνονταν πολύ βαθιά, και μερικά ήταν τόσο μεγάλα ώστε έπρεπε να πηδώ από πάνω τους.

Στην αρχή δεν μπορούσα να εξηγήσω όλα αυτά τα κενά γύρω μου, αλλά μετά συνειδητοποίησα έκπληκτος πώς ήμουν τόσο μικροσκοπικός, ώστε το Ρεΐλιο Χ είχε γίνει πορώδες! Αν και ήταν το πιο πυκνό από όλα τα μέταλλα, καμιά ουσία δεν είναι τόσο πυκνή ώστε να είναι απόλυτα συμπαγής.

Δυσκολευόμουν πια πολύ να προχωρήσω. Έπρεπε να πισωγυρίζω και να παίρνω φόρα για να πηδώ τα χάσματα.

Τελικά κάθισα κάτω, γελώντας με τη ματαιότητα και την ηλιθιότητα των ενεργειών μου.

Γιατί να ρισκάρω τη ζωή μου πηδώντας αυτά τα κενά που γίνονταν όλο και μεγαλύτερα καθώς μίκραινα, όταν δεν είχα κανέναν συγκεκριμένο προορισμό; Θα μπορούσα κάλλιστα να μείνω στο ίδιο σημείο.

Δεν είχα, όμως, προλάβει να πάρω αυτή την απόφαση, όταν κάτι με ανάγκασε να την αλλάξω.

Ήταν και πάλι το μικρόβιο.

Το είδα στην άλλη άκρη του φαραγγιού, να κατευθύνεται προς το μέρος μου.

Θα μπορούσε να είναι το ίδιο που είχα συναντήσει και πριν ή ο δίδυμος αδελφός του. Είχα όμως γίνει τόσο μικρός, ώστε είχε δεκαπέντε φορές το μέγεθός μου. Το θέαμα αυτού του πελώριου κτήνους που ερχόταν κατά πάνω μου γέμισε την καρδιά μου με τρόμο. Άρχισα πάλι να τρέχω, ελπίζοντας πως ήμουν αρκετά

μικροσκοπικός για να μην μπορεί να ακούσει τον ήχο των βημάτων μου.

Πριν κάνω εκατό μέτρα, σταμάτησα απελπισμένος. Μπροστά μου εκτεινόταν ένα χάσμα τόσο μεγάλο, ώστε δεν θα μπορούσα να πηδήσω ούτε τη μισή απόσταση. Δεν υπήρχε διαφυγή από πουθενά, επειδή το χάσμα εκτεινόταν κατά μήκος και των δύο τειχωμάτων.

Κοίταξα πίσω μου. Το μικρόβιο είχε σταματήσει. Οι μάζες των πλοκαμιών του αναδεύονταν κοντά στο έδαφος. Μετά άρχισε πάλι να με πλησιάζει, αυτή τη φορά με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα.

Δεν ξέρω αν με είχε ακούσει ή διαισθανθεί την παρουσία μου με κάποιον άλλο τρόπο. Μόνο ένα πράγμα ήταν ολοφάνερο: είχα μονάχα μερικά δευτερόλεπτα για να ενεργήσω. Έπεσα με την κοιλιά, σύρθηκα ανάποδα μέχρι το χάσμα, και κρεμάστηκα από εκεί με τα χέρια.

Μόλις που πρόλαβα.

Ένα γιγάντιο σχήμα πέρασε από πάνω μου καθώς σήκωνα το κεφάλι. Το μικρόβιο ήταν τόσο πελώριο, ώστε το χάσμα που μου είχε φανεί τόσο πλατύ ήταν ασήμαντο για αυτό.

Πέρασε από πάνω του σαν να μην βρισκόταν εκεί. Είδα τη διπλή σειρά των ποδιών του πλάσματος καθώς περνούσε αστραπιαία από πάνω μου. Το καθένα είχε διπλάσιο μέγεθος από το σώμα μου.

Ύστερα έγινε αυτό που φοβόμουν. Ένα από τα πελώρια πλοκάμια πάτησε σκληρά πάνω στο χέρι μου, και το κοφτερό άκρο του σύρθηκε άγρια στο δέρμα μου. Ο πόνος μου διαπέρασε όλο το μπράτσο.

Η αγωνία μου ήταν αβάσταχτη. Προσπάθησα να πιαστώ καλύτερα, αλλά δεν μπορούσα. Έχασα την ισορροπία μου και άρχισα να πέφτω...

IV

"Αυτό είναι το τέλος".

Αυτή ήταν η σκέψη μου την τελευταία εκείνη τρομερή στιγμή, καθώς έπεφτα στο κενό. Άθελά μου έκλεισα τα μάτια, και περίμενα ανά πάσα στιγμή να γίνω κομμάτια.

Όμως τίποτα τέτοιο δεν συνέβη.

Δεν ένιωθα καν το συνηθισμένο ίλιγγο που συνοδεύει την επιτάχυνση.

Άνοιξα τα μάτια και βρέθηκα μέσα σε ένα πηχτό σκοτάδι. Άπλωσα το χέρι, και συνάντησα έναν ανώμαλο τοίχο δίπλα από τον οποίο έπεφτα. Έπεφτα, λοιπόν.

Μα όχι με τόση ταχύτητα όση θα δικαιολογούσαν παρόμοιες περιστάσεις. Ένιωθα πιο πολύ σαν να επέπλεα προς τα πάνω. Ή μήπως ήταν προς τα κάτω; Είχα χάσει κάθε αίσθηση προσανατολισμού.

Συσπείρωσα τα πόδια μου και μετά κλώτσησα δυνατά τον τοίχο, απομακρυνόμενος από κοντά του.

Δεν μπορώ να ξέρω πόσο χρόνο έπεφτα - ή επέπλεα - μέσα σε εκείνο το σκοτάδι. Θα πρέπει όμως να είχαν περάσει αρκετά λεπτά, και με κάθε λεπτό εγώ γινόμουν μικρότερος.

Για αρκετή ώρα είχα αρχίσει να αντιλαμβάνομαι πελώριες μάζες να με περιτριγυρίζουν. Με πίεζαν από κάθε πλευρά και

ανέδιδαν μια ελαφριά ακτινοβολία. Είχαν όλα τα μεγέθη, μερικές όχι μεγαλύτερες από εμένα, και άλλες μεγάλες σαν βουνά.

Προσπαθούσα να μένω μακριά από τις μεγαλύτερες, επειδή δεν είχα καμιά διάθεση να συνθλιφτώ ανάμεσα σε δύο.

Δεν υπήρχε, όμως, τέτοια περίπτωση. Αν και κολυμπούσα μαζί τους μέσα στο κενό, γρήγορα παρατήρησα πως καμιά από αυτές τις μάζες δεν πλησίαζε η μια την άλλη, ούτε και παραστρατούσε από τη συγκεκριμένη της πορεία.

Καθώς συνέχιζα να ζαρώνω, οι μάζες αυτές φάνηκαν να απομακρύνονται από κοντά μου. Καθώς απλώνονταν, το φως το οποίο έβγαζαν γινόταν εντονότερο. Έπαψαν να είναι μάζες και έγιναν στροβιλιζόμενες, επεκτεινόμενες και ανεξάρτητες εκτάσεις κατάλευκης ομίχλης...

« « » »

Ήταν γαλαξίες!

Εκατομμύρια μιλίων διαστήματος θα πρέπει να απλώνονταν ανάμεσα τους! Η γιγάντια μάζα από την οποία είχα αρπαχτεί, τραβηγμένος επάνω της από τη βαρύτητα, υπέστη κι αυτή το ανάλογο αραίωμα, και βρέθηκα στο μέσο ενός γαλαξία.

Καθώς γινόμουν μικρότερος, αυτός αραίωνε και επεκτεινόταν, και αυτό που μου φαινόταν αρχικά για ομίχλη μετατράπηκε σε τρισεκατομμύρια μικροσκοπικών σφαιρών με περίπλοκους συνδυασμούς.

Κι εγώ βρισκόμουν στο μέσο τους!

Τριγύριζαν τα χέρια, τα πόδια και το κεφάλι

μου! Απλώνονταν μακρύτερα απ'όσο μπορούσα να φτάσω, μακρύτερα απ'όσο μπορούσα να δω.

Θα μπορούσα να απλώσω το χέρι και να μαζέψω χιλιάδες από αυτές μέσα στη χούφτα μου.

Θα μπορούσα να κλωτσήσω και να τις σκορπίσω σε ένα χαοτικό συνονθύλευμα γύρω μου.

Δεν είχα όμως διάθεση για μια τέτοια παράλογη και άσκοπη καταστροφή κόσμων. Αναμφίβολα η παρουσία μου εκεί είχε ήδη κάνει αρκετή ζημιά, μετατοπίζοντας εκατομμύρια από αυτούς.

Δεν τολμούσα καν να κινηθώ, από φόβο μήπως διαταράξω τις τροχιές κάποιων σφαιρών, ή μήπως προκαλέσω τον όλεθρο σε κάποια ηλιακά συστήματα ή ομάδες αστεριών.

Έμοιαζα να αιωρούμαι ακίνητος ανάμεσά τους, και αν κινιόμουν προς κάποια κατεύθυνση, η κίνηση αυτή ήταν πολύ ανεπαίσθητη για να τη νιώσω.

Δεν ήξερα καν αν βρισκόμουν οριζόντια ή κάθετα, καθώς αυτές οι δυο έννοιες είχαν χάσει κάθε νόημά τους.

Καθώς γινόμουν μικρότερος, οι σφαίρες ασφαλώς γίνονταν μεγαλύτερες, και το διάστημα ανάμεσά τους επεκτεινόταν, έτσι που αυτός ο εκπληκτικός λαβύρινθος αραίωσε κάπως και μου έδωσε μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων.

Άρχιζα πια να αντιλαμβάνομαι καλύτερα την ομορφιά γύρω μου.

Θυμήθηκα πως ο Καθηγητής είχε πει ότι θα μπορούσε να λαμβάνει τα κύματα της σκέψης μου, και ευχόμουν να είναι εκείνη τη στιγμή

συντονισμένος, γιατί δεν ήθελα να χάσει ένα τέτοιο θέαμα.

«««»»

Όλα τα χρώματα που είχα ποτέ γνωρίσει υπήρχαν ανάμεσα σε εκείνους τους ήλιους και τους πλανήτες τους: εκτυφλωτικά λευκά, κόκκινα, κίτρινα, γαλάζια, πράσινα, βιολετιά, και κάθε ενδιάμεση αποχρωσή τους.

Κάπου κάπου διέκρινα και τα γυμνά μαύρα των ήλιων που είχαν σβήσει, αλλά αυτοί ήταν σπάνιοι, καθώς αυτό φαινόταν ένα πολύ νεαρό σύμπαν.

Υπήρχαν μοναχικοί ήλιοι γύρω από τους οποίους περιστρέφονταν από δύο μέχρι είκοσι πλανήτες.

Υπήρχαν διπλοί ήλιοι οι οποίοι περιστρέφονταν αργά ο ένας γύρω από τον άλλον, επάνω σε έναν αόρατο άξονα.

Υπήρχαν τριπλοί ήλιοι, οι οποίοι περιστρέφονταν ο ένας γύρω από τον άλλον σε μια παράξενη αλλά τέλεια τριπλή συμμετρία.

Κάπου είδα και έναν τετραπλό ήλιο: έναν λευκό, έναν γαλάζιο, έναν πράσινο και έναν βαθύ πορτοκαλή.

Ο λευκός και ο γαλάζιος περιστρέφονταν ο ένας γύρω από τον άλλον στο οριζόντιο επίπεδο, ενώ ο πράσινος και ο πορτοκαλής στο κάθετο, δημιουργώντας έτσι ένα τέλειο σύστημα.

Γύρω από αυτούς τους τέσσερις ήλιους, σε κυκλικές τροχιές, κινούνταν δεκαέξι πλανήτες διαφόρων μεγεθών, με τους μικρότερους στις

εσωτερικές τροχιές και τους μεγαλύτερους στις εξωτερικές.

Οι ακτίνες αυτών των ήλιων, καθώς έλουζαν τους πλανήτες και αντικαθρεφτίζονταν στο διάστημα, δημιουργούσαν ένα θέαμα συνάμα πανέμορφο και αλλόκοτο.

«« »»

Αποφάσισα να προσγειωθώ σε έναν από τους πλανήτες αυτού του συστήματος μόλις θα μου το επέτρεπε το μέγεθός μου, και δεν δυσκολεύτηκα να κάνω κάποιους ελιγμούς.

Τελικά, όταν είχα γίνει πολύ μικρότερος, απλώθηκα κατά μήκος του ηλιακού συστήματος. Το μήκος μου ήταν το ίδιο με τη διάμετρο της τροχιάς του πιο μακρινού πλανήτη του!

Παρ'όλα αυτά, δεν τολμούσα να πλησιάσω πολύ κοντά, επειδή φοβόμουν πως η βαρύτητα του όγκου μου θα προκαλούσε αναταραχές στις τροχιές των πλανητών.

Μπόρεσα να διακρίνω τμήματα της επιφάνειας του εξωτερικού, ή δέκατου έκτου πλανήτη, καθώς αυτός περνούσε από δίπλα μου.

Μέσα από ανοίγματα στα πελώρια σύννεφα, είδα απέραντες εκτάσεις νερού αλλά πουθενά ξηρά.

Ο πλανήτης απομακρύνθηκε από κοντά μου, συνεχίζοντας το μακρύ ταξίδι του προς την άλλη πλευρά των ήλιων. Ήμουν σίγουρος πως όταν θα ξανάφτανε κοντά μου εγώ θα ήμουν πολύ μικρότερος, και έτσι αποφάσισα να μετακινηθώ λίγο πιο κοντά και να προσπαθήσω να κοιτάξω τον δέκατο πέμπτο πλανήτη, ο οποίος

βρισκόταν στην άλλη πλευρά αλλά ερχόταν προς το μέρος μου.

Είχα ανακαλύψει πως, διπλώνοντας τα πόδια μου και τινάζοντάς τα βίαια προς μια κατεύθυνση αντίθετη από αυτήν προς την οποία ήθελα να πάω, μπορούσα να κινηθώ αρκετά γρήγορα, αν και η προσπάθεια με κούραζε κάπως.

Με αυτόν τον τρόπο μετακινήθηκα προς το εσωτερικό του ηλιακού συστήματος, και όταν έφτα-σα πια την τροχιά του δέκατου πέμπτου πλανήτη ήμουν πολύ μικρότερος- μόλις το ένα τρίτο της διαμέτρου της τροχιάς του!

Η απόσταση ανάμεσα στις τροχιές του δέκατου έκτου και του δέκατου πέμπτου πλανήτη θα πρέπει να ήταν περίπου 2.500.000.000 μίλια, σύμφωνα με τα παλιά μέτρα που γνώριζα. Σε μένα, όμως, η απόσταση αυτή φαινόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα.

Περίμενα εκεί, και τελικά ο πλανήτης εμφανίστηκε πίσω από την θαυμαστή κορώνα των ήλιων.

Καθώς με πλησίαζε, είδα πως η ατμόσφαιρά του ήταν πολύ καθαρή και είχε ένα βαθύ, κιτρινωπό χρώμα.

Πέρασε λίγα μόλις "μέτρα" μακριά μου, γυρίζοντας αργά γύρω από τον άξονά του. Και σε αυτόν, όπως και στον δέκατο έκτο πλανήτη, είδα έναν απέραντο κόσμο νερού. Υπήρχε μονάχα ένα σχετικά μεγάλο νησί και πολλά μικρότερα, αλλά υπολόγιζα πως τα εννιά δέκατα της επιφάνειάς του ήταν ωκεανός.

«« »»

Όταν πια κατάφερα να φτάσω κοντά στον δέκατο τέταρτο πλανήτη, είχα γίνει τόσο μικρός ώστε το φως των ήλιων έκανε τα μάτια μου να πονούν.

Πάνω στη φωτισμένη επιφάνεια του πλανήτη διέκρινα αρκετές μεγάλες ηπείρους. Καθώς η σκοτεινή πλευρά του στρεφόταν προς τον ήλιο, είδα και άλλες ηπείρους να γίνονται ορατές. Καθώς περνούσε από δίπλα μου, έκανα συγκρίσεις και υπολόγισα πως είχα πέντε φορές περίπου το μέγεθος του πλανήτη.

Όταν θα ολοκλήρωνε άλλη μια τροχιά, θα προσπαθούσα να προσεδαφιστώ επάνω του. Αν το επιχειρούσα τώρα, θα ήταν καταστροφικό τόσο για αυτόν όσο και για μένα.

Καθώς περίμενα εκεί και γινόμουν όλο και μικρότερος, οι σκέψεις μου γύρισαν στον Καθηγητή.

Αν η εκπληκτική θεωρία του σχετικά με έναν άπειρο αριθμό υποσυμπάντων ήταν αληθινή, τότε η περιπέτειά μου είχε μόλις αρχίσει- ή μάλλον θα άρχιζε μόλις προσεδαφιζόμουν επάνω στον πλανήτη.

Τι θα έβρισκα εκεί;

Δεν αμφέβαλα πως ο Καθηγητής, λαμβάνοντας τις σκέψεις μου, θα ήταν τόσο περίεργος όσο και εγώ. Και αν υπήρχε ζωή πάνω στον πλανήτη; Εχθρική ζωή; Θα αντιμετώπιζα τους κινδύνους ενώ ο καθηγητής καθόταν στο εργαστήριό του, τόσο μακριά από μένα.

Ήταν η πρώτη φορά που η σκέψη αυτή πέρασε από το μυαλό μου. Ήταν επίσης παράξενο το ότι τον σκεφτόμουν τόσο "μακριά". Μα, θα μπορούσε να απλώσει το χέρι και να με μετακινήσει,

μαζί με όλο αυτό το σύμπαν, πάνω στο τραπέζι του εργαστηρίου του!

« « » »

Μια άλλη περίεργη ιδέα πέρασε από το μυαλό μου, καθώς περίμενα τον πλανήτη να κάνει τον κύκλο του γύρω από τους ήλιους.

Για όποια πλάσματα τυχόν υπήρχαν επάνω του, θα περνούσε ένας χρόνος, ενώ για μένα αυτό το χρονικό διάστημα δεν θα ήταν παρά μερικά λεπτά.

Ο πλανήτης επέστρεψε κοντά μου γρηγορότερα από ότι είχα υπολογίσει. Η τροχιά του ήταν ασφαλώς πολύ μικρότερη από εκείνη των δύο εξωτερικών πλανητών.

Κι άλλα λεπτά πέρασαν καθώς με πλησίαζε και μεγάλωνε.

Υπολόγιζα πως είχα το ένα πέμπτο του μεγέθους του. Πέρασε τόσο κοντά μου, ώστε θα μπορούσα να απλώσω το χέρι και να αγγίξω την ατμόσφαιρά του.

Καθώς απομακρυνόταν, άρχισα να αισθάνομαι το σταθερό τράβηγμά του, σαν να ήμουν ένα κομμάτι μέταλλου που το τραβούσε ένας μαγνήτης.

Η ταχύτητά του δεν ελαττώθηκε, αλλά τώρα ακολουθούσα ξοπίσω του. Η βαρύτητά του με είχε "αιχμαλωτίσει", όπως ακριβώς το περίμενα.

Πλησίασα πιο κοντά, και η έλξη έγινε ακόμη εντονότερη. "Επεφτα" προς το μέρος του.

Έστριψα ώστε τα πόδια μου να είναι πιο κοντά στην επιφάνειά του, και τελικά τα άκρα μου μπήκαν στην ατμόσφαιρα, εκεί που το χρυσο-

πράσινο άγγιζε τη μαυρίλα του διαστήματος. Διέγραψαν μια μεγάλη αψίδα και άγγιξαν κάτι στερεό.

Η "πτώση" μου προς τον πλανήτη είχε σταματήσει. Στεκόμουν πάνω σε μια από τις ηπείρους εκείνου του κόσμου.

V

Ήμουν τόσο ψηλός, ώστε το μεγαλύτερο μέρος του σώματός μου παρέμενε ακόμη μέσα στη μαυρίλα του διαστήματος.

Παρά το γεγονός ότι οι τέσσερεις ήλιοι βρίσκονταν σε απόσταση δεκατριών τροχιών μακριά μου, η λάμψη τους ήταν τόσο έντονη ώστε, αν τους κοιτούσα κατευθείαν, σίγουρα θα με τύφλωναν.

Χαμήλωσα το βλέμμα προς την ήπειρο πάνω στην οποία στεκόμουν.

Ακόμη και το πολύχρωμο φως που αντανακλούσε η επιφάνεια του πλανήτη ήταν εκτυφλωτικό για τα μάτια μου.

Πολύ αργά θυμήθηκα την προειδοποίηση του Καθηγητή να αποφεύγω τους πολύ φωτεινούς ήλιους. Κοντά στην επιφάνεια, μερικά περαστικά σύννεφα έγλειφαν τα πόδια μου.

Καθώς ο πλανήτης γύριζε αργά πάνω στον άξονά του, όπως ήταν φυσικό γύριζα και εγώ μαζί του, και έτσι σε λίγο βρέθηκα μακριά από τους ήλιους, στη σκοτεινή πλευρά του πλανήτη. Ανακουφίστηκα κάπως, αλλά η ανάπαυλα ήταν παροδική. Σύντομα ξαναβρέθηκα στο εκτυφλωτικό φως. Ύστερα πάλι στη σκιά και μετά πάλι στο φως.

Δεν ξέρω πόσες φορές συνέβη αυτό, αλλά τελικά βρέθηκα ολόκληρος μέσα στην ατμόσφαιρα του πλανήτη. Εκεί οι ακτίνες των ήλιων φιλτράρονταν και το φως ήταν λιγότερο έντονο.

Χιλιόμετρα από κάτω μου, μπορούσα να δω μόνο μια απέραντη κίτρινη επιφάνεια, η οποία εκτεινόταν αδιάσπαστη προς κάθε κατεύθυνση. Κοιτάζοντας πέρα από τον καμπυλωτό ορίζοντα, μου φάνηκε ότι διέκρινα τους ψηλούς, ασημένιους πύργους κάποιας μακρινής πόλης.

Δεν μπορούσα, όμως, να είμαι βέβαιος, και όταν ξανακοίταξα είχαν εξαφανιστεί.

«««»»

Κράτησα τα μάτια μου στραμμένα προς εκείνη την κατεύθυνση, και σε λίγο διέκρινα δυο μικρά κόκκινα σημαδάκια πάνω στην κίτρινη πεδιάδα. Θα πρέπει να κατευθύνονταν με μεγάλη ταχύτητα προς το μέρος μου, επειδή ενώ τα κοιτούσα αυτά γίνονταν μεγαλύτερα, και σύντομα πήραν τη μορφή δυο κατακόκκινων σφαιρών.

Φαντάστηκα αμέσως πως θα ήταν κάποια τρομερά όπλα πολέμου ή καταστροφής.

Καθώς με πλησίαζαν, οι σφαίρες άλλαξαν κατεύθυνση και άρχισαν να υψώνονται προς το μέρος μου, μέσα στην αραιή ατμόσφαιρα.

Μπορούσα να δω πως δεν ήταν συμπαγείς, όπως αρχικά είχα υποθέσει, αλλά μάλλον καμωμένες από αέριο, και μέχρις ενός σημείου διαφανείς. Επιπλέον, συμπεριφέρονταν με έναν τρόπο που υπονοούσε ευφυΐα.

Χωρίς ορατό τρόπο μετακίνησης, άρχισαν προς μεγάλη μου δυσφορία να κάνουν κύκλους γύρω από το κεφάλι μου. Όταν έφτασαν επικίνδυνα κοντά στα μάτια μου, σήκωσα το χέρι μου για να τις διώξω αλλά εκείνες απομακρύνθηκαν γρήγορα.

Δεν με πλησίασαν ξανά, αλλά παρέμειναν η μια κοντά στην άλλη, παλλόμενες στον αέρα.

Ο παράξενος παλμός τους μου έδινε την εντύπωση πως συνομιλούσαν μεταξύ τους. Ασφαλώς, το αντικείμενο της συζήτησής τους θα έπρεπε να ήμουν εγώ. Λίγο αργότερα, έφυγαν με ταχύτητα προς την κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει.

Η περιέργειά μου ήταν τόσο μεγάλη όσο φαινόταν να είναι και η δική τους, και έτσι χωρίς δισταγμό ξεκίνησα προς την ίδια κατεύθυνση.

Θα πρέπει να κάλυπτα περίπου ένα μίλι με κάθε βήμα μου, αλλά παρ'όλα αυτά οι αεριώδεις οντότητες εύκολα με ξεπέρασαν και σύντομα χάθηκαν από τα μάτια μου.

Δεν αμφέβαλλα πως ο προορισμός τους ήταν η πόλη - αν πράγματι ήταν πόλη αυτό που είχα δει.

Ο ορίζοντας ήταν τώρα πιο μακρινός και λιγότερο καμπυλωτός, λόγω της μείωσης του ύψους μου. Έκρινα πως μετά βίας πια θα έφτανα τα διακόσια μέτρα ύψος.

«««»»

Είχα κάνει μερικές εκατοντάδες βήματα προς την κατεύθυνση όπου είχαν χαθεί οι δυο σφαίρες, όταν προς μεγάλη μου έκπληξη τις είδα να

επιστρέφουν πίσω, αυτή τη φορά συνοδευόμενες από μια εικοσάδα ακόμη ... συντρόφων.

Έμεινα ακίνητος, και αυτές σύντομα με έφτασαν και άρχισαν να στριφογυρίζουν γύρω από το κεφάλι μου.

Είχαν όλες περίπου ενάμισι μέτρο διάμετρο και σκούρο κόκκινο χρώμα. Για λίγο πετούσαν εδώ κι εκεί, λες και ήθελαν να με παρατηρήσουν από κάθε οπτική γωνία.

Έπειτα τοποθετήθηκαν συμμετρικά σε έναν τέλειο κύκλο γύρω μου.

Λεπτά νημάτια αερίου βγήκαν από μέσα τους και τις ένωσαν μεταξύ τους, κλείνοντας τον κύκλο. Ύστερα άλλα νημάτια κατευθύνθηκαν αργά προς το μέρος μου, ταλαντευόμενα επιφυλακτικά. Ο τρόπος της εξέτασής τους δεν μου άρεσε καθόλου, και έτσι κούνησα τα χέρια μου νευριασμένα.

Ακολούθησε μεγάλη σύγχυση.

Ο κύκλος έσπασε και τα νημάτια αφομοιώθηκαν ξανά από τις σφαίρες. Οι οντότητες μαζεύτηκαν σε μια ομάδα λίγη απόσταση μακριά μου και φάνηκαν να συσκέπτονται.

Μία, της οποίας το χρώμα είχε αλλάξει σε ζωηρό πορτοκαλί, έφυγε μακριά από τις άλλες και άρχισε να πάλλεται γρήγορα.

Σαν να είχε μιλήσει με λόγια, κατάλαβα τι εννοούσε. Το πορτοκαλί χρώμα δήλωνε θυμό, και η σφαίρα κατηγορούσε τις υπόλοιπες για δειλία!

«««»»

Οδηγημένες από την πορτοκαλιά σφαίρα, οι άλλες κινήθηκαν και πάλι προς το μέρος μου. Αυτή τη φορά μου επιφύλασσαν μια έκπληξη. Μια εικοσάδα νηματίων τινάχτηκε σαν αστραπή, και γαλάζιες φλόγες ξεπήδησαν στα σημεία που με άγγιξαν. Ηλεκτροσόκ διαπέρασαν τα χέρια μου, με μούδιασαν και με παρέλυσαν.

Ξανά σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω μου, ξανά τα νημάτια τις ένωσαν μεταξύ τους, και μετά άλλα νημάτια κατευθύνθηκαν προς το μέρος μου.

Για ένα λεπτό τρεμόπαιξαν πάνω από το κεφάλι μου, και μετά ενώθηκαν δημιουργώντας μια παγερή κόκκινη ακτινοβολία. Το άγγιγμά τους δεν μου προκαλούσε καμιά άλλη αίσθηση πέρα από αυτό το παγερό συναίσθημα...

««»»

Οι σφαίρες άρχισαν να πάλλονται και πάλι με τον τρόπο που είχα δει πριν, και σχεδόν αμέσως ένιωσα μικροσκοπικές καρφίτσες από πάγο να μου διαπερνούν τον εγκέφαλο.

Μια ερώτηση αποτυπώθηκε στο νου μου περισσότερο καθαρά από ότι θα ήταν δυνατόν αν την άκουγα με τα αυτιά μου:

"Από πού έρχεσαι;"

Γνώριζα για την τηλεπάθεια, και μέχρις ενός σημείου είχα εξασκηθεί και ο ίδιος πάνω σε αυτήν, πολύ συχνά με εκπληκτική επιτυχία. Έτσι, όταν άκουσα - ή μάλλον δέχθηκα - αυτή την ερώτηση, προσπάθησα με όλη μου τη δύναμη να περιγράψω νοητικά τις περιστάσεις οι οποίες με είχαν φέρει μέχρι εκεί.

Όταν τελείωσα την πνευματική μου διήγηση και το μυαλό μου χαλάρωσε από την ένταση, δέχθηκα τις ακόλουθες εντυπώσεις:

"Δεν πήραμε απάντηση. Το μυαλό σου παραμένει κενό. Είσαι ξένος, και δεν έχουμε συναντήσει ποτέ οργανισμό παρόμοιο με τον δικό σου. Είσαι πολύ περίεργος, έτσι που μικραίνεις χωρίς εμφανή λόγο. Γιατί ήρθες εδώ και από πού κατάγεσαι;"

Τα παγερά δάχτυλα χώθηκαν βαθύτερα στο μυαλό μου, έτσι που μου φάνηκε ότι θα το διέλυαν.

Προσπάθησα ξανά, εστιάζοντας τον νου μου όσο μπορούσα πιο καθαρά, οραματιζόμενος την πορεία μου από τη στιγμή που μπήκα στο εργαστήριο του Καθηγητή.

Όταν τελείωσα, ήμουν εξαντλημένος από την προσπάθεια.

"Δεν μπορείς να εστιάσεις το μυαλό σου αρκετά," είπε η "φωνή "μέσα στο μυαλό μου. "Δεχόμαστε μόνο φευγαλέες εικόνες."

Μια από τις σφαίρες πήρε και πάλι ένα πιο λαμπερό χρώμα και αποσπάσθηκε από τον κύκλο με κάτι που έμοιαζε με θυμό.

Τα νημάτια χαλάρωσαν τον έλεγχό τους πάνω στον εγκέφαλό μου και άρχισαν να αποσύρονται - όχι όμως πριν συλλάβω μια φευγαλέα εντύπωση από την πορτοκαλιά σφαίρα, η οποία προφανώς απευθυνόταν στις υπόλοιπες:

"- πολύ χαμηλής νοημοσύνης!.."

"Δεν αξίζετε τόσο και του λόγου σας!" είπα δυνατά.

Μα ασφαλώς οι σφαίρες δεν κατέγραψαν έναν τέτοιο πρωτόγονο τρόπο συνεννόησης.

Αναρωτήθηκα γιατί αδυνατούσα να έρθω σε επαφή με αυτά τα πλάσματα.

Είτε ο εγκέφαλός μου ήταν τόσο μεγάλος ώστε εμπόδιζε την επικοινωνία (θυμηθείτε πως είχα ακόμη ύψος γύρω στα εκατόν πενήντα μέτρα) ή πραγματικά το επίπεδο της νοημοσύνης τους ήταν τόσο ανώτερο από το δικό μου ώστε για αυτούς ήμουν χαμηλότερα από τον ταπεινότερο άγριο.

Μπορεί να συνέβαιναν και τα δύο, αλλά μάλλον θα ήταν το δεύτερο.

«« »»

Ήταν όμως αποφασισμένοι να λύσουν το μυστήριο της παρουσίας μου πριν να χαθώ από τον κόσμο τους, όπως σίγουρα θα συνέβαινε μέσα σε λίγες ώρες με το ρυθμό σμίκρυνσης που είχα.

Η επόμενη κίνησή τους ήταν να τοποθετηθούν και από τα δύο πλάγια μου, σε κάθετες σειρές που ξεκινούσαν από τα πόδια μου και κατέληγαν στους ώμους μου.

Ξανά οι φωτεινές ταινίες απλώθηκαν και με άγγιξαν σε διάφορα σημεία.

Ύστερα, μετά από κάποια συνενόηση, σηκώθηκαν προς τα πάνω, ανασηκώνοντάς με σαν φτερό! Με τέλειο συντονισμό, άρχισαν να πετούν προς την πόλη τους πέρα από τον ορίζοντα, μεταφέροντάς με μαζί τους. Απόρησα με τον τρόπο με τον οποίο αεριώδεις οντότητες όπως αυτές μπορούσαν να σηκώσουν και να μετακινήσουν έναν συμπαγή γίγαντα σαν κι εμένα. Η ταχύτητά τους θα πρέπει να ξεπερνούσε εκείνη του ήχου, αν και πάνω σε εκείνον τον πλανήτη δεν υπήρχε κανένας άλλος ήχος πέρα από το σφύριγμα που έκανε το σώμα μου καθώς πετούσε.

Μέσα σε λίγα λεπτά είδα την πόλη, η οποία θα πρέπει να κάλυπτε μια περιοχή εκατό τετραγωνικών μιλίων, πλάι σε έναν πράσινο ωκεανό. Με άφησαν να καθίσω ανάλαφρα στις παρυφές της πόλης, και για άλλη μια φορά ο κύκλος των σφαιρών δημιουργήθηκε γύρω από το κεφάλι μου και τα παγερά πλοκάμια ψαχούλεψαν τον εγκέφαλό μου.

"Μπορείς να μετακινηθείς όπου θέλεις μέσα στην πόλη," ήρθε στο μυαλό μου η σκέψη, "συνοδευόμενος από μερικούς από εμάς. Δεν πρέπει να αγγίξεις τίποτα, διαφορετικά η τιμωρία θα είναι πολύ βαριά. Το τεράστιο μέγεθός σου κάνει την παρουσία σου ανάμεσά μας κάπως επικίνδυνη. Όταν θα έχεις γίνει πολύ μικρότερος, θα ερευνήσουμε ξανά το μυαλό σου με κάποια διαφορετική μέθοδο, και θα μάθουμε για την προέλευση και το σκοπό σου. Καταλαβαίνουμε πως το μεγάλο μέγεθος του εγκεφάλου σου στάθηκε εμπόδιο στην πρώτη μας προσπάθεια. Πηγαίνουμε να προετοιμαστούμε. Περιμέναμε τον ερχομό σου εδώ και χρόνια."

«« »»

Η αρχιτεκτονική της πόλης δεν ήταν ιδιαίτερα παράξενη, αλλά ήταν πανέμορφη. Απόρησα που την είχαν σχεδιάσει και κτίσει αέριες σφαίρες οι οποίες με την πρώτη ματιά κάθε άλλο παρά νοήμονα πλάσματα φαίνονταν. Παρ'όλο το ύψος

μου, τα κτίρια υψώνονταν τέσσερεις και πέντε φορές ψηλότερα, καταλήγοντας πάντα σε θολωτές οροφές.

Πουθενά δεν μπορούσα να διακρίνω μυτερή προεξοχή ή γωνία. Καθώς φαίνεται, τα πλάσματα αυτά θα πρέπει να θεωρούσαν κάθε οξεία γωνία ακαλαίσθητη.

Ολόκληρη η πόλη αποτελούνταν από μεγάλες καμπύλες και κυκλικά σχέδια, και το τελικό αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό.

Δεν υπήρχαν δρόμοι ή λεωφόροι ανάμεσα στα κτίρια, ούτε και κάποιες δίοδοι που να τα ενώνουν μεταξύ τους, μια και κάτι τέτοιο ήταν περιττό.

Το φυσικό στοιχείο αυτών των πλασμάτων ήταν ο αέρας, και δεν είχα δει ούτε ένα από αυτά να αγγίζει έστω και μια στιγμή την επιφάνεια.

Ακόμα και η ανάπαυσή τους γινόταν στον αέρα, με μια αργή, περιστρεφόμενη κίνηση. Καθώς περνούσα ανάμεσά τους, όλα σταματούσαν και άρχιζαν να στριφογυρίζουν, παρατηρώντας με μέ περιέργεια, και ύστερα συνέχιζαν το δρόμο τους. Κανένα εκτός από τους φρουρούς μου δεν με πλησίασε κοντά.

«« »»

Για αρκετές ώρες περιπλανιόμουν με αυτόν τον τρόπο, και όταν τελικά έγινα πολύ μικρότερος μου δόθηκε εντολή να κατευθυνθώ προς την κεντρική πλατεία.

Οι υπόλοιποι με περίμεναν μέσα στο κυκλικό θολωτό κτίριο, συγκεντρωμένοι γύρω από ένα

βάθρο, πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένη μια πελώρια οβάλ διαφανής οθόνη από γυαλί ή κάποιο άλλο παρόμοιο υλικό.

Αυτή τη φορά, μόνο μια από τις σφαίρες ήρθε σε επαφή με το μυαλό μου, και δέχθηκα την ακόλουθη σκέψη:

"Κοίτα".

Η οθόνη έγινε αδιαφανής, και επάνω της εμφανίστηκε μια αχανής λευκή έκταση.

"Αυτός είναι ο μεγάλος γαλαξίας, μέσα στον οποίο ο πλανήτης μας δεν είναι παρά μια ασήμαντη κουκίδα", είπε η σκέψη.

Η μάζα του γαλαξία μετακινήθηκε σχεδόν ανεπαίσθητα πάνω στην οθόνη, και η σφαίρα συνέχισε:

"Βλέπεις τον γαλαξία όπως τον βλέπαμε και εμείς με τα τηλεσκόπιά μας πριν από αιώνες. Ασφαλώς, η κίνηση του γαλαξία δεν είναι αισθητή με γυμνό μάτι, και αυτό που βλέπεις εσύ είναι μια χημικά καταγεγραμμένη αναπαράσταση της εικόνας, η οποία έχει επιταχυνθεί για να κάνει την κίνηση ορατή στην οθόνη. Πρόσεξε τώρα καλά..."

Η μεγάλη μάζα του γαλαξία ήταν ήρεμη, αλλά καθώς κοιτούσα άρχισε να αναδεύεται και να στροφιλίζεται σε μια πελώρια σπειροειδή κίνηση.

Μια αχανής σκιά έπεσε κατά μήκος της σκηνής. Η σκιά φαινόταν να απομακρύνεται - μάλλον να μικραίνει - και τελικά συνειδητοποίησα πως δεν ήταν σκιά αλλά ένας γιγάντιος όγκος.

Ο όγκος αυτός είχε μπει μέσα στον γαλαξία, κάνοντάς τον να στροφιλιστεί και να επεκταθεί, καθώς εκατομμύρια αστέρια μετατοπίζονταν από

τις θέσεις τους.

Η σκέψη ήρθε ξανά:

"Η σκηνή έχει επιταχυνθεί εκατομμύρια φορές. Τα γεγονότα που βλέπεις στην πραγματικότητα συνέβησαν μέσα σε ένα διάστημα πάρα πολλών ετών. Οι επιστήμονές μας παρακολουθούσαν αυτό το φαινόμενο με μεγάλη απορία και σχημάτισαν πολλές θεωρίες εξαιτίας του. Βλέπεις τον εαυτό σου όπως ήταν καθώς έμπαινες στο γαλαξία μας."

Παρακολουθούσα για λίγα λεπτά τη σκηνή μπροστά μου, όπως ακριβώς αυτές οι σφαίρες την παρακολουθούσαν για διάστημα αιώνων. Έβλεπα τον εαυτό μου να μικραίνει, και να πλησιάζει σταδιακά το σύστημα των τεσσάρων ήλιων και τελικά τον ίδιο τον χρυσοπράσινο πλανήτη.

Ξαφνικά, η οθόνη καθάρισε.

"Έτσι σε παρατηρούσαμε και περιμέναμε για χρόνια τον ερχομό σου, χωρίς να γνωρίζουμε τί είσαι ή από πού έρχεσαι. Γίνεσαι όλο και μικρότερος, και αυτό είναι κάτι που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε. Πρέπει να βιαστούμε. Χαλάρωσε. Μην επεμβαίνεις στην προσπαθειά μας, δοκιμάζοντας να επικοινωνήσεις μαζί μας όπως πριν. Θα τα βρούμε όλα μόνοι μας μέσα στα απόμερα σημεία του μυαλού σου. Εσύ απλά χαλάρωσε, χωρίς να κάνεις τίποτα".

Προσπάθησα να κάνω όπως μου είπε, νιώθοντας πάλι τα παγερά πλοκάμια να ψάχνουν το μυαλό μου.

Μια ληθαργικότητα κατέλαβε το μυαλό μου. Σκιές πέρασαν πάνω από την οθόνη και τελικά εμφανίστηκε επάνω της μια γνώριμη εικόνα:

ήταν το εργαστήριο του Καθηγητή, όπως το είχα δει τη νύχτα πριν από την αναχώρησή μου. Είδα τον εαυτό μου να πλησιάζει τον Καθηγητή και τα χείλη του να κινούνται.

Οι σφαίρες γύρω μου μαζεύτηκαν κοντά στην οθόνη και φαίνονταν να παρακολουθούν προσεκτικά ότι διαδραματιζόταν επάνω της. Διαισθάνθηκα μια μεγάλη υπερδιέγερση ανάμεσά τους.

Έκρινα πως αυτός ο οποίος ερευνούσε το μυαλό μου, αν όχι όλοι τους, αναγνώριζαν τόσο τα λόγια του Καθηγητή όσο και τη σημασία τους.

Μπορούσα σχεδόν να διαβάσω τα χείλη του Καθηγητή καθώς μιλούσε.

Είδα την έκπληξη και στη συνέχεια τη δυσπιστία να χαράζονται στο πρόσωπό μου καθώς μου ανέλυε τη θεωρία του για τα μικροκοσμικά σύμπαντα. Τον είδα να ορμά προς το μέρος μου και ένιωσα ξανά το τρύπημα της βελόνας στο μπράτσο μου.

Ενώ όλα αυτά συνέβαιναν, οι σφαίρες γύρω μου αναδεύονταν από την υπερένταση.

Είδα τον εαυτό μου να γίνεται όλο και μικρότερος, και μετά να χάνομαι πάνω στο κομμάτι του Ρελιου Χ.

Ξανάζησα τη συνάντηση με το μικρόβιο, και την τρελή φυγή μου καθώς και τη βουτιά μου στην άβυσσο και την πτήση μου μέσα στο σκοτάδι, στη διάρκεια της οποίας η οθόνη μπροστά μου μαύρισε.

Μετά, η οθόνη φωτίστηκε πάλι αμυδρά καθώς ταξίδευα με τις μεγάλες μάζες γύρω μου, μέχρι που τελικά σε όλο το μήκος της οθόνης

απλώθηκε ο μεγάλος γαλαξίας, ο ίδιος τον οποίο παρατηρούσαν με τα τηλεσκόπιά τους τα σφαιροειδή πλάσματα εδώ και αιώνες.

Μετά, η σκηνή έγινε πάλι διαφανής.

"Τα υπόλοιπα τα γνωρίζουμε", ήταν η σκέψη εκείνου που ερευνούσε το μυαλό μου. "Αυτός που σε έστειλε εδώ είναι μια πραγματική μεγαλοφυΐα. Η εμπειρία σου είναι εκπληκτική και μόλις που έχει αρχίσει. Σε ζηλεύουμε, τυχερό πλάσμα, αλλά ταυτόχρονα σε λυπόμαστε. Όπως και να έχει το πράγμα, είμαστε τυχεροί που διάλεξες τον δικό μας πλανήτη για να προσεδαφιστείς. Σύντομα, βέβαια, θα χαθείς και από εδώ, αλλά αυτό είναι κάτι που δεν μπορούμε να εμποδίσουμε. Σε λίγα λεπτά θα έχεις πάρει απειροελάχιστο μέγεθος και θα βυθιστείς σε ένα ακόμη μικρότερο σύμπαν. Έχουμε μικροσκόπια αρκετά ισχυρά για να μας επιτρέπουν να διακρίνουμε κάποιες όψεις αυτού του μικρότερου ατομικού σύμπαντος, και θα παρακολουθούμε το ταξίδι σου προς το άγνωστο μέχρι να χαθείς από τα όργανά μας για πάντα."

Είχα απορροφηθεί τόσο πολύ από τις γνώριμες σκηνές στην οθόνη, ώστε είχα χάσει κάθε αίσθηση της σταθερής μου σμίκρυνσης. Τώρα πια δεν ήμουν πολύ ψηλότερος από τις σφαίρες που με περιτριγύριζαν.

Ένιωθα το ίδιο ενδιαφέρον για αυτές όπως και αυτές για μένα, και έτσι επιχείρησα να στείλω τηλεπαθητικά την ακόλουθη ερώτηση:

"Είπες πως με ζηλεύετε και με λυπάστε ταυτόχρονα. Γιατί αυτό;"

Η σκέψη ήρθε πίσω αμέσως:

"Σε αυτό δεν μπορούμε να σου απαντήσουμε. Είναι όμως αλήθεια. Όσο υπέροχα και να είναι τα πράγματα που θα δεις στους κόσμους που θα επισκεφθείς, εσύ παραμένεις αξιολύπητος. Τώρα δεν μπορείς να το καταλάβεις, αλλά κάποια μέρα θα μπορέσεις."

Έστειλα μια άλλη σκέψη:

"Το σώμα σας, το οποίο είναι αέριο, μου φαίνεται το ίδιο παράξενο όσο φαίνεται και σε σας το δικό μου στερεό. Αναφέρατε τηλεσκόπια και μικροσκόπια, αλλά δεν μπορώ να συλλάβω πώς όντα σαν και εσάς, χωρίς όργανα όρασης, μπορούν να απαριθμούν την αστρονομία και τη μικροβιολογία μέσα στις επιστήμες τους."

"Τα δικά σου όργανα όρασης τα οποία ονομάζεις μάτια," ήρθε η απάντηση, "δεν είναι μόνο επιφανειακοί αλλά και πολύ πρωτόγονοι δέκτες ερεθισμάτων. Πιστεύω πως η απώλειά τους θα είναι για σένα μια τρομερή και μόνιμη αναπηρία. Οι δικές μας αισθήσεις δεν περιορίζονται από τέτοια όργανα, αλλά καλύπτουν ολόκληρη την επιφάνεια των σωμάτων μας. Δεν είχαμε ποτέ όργανα και άκρα όπως αυτά που σε τόση αφθονία διαθέτεις, επειδή είμαστε φτιαγμένοι από διαφορετική ουσία. Απλώς επεκτείνουμε οποιοδήποτε μέρος του σώματός μας προς όποια κατεύθυνση θέλουμε. Από τη μελέτη της κατασκευής σου, συμπεραίνουμε πως τα διάφορα όργανα και άκρα σου είναι πολύ πρωτόγονα. Προβλέπω ότι με την εξέλιξη του είδους σου, τέτοια ελαττώματα θα εξαφανιστούν εντελώς."

"Πες μου περισσότερα για τη φυλή σας," ρώτησα ανυπόμονα.

"Για να σου τα πω όλα, θα χρειαστεί πολύς

χρόνος," ήταν η απάντηση, "και εσύ δεν έχεις πολύ στη διάθεσή σου. Έχουμε αναπτύξει ένα πολύ σπουδαίο κοινωνικό σύστημα, αν και ασφαλώς έχει και αυτό τις ατέλειές του. Έχουμε προχωρήσει πολύ στις επιστήμες και έχουμε αναπτύξει τις καλές τέχνες - αν και τα επιτεύγματά μας σε αυτούς τους τομείς σίγουρα θα σου φαίνονταν παράξενα. Είδες την πόλη μας. Δεν είναι η μεγαλύτερη ούτε η πιο σημαντική επάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Όταν προσεδαφίστηκες σχετικά κοντά μας, στάλθηκαν αναφορές και όλοι οι σπουδαίοι μας επιστήμονες συγκεντρώθηκαν εδώ. Δεν σε φοβόμασταν, αλλά είμασταν επιφυλακτικοί επειδή δεν γνωρίζαμε τι είδους πλάσμα ήσουν. Οι δυο που είδες αρχικά, στάλθηκαν για να σε παρατηρήσουν. Ήταν και οι δύο ένοχοι για ένα έγκλημα απέναντι στην κοινωνία, και τους δόθηκε η επιλογή είτε να υποστούν την τιμωρία που τους άξιζε, είτε να πάνε και να εξετάσουν το πελώριο ον που είχε πέσει από τον ουρανό. Δέχθηκαν τη δεύτερη επιλογή και για αυτή τους τη γενναιότητα - επειδή ήταν σίγουρα γενναιότητα - συγχωρήθηκαν."

VI

Θα ήθελα να έθετα πολλές ακόμη ερωτήσεις, επειδή είχα πολλά ερωτήματα αναπάντητα. Γινόμουν, όμως, τόσο μικρός, ώστε κάθε επικοινωνία ήταν πλέον αδύνατη.

Με μετέφεραν σε ένα εργαστήριο και με ακούμπησαν κάτω από ένα μικροσκόπιο περίερ-

γης και περίπλοκης κατασκευής.

Η μέθοδος μεταφοράς μου σε ένα ακόμη μικρότερο ατομικό σύμπαν ήταν η ίδια όπως και πριν.

Η ουσία από κάτω μου έγινε αρχικά πορώδης και μετά απλώθηκε σε ανοιχτό διάστημα γεμάτο με πελώριες μάζες οι οποίες τελικά μεταμορφώθηκαν σε μακρινούς γαλαξίες.

Μπήκα σε έναν από αυτούς τους γαλαξίες, και για άλλη μια φορά αστρικά συστήματα άρχισαν να στροβιλίζονται γύρω μου.

Αυτή τη φορά πλησίασα έναν μοναχικό ήλιο λαμπερού κίτρινου χρώματος, γύρω από τον οποίο περιστρέφονταν οκτώ πλανήτες. Μετατόπισα το σώμα μου προς τον πιο απόμακρο και, όταν το μέγεθός μου το επέτρεψε, ήρθα σε επαφή μαζί του.

Στεκόμουν πάνω σε ένα ηλεκτρόνιο, ένα από τα εκατομμύρια που αποτελούσαν το γυαλί του μικροσκοπίου το οποίο βρισκόταν σε έναν κόσμο που κι αυτός με τη σειρά του δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα ηλεκτρόνιο σε ένα μικρό κομμάτι μέταλλου πάνω στο τραπέζι ενός εργαστηρίου!

Σύντομα έφτασα την ατμόσφαιρα, και μίλια από κάτω μου μπόρεσα να διακρίνω μόνο μεγάλες εκτάσεις κίτρινου και πράσινου.

«« »»

Καθώς, όμως, πλησίαζα την επιφάνεια, άρχισα να ξεχωρίζω και άλλες λεπτομέρειες.

Σχεδόν μπροστά στα πόδια μου υπήρχε ένας πλατύς κίτρινος ποταμός, που κυλούσε νωθρά πάνω σε ένα απέραντο οροπέδιο, το οποίο

κατέληγε απότομα σε μια σειρά γκρεμών. Στη ρίζα αυτών των γκρεμών απλωνόταν μια μεγάλη έκταση υγρής ζούγκλας, και πέρα από αυτήν ένας μεγάλος ωκεανός, λείος σαν πράσινο γυαλί.

Ήταν ένας κόσμος βάλτων, ζούγκλας και μεγάλων δέντρων. Δεν φυσούσε καθόλου, και πουθενά δεν μπορούσα να διακρίνω κάποιο ζωντανό πλάσμα.

Κατέβηκα προς τη ζούγκλα, ισοπεδώνοντας στο πέρασμά μου δέντρα και βλάστηση. Σε μια προεξοχή των γκρεμών, στη μισή περίπου απόσταση από την κορυφή του βράχου, διέκρινα μια μακριά σειρά από σπηλιές.

Καθώς κοιτούσα, είδα μια μικροσκοπική μορφή να βγαίνει από μια σπηλιά και να με παρατηρεί.

Το πλάσμα ήταν πολύ επιφυλακτικό, έτοιμο να το βάλει στα πόδια αν έβλεπε κάποια εχθρική ενέργεια από μέρους μου.

Βλέποντας πως δεν έκανα τίποτα, κι άλλοι πήραν θάρρος και βγήκαν έξω, και σύντομα η προεξοχή του γκρεμού είχε γεμίσει από μικρές μορφές οι οποίες συζητούσαν μανιασμένα μεταξύ τους και χειρονομούσαν άγρια προς την κατεύθυνσή μου.

Ο ερχομός μου θα πρέπει σίγουρα να τους είχε ξυπνήσει φόβους και δεισιδαιμονίες - ένας γίγαντας είχε κατεβεί από τον ουρανό έξω από τις κατοικίες τους.

Θα πρέπει να βρισκόμουν κάπου ένα μίλι μακριά από τον γκρεμό, αλλά και από αυτή την απόσταση μπορούσα να διακρίνω πως τα πλάσματα ήταν βάρβαροι, κοντόχοντροι και μυώδεις, σκεπασμένοι ολόκληροι με τρίχες.

Είχαν τέσσερα άκρα, στέκονταν όρθιοι, και όλοι κρατούσαν πρωτόγονα όπλα.

Ο ένας από αυτούς σήκωσε ένα τόξο ψηλό όσο και το μπόι του, και μου έρριξε ένα βέλος με μια έκφραση περιφρόνησης ή πρόκλησης, επειδή σίγουρα θα γνώριζε πως το βέλος δεν θα μπορούσε να διασχίσει όλη αυτή την απόσταση. Αμέσως, αυτός που φαινόταν να είναι ο αρχηγός τους έρριξε κάτω το δράστη με ένα δυνατό χτύπημα.

Αυτό με διασκέδασε.

Προφανώς είχαν αποφασίσει να μην με ενοχλήσουν.

Έκανα πειραματικά ένα βήμα προς το μέρος τους, και αμέσως μια σειρά από τόξα σηκώθηκαν και εικοσάδες μικροσκοπικά βέλη τινάχτηκαν προς την κατεύθυνσή μου για να πέσουν μέσα στη ζούγκλα, πολύ μακριά μου. Ήταν μια προειδοποίηση να μην πλησιάσω περισσότερο.

Θα μπορούσα να προχωρήσω μπροστά και να τους σαρώσω όλους με μια κίνηση του χεριού μου, εγώ όμως ήθελα να τους δείξω πως οι προθέσεις μου είναι ειρηνικές.

Σήκωσα τα χέρια και έκανα αρκετά βήματα προς τα πίσω.

Άλλη μια μάταιη ομοβροντία από βέλη.

Απόρησα και έμεινα ακίνητος.

Όσο δεν κουνιόμουν εγώ, δεν κουνιόνταν και αυτοί.

Αυτός που φαινόταν για αρχηγός έπεσε μπρούμητα, σκίασε τα μάτια του, και άρχισε να κοιτά ερευνητικά τη ζούγκλα από κάτω του. Ύστερα άρχισαν πάλι να μιλούν και να δείχνουν, όχι πια εμένα αλλά τη ζούγκλα.

Τότε κατάλαβα.

Προφανώς κάποια κυνηγετική ομάδα βρισκόταν κάπου μέσα στη ζούγκλα που απλωνόταν γύρω από τα πόδια μου. Μάλλον θα επέστρεφαν στις σπηλιές, επειδή πλησίαζε το σούρουπο και ο ήλιος έρριχνε περίεργες σκιές στον ορίζοντα. Τα πλάσματα θα πρέπει να φοβόντουσαν πως αν τριγυρνούσα ανεξέλεγχτος, μπορεί να ποδοπατούσα την κυνηγετική ομάδα.

««»»

Με αυτή τη σκέψη έμεινα ακίνητος πάνω στο κομμάτι γης που είχα ισοπεδώσει, και προσπάθησα να δω μέσα στη βλάστηση που απλωνόταν από κάτω μου. Κάτι τέτοιο όμως ήταν αδύνατον, επειδή σύννεφα ατμού κρέμονταν χαμηλά πάνω από τις κορυφές των δέντρων.

Τελικά, τα αυτιά μου συνέλαβαν έναν αμυδρό θόρυβο, σαν φωνές, και είδα μια μακριά φάλαγγα άγριων κυνηγών να τρέχουν κατά μήκος ενός μονοπατιού. Έφτασαν στο ξέφωτο στο οποίο στεκόμουν, και κοκκάλωσαν στη θέση τους, αντιλαμβανόμενοι για πρώτη μάλλον φορά τη γιγάντια παρουσία μου στον κόσμο τους. Άφησαν κάτω τα ξύλα πάνω στα οποία είχαν κρεμασμένα τα ζώα που είχαν σκοτώσει, έρριξαν μια μόνο τρομαγμένη ματιά προς το μέρος μου, και μετά έπεσαν μπρούμητα στο έδαφος γεμάτοι τρόμο.

Όλοι εκτός από έναν. Αμφιβάλλω αν αυτός ο τελευταίος με πρόσεξε, τόσο στραμμένη ήταν η προσοχή του πίσω του. Όπως και να είχε το πράγμα, ειδοποίησε τους συντρόφους του με

μερικές λαρυγγώδεις συλλαβές, δείχνοντας πίσω προς το μονοπάτι.

Στα αυτιά μου ήρθε ένα δυνατό μουγκρητό. Μετά από γρήγορες διαταγές του αρχηγού τους, οι κυνηγοί σήκωσαν τα όπλα και σχημάτισαν ένα πλατύ ημικύκλιο μπροστά από το μονοπάτι που μόλις είχαν διαβεί.

Το χοντρό κλαδί ενός δέντρου κρεμόταν πάνω από το μονοπάτι σε εκείνο το σημείο, και ο αρχηγός πιάστηκε από μερικά αναρριχητικά φυτά και σκαρφάλωσε επάνω του.

Ένας από τους πολεμιστές έδεσε πρόχειρα με μια κλιματσίδα ένα μεγάλο όπλο και ο αρχηγός το τράβηξε επάνω στο κλαδί. Το όπλο ήταν ένα μεγάλο μυτερό παλούκι μήκους κάπου δυόμισι μέτρων, που είχε δεμένες επάνω του δυο πέτρες περίπου στη μέση.

Ο κυνηγός που ήταν ανεβασμένος στο δέντρο ζύγιασε προσεκτικά το όπλο κατευθείαν επάνω από το μονοπάτι, με τη μύτη προς τα κάτω. Οι κυνηγοί στο έδαφος ζάρωσαν πίσω από δόρατα που είχαν χώσει διαγώνια στο έδαφος.

Άλλο ένα τρομαχτικό μουγκρητό έφτασε στα αυτιά μου, και μετά εμφανίστηκε το ζώο.

Καθώς το είδα, θαύμασα ακόμη περισσότερο το θάρρος αυτών των μικροσκοπικών άγριων. Από το έδαφος μέχρι τους ώμους το πλάσμα πρέπει να είχε ύψος δύο μέτρα, και το μήκος του θα ξεπερνούσε τα επτά. Το καθένα από τα έξι πόδια του κατέληγε σε ένα φαρδύ νύχι το οποίο θα μπορούσε να σκίσει έναν κυνηγό στα δύο. Η μακριά ουρά του ήταν και αυτή σκληρή και μυτερή, έτσι που μου έδινε την εντύπωση ότι το πλάσμα ήταν εν μέρει τουλάχιστον ερπετό.

Την εντύπωση αυτή, όμως, διέψευδαν τα μακριά κυρτά δόντια σε ένα κεφάλι που ανήκε σίγουρα σε θηλαστικό.

Για μια ατέλειωτη στιγμή το τέρας στάθηκε εκεί, χτυπώντας την ουρά του και αγριοκοιτάζοντας με απορία τον κύκλο των μικρών πλασμάτων που τολμούσαν να το αντιμετωπίσουν.

Ύστερα, καθώς η ουρά του έπαψε να κουνιέται και το πλάσμα συσπειρώθηκε για να πηδήξει, ο κυνηγός πάνω στο δέντρο εκτόξευσε το όπλο του - πέφτοντας και αυτός μαζί του, με τα πόδια κολλημένα πάνω στα πέτρινα βαρίδια!

Δεν ξέρω αν το ζώο άκουσε κάποιο θόρυβο ή αν το προειδοποίησε κάποια έκτη αίσθηση. Ακριβώς πάνω στην ώρα, όμως, έκανε στο πλάι με μια ευελιξία εκπληκτική για τον όγκο του. Το μυτερό παλούκι καρφώθηκε βαθιά στο έδαφος, αφήνοντας τον κυνηγό που μετέφερε μισολιπόθυμο.

Το ζώο έβγαλε έναν οργισμένο βρυχηθμό. Τα έξι πόδια του απλώθηκαν προς τα έξω και η κοιλιά του άγγιξε το έδαφος. Ύστερα πήδησε πάνω στον κύκλο των κυνηγών.

Τα δόρατα έσπασαν επάνω στο σώμα του, και οι κυνηγοί άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι προς τα δέντρα.

Δυο από αυτούς δεν σηκώθηκαν από το χώμα, και η σκληρή ουρά σώριασε άλλον έναν πριν προλάβει να κάνει τρία βήματα.

Όλη η σκηνή εξελίχθηκε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, καθώς εγώ κοιτούσα αποσβωλωμένος. Το ζώο έστριψε προς την κατεύθυνση των φυγάδων, και σε άλλο ένα λεπτό θα τους ξέσκιζε

όλους, καθώς θα ήταν αδύνατον να προλάβουν να του ξεφύγουν.

Ξεφεύγοντας από την παράλυση που με κρατούσε, κατέβασα την παλάμη μου τη στιγμή που το ζώο πηδούσε για δεύτερη φορά. Το πέτυχα στον αέρα και το κόλλησα στο έδαφος σαν να ήταν ένα ενοχλητικό έντομο. Έμεινε ακίνητο, και ένας σκούρος κόκκινος λεκές απλώθηκε κάτω από το σώμα του.

Οι ιθαγενείς σταμάτησαν το τρέξιμο, επειδή ο ήχος που είχε κάνει η παλάμη μου καθώς χτυπούσε το πελώριο ζώο θα πρέπει να ήταν πολύ ισχυρός.

Μίλησαν δυνατά μεταξύ τους, αλλά κράτησαν την απόστασή τους καθώς με είδαν να σκύβω πάνω από το λιωμένο εχθρό τους που παραλίγο θα τους αφάνιζε.

Μόνο ένας είχε δει ολόκληρο το συμβάν. Ήταν εκείνος που είχε πέσει από το δέντρο και που είχε ζαλιστεί μόνο για λίγο.

Είχε σηκωθεί τρεκλίζοντας στα πόδια του καθώς το ζώο ριχνόταν στους συντρόφους του, και είχε σταθεί μάρτυρας όλης της σκηνής.

Κοιτάζοντας τους άλλους κάπως περιφρονητικά, πλησίασε προς το μέρος μου. Θα πρέπει να χρειαζόταν πολύ θάρρος για κάτι τέτοιο επειδή, ακόμη και σκυμμένος κάτω καθώς ήμουν, ξεπερνούσα σε ύψος τα ψηλότερα δέντρα. Κοίταξε για μια στιγμή το νεκρό ζώο και μετά σήκωσε το βλέμμα προς το μέρος μου με σεβασμό και δέος.

Πέφτοντας στα τέσσερα, χτύπησε αρκετές φορές το κεφάλι του στο έδαφος και οι υπόλοιποι γρήγορα τον μιμήθηκαν.

Ύστερα πλησίασαν όλοι για να κοιτάξουν από κοντά το πελώριο ζώο.

Από τις κουβέντες και τις χειρονομίες τους κατάλαβα πως μου ζητούσαν να το μεταφέρω στις σπηλιές.

Θα χρειαζόταν δέκα από τους δυνατότερους ανάμεσά τους για να το σύρουν μερικά βήματα, και υπήρχε ακόμα ένα μίλι ζούγκλας ανάμεσα στο ξέφωτο και τις σπηλιές.

Αποφάσισα πως, αφού μου το ζητούσαν, θα τους έκανα το χατήρι.

Απλώνοντας το χέρι, σήκωσα όσο πιο προσεκτικά μπορούσα τον γενναίο αρχηγό. Τοποθετώντας τον μέσα στην παλάμη μου, τον έφερα στο ύψος των ματιών μου. Έδειξα το ζώο που είχα σκοτώσει και μετά τους γκρεμούς. Εκείνος όμως είχε κλείσει σφιχτά τα μάτια σαν να είχε έρθει η τελευταία του στιγμή και έτρεμε σύγκορμος.

Ήταν ένας γενναίος κυνηγός, αλλά αυτή η εμπειρία πήγαινε πολύ ακόμη και γι'αυτόν. Τον ακούμπησα στο έδαφος απείραχτο, και οι άλλοι μαζεύτηκαν γύρω του ενθουσιασμένοι. Σύντομα θα ξεπερνούσε τον τρόμο του, και σίγουρα κάποια νύχτα γύρω από μια φωτιά θα διηγιόταν αυτή τη θαυμαστή του εμπειρία σε κάποια δύσπιστα εγγόνια.

Πιάνοντας το ζώο από τη μυτερή ουρά, άρχισα να περπατώ μέσα στη ζούγκλα, ισοπεδώνοντας δέντρα με κάθε βήμα και αφήνοντας ένα πλατύ μονοπάτι πίσω μου.

Έφτασα τον γκρεμό με μερικά βήματα, και όσοι βρίσκονταν στην προεξοχή του βράχου κρύφτηκαν γρήγορα στις σπηλιές. Τοποθέτησα

το πελώριο κουφάρι πάνω στην προεξοχή που έφτανε ίσα με τους ώμους μου, και μετά απομακρύνθηκα προς τα δεξιά για να εξερευνήσω και την υπόλοιπη περιοχή.

«««»»

Περπατούσα για μια ώρα, περνώντας άλλες φυλές τρωγλοδυτών οι οποίοι το έβαζαν στα πόδια μόλις με έβλεπαν. Τελικά η ζούγκλα τελείωσε σε ένα σημείο κοντά στη θάλασσα, και οι γκρεμοί έγιναν ένα με τη βραχώδη ακτή.

Είχε πια σκοτεινιάσει.

Δεν υπήρχαν φεγγάρια, και τα αστέρια ήταν αμυδρά και αραιά. Παράξενες φωνές άρχισαν να έρχονται από τη ζούγκλα. Στα αριστερά μου απλώνονταν μεγάλοι βάλτοι μέσα στους οποίους επέπλεαν ακαθόριστα φωσφορώδη σχήματα. Πίσω μου είδα μικρές φωτιές να ανάβουν επάνω στους γκρεμούς, και αποφάσισα να ξαναγυρίσω εκεί. Ήμουν πια τόσο μικρός, ώστε ένιωθα πολύ ανήσυχος να μένω μόνος και άοπλος πάνω σε έναν παράξενο πλανήτη γεμάτο με τέρατα.

Είχα κάνει λίγα μόλις βήματα όταν ένιωσα, ή μάλλον άκουσα, ένα φτεροκόπημα ψηλά και πίσω μου.

Έπεσα στο έδαφος ακριβώς πάνω στην ώρα, επειδή το μεγάλο σκιερό σχήμα κάποιου πελώριου νυχτόβιου πλάσματος πέρασε ξυστά από πάνω μου και κοφτερά νύχια έγδαραν την πλάτη μου.

Σηκώθηκα με τρόμο μετά από μερικά λεπτά και είδα το πλάσμα να επιστρέφει πετώντας προς τους βάλτους.

Το άνοιγμα των φτερών του θα έπρεπε να ξεπερνούσε τα δώδεκα μέτρα. Έφτασα στο καταφύγιο των βράχων και από εκεί και ύστερα έμεινα κοντά τους.

Τελικά βρέθηκα κάτω από τις πρώτες φωτιές, αλλά οι σπηλιές βρίσκονταν πια ψηλά πάνω από το κεφάλι μου.

Ήμουν ένα μικροσκοπικό πλά-σμα, ζαρωμένο στη ρίζα του γκρεμού. Ένας ξένος σε αυτόν τον κόσμο, αλλά ένα εκατομμύρια χρόνια μπροστά από αυτούς τους βάρβαρους που κοιτούσαν τρομαγμένα μέσα στο σκοτάδι τα αόριστα σχήματα που τριγύριζαν στις παρυφές της ζούγκλας.

Διέθεταν μόνο τις βασικές αρχές μιας γλώσσας και είχαν μόλις μάθει να χρησιμοποιούν τη φωτιά. Σε ένα εκατομμύριο χρόνια, ίσως ένας μεγάλος πολιτισμός να κάλυπτε ολόκληρο εκείνο τον πλανήτη.

Και σίγουρα ένας από τους μύθους τους θα αναφερόταν σε μια πελώρια θεϊκή μορφή που κατέβηκε από τους ουρανούς, ισοπεδώνοντας μεγάλα δέντρα στο πέρασμά της, και η οποία έσωσε μια φημισμένη φυλή σκοτώνοντας πελώρια αρπακτικά ζώα και μετά χάθηκε για πάντα μέσα στη νύχτα.

Και ίσως κάποιοι σοφοί και επιστήμονες εκείνου του μελλοντικού πολιτισμού ακούγοντας για όλα αυτά και να πούνε:

"Γελοιότητες! Ένας ανόητος μύθος!"

Εκείνη την ώρα, όμως, η θεϊκή μορφή που είχε σκοτώσει ένα τέρας με ένα απλό χτύπημα του χεριού ήταν μόλις μετά βίας τριάντα πόντους ψηλή και αναζητούσε ένα μέρος όπου θα ήταν

ασφαλής από τις επιθέσεις των ίδιων επικίνδυνων ζώων.

Τελικά ανακάλυψα μια μικρή ρωγμή, και όταν χώθηκα μέσα της ένιωσα πολύ πιο ασφαλής.

Σύντομα είχα γίνει τόσο μικρός, ώστε να περνώ απαρατήρητος από όλα εκείνα τα πελώρια ζώα που μπορεί να κυνηγούσαν εκεί κοντά μου.

VII

Τελικά βρέθηκα να στέκομαι πάνω σε έναν κόκκο άμμου, με άλλους κόκκους να υψώνονται σαν λεία βουνά τριγύρω μου.

Μέσα στα επόμενα λεπτά, ένιωσα την αλλαγή για τρίτη φορά - την μεταμόρφωση από ένα μικροσκοπικό ον πάνω σε ένα γιγάντιο κόσμο σε ένα γιγάντιο πλάσμα που κολυμπούσε σε μια θάλασσα γαλαξιών.

Έγινα μικρότερος, η απόσταση ανάμεσα στους γαλαξίες μεγάλωσε, ηλιακά συστήματα εμφανίστηκαν, και εγώ πλησίασα την τροχιά ενός εξωτερικού πλανήτη.

Δέχθηκα μια πολύ απρόσμενη αλλά και πολύ ευχάριστη έκπληξη. Πριν προλάβω να προσεδαφιστώ πάνω σε κάποιον από τους πλανήτες κι ενώ ήμουν ακόμη πολύ μεγάλος για να το επιχειρήσω - οι κάτοικοι εκείνου του συστήματος ήρθαν να προσεδαφιστούν πάνω σε μένα!

«««»»

Δεν υπήρχε αμφιβολία για αυτό.

Από την κατεύθυνση των εσωτερικών πλα-

νητών, ένα μυτερό ασημωπό όχημα κατευθύνθηκε προς το μέρος μου με μεγάλη ταχύτητα.

Ένιωσα μεγάλο ενδιαφέρον, και σταμάτησα να κινούμαι αναμένοντας τις εξελίξεις.

Μέσα σε λίγα λεπτά, το διαστημόπλοιο βρισκόταν πολύ κοντά.

Έκανε έναν κύκλο γύρω μου και μετά, με μια ισχυρή έκρηξη αερίων από την ουρά του για να ανακόψει ταχύτητα, διέγραψε μια μεγάλη αψίδα και προσγειώθηκε ανάλαφρα στο στήθος μου.

Δεν ένιωσα μεγαλύτερο τράνταγμα από ό,τι αν ένα έντομο είχε καθίσει επάνω μου. Καθώς κοιτούσα, ένα τετράγωνο τμήμα της ατράκτου άνοιξε προς τα έξω και μια ομάδα πλασμάτων κατέβηκε επάνω μου.

Ήταν τόσο μικροσκοπικά, ώστε δεν μπορούσα να τα διακρίνω παρά μόνο σαν χρυσωπούς κόκκους.

Καμιά δεκαριά από αυτά συγκεντρώθηκαν σε μικρή απόσταση από το διαστημόπλοιο.

Μετά από λίγα λεπτά, προς μεγάλη μου έκπληξη, άπλωσαν πελώρια χρυσά φτερά και εγώ έμεινα άναυδος μπροστά στην ομορφιά τους. Σκόρπισαν προς διάφορες κατευθύνσεις, πετώντας χαμηλά πάνω από την επιφάνεια του σώματός μου.

Από αυτό συμπέρανα πως θα πρέπει να με τύλιγε ένα λεπτό στρώμα ατμόσφαιρας, όπως τους περισσότερους πλανήτες. Τα ιπτάμενα πλάσματα ήταν μια αναγνωριστική ομάδα η οποία είχε σταλεί από έναν από τους εσωτερικούς πλανήτες για να ερευνήσει το νέο μεγάλο ουράνιο σώμα το οποίο είχε μπει στο ηλιακό τους

σύστημα και πλησίαζε επικίνδυνα τον κόσμο τους.

Όταν όμως το καλοσκέφτηκα, κατάλαβα πως ήξεραν, ή σύντομα θα μάθαιναν, πως δεν ήμουν άψυχο ουράνιο σώμα αλλά ένα ζωντανό έλλογο πλάσμα. Το μακρόστενο σώμα μου αλλά και οι κινήσεις των άκρων μου έπρεπε να το έκαναν ολοφάνερο.

Όπως και να είχε το πράγμα, έδειχναν απρόβλεπτη τόλμη με το να έρθουν να προσγειωθούν επάνω μου.

Θα μπορούσα να είχα διαλύσει το εύθραυστο σκάφος τους με το παραμικρό άγγιγμα, ή να το πετάξω στο κενό μακριά τους.

Θα ήθελα να έβλεπα ένα από αυτά τα φτερωτά πλάσματα από κοντά, αλλά κανένα δεν ξανακάθισε επάνω μου.

Αφού πέρασαν πάνω από το σώμα μου προς κάθε κατεύθυνση, επέστρεψαν στο διαστημόπλοιό τους και μπήκαν μέσα. Το άνοιγμα έκλεισε ξανά, φλεγόμενα αέρια ξεχύθηκαν από τους πύραυλους της ουράς, και το πλοίο σηκώθηκε στο διάστημα και κατευθύνθηκε προς τον ήλιο.

«« »»

Τι ειδήσεις θα έφερναν στον πλανήτη τους;

Σίγουρα θα με περιέγραφαν σαν ένα αδιανόητα πελώριο τέρας του διαστήματος. Οι επιστήμονές τους θα αναρωτιόνταν από πού είχα έρθει. Ίσως ακόμη και να υπέθεταν την αλήθεια. Θα πρέπει να με παρατηρούσαν με αγωνία μέσα από τα τηλεσκόπιά τους. Πολύ πιθανόν να φοβόντουσαν πως θα κατέστρεφα τον κόσμο

τους, και θα έκαναν προετοιμασίες για να με απωθήσουν έτσι και πλησίαζα πολύ κοντά.

Παρά όλες αυτές τις πιθανότητες, συνέχισα την αργή μου πρόοδο προς τους εσωτερικούς πλανήτες, αποφασισμένος να δω, και αν ήταν δυνατόν να προσεδαφιστώ πάνω στον κόσμο των ιπτάμενων πλασμάτων. Ένας πολιτισμός που είχε πετύχει τα ταξίδια στο διάστημα θα έπρεπε να είναι πραγματικά εκπληκτικός.

«««»»

Καθώς διέσχιζα το διάστημα ανάμεσα στους πλανήτες με τη βοήθεια των άκομψων κινήσεών μου, σκέφτηκα ένα άλλο πρόβλημα.

Όταν θα έφτανα τους εσωτερικούς πλανήτες, θα ήμουν τόσο πολύ μικρότερος ώστε δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω ποιος από τους πλανήτες ήταν αυτός που ζητούσα, εκτός και αν έβλεπα περισσότερα διαστημόπλοια και ακολουθούσα την πορεία τους.

Μια άλλη ενδια-φέρουσα σκέψη ήταν πως οι εσωτερικοί πλανήτες θα πρέπει να είχαν κάνει πολλές φορές το γύρο του πράσινου ήλιου και πολλά χρόνια θα είχαν περάσει πριν τους φτάσω.

Θα είχαν άφθονο χρόνο να προετοιμαστούν για τον ερχομό μου, και ίσως με περίμενε μια βίαιη υποδοχή, αν διέθεταν και άλλα διαστημόπλοια όπως αυτό που είχα δει.

«««»»

Και πράγματι είχαν πολύ περισσότερα, όπως ανακάλυψα μετά από ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα στη διάρκεια του οποίου πλησίαζα όλο και πιο κοντά στον ήλιο.

Ένας κοκκινωπός πλανήτης εμφανίστηκε πίσω από τη φελγόμενη σφαίρα του ήλιου και εγώ περίμενα τον ερχομό του.

Μετά από λίγα λεπτά ήταν τόσο κοντά μου ώστε να μπορώ να δω ένα φεγγάρι που ακολουθούσε τον πλανήτη και λίγο αργότερα διέκρινα τα πρώτα διαστημόπλοια.

Αυτός λοιπόν ήταν ο πλανήτης που ζητούσα.

Σίγουρα δεν μπορεί να μην είχαν αντιληφθεί την παρουσία μου, και έτσι περίμενα μια αρμάδα από διαστημόπλοια σε έναν τρομερό σχηματισμό.

Είδα πράγματι εκατοντάδες από αυτά, αλλά δεν ήταν στραμμένα προς το μέρος μου. Στην πραγματικότητα δεν φαίνονταν να μου δίνουν την παραμικρή σημασία, αν και θα πρέπει να γέμιζα τον ουρανό τους καθώς ο πλανήτης τους πλησίαζε.

Ίσως τελικά να είχαν κρίνει ότι ήμουν εντελώς ακίνδυνος...

«««»»

Κατάλαβα πως τους απασχολούσε ένα θέμα πολύ πιο σημαντικό από μένα. Καθώς κοιτούσα, τα διαστημόπλοια άρχισαν να αφήνουν την τροχιά του πλανήτη και να κατευθύνονται προς τον μοναχικό δορυφόρο.

Εκατοντάδες και χιλιάδες από αυτά κατευθύνονταν προς τα εκεί, έτσι που φαινόταν λες

και ολόκληρος ο πληθυσμός του πλανήτη μεταφερόταν στο δορυφόρο!

Η περιέργειά μου ερεθίστηκε αμέσως.

Ποιες περιστάσεις ανάγκαζαν μια τεχνολογικά προηγμένη φυλή να εγκαταλείπει τον πλανήτη της και να καταφεύγει στο δορυφόρο του;

Ίσως αν το μάθαινα, να μην είχα και τόση διάθεση να προσεδαφιστώ στον πλανήτη...

Περίμενα ανυπόμονα την επιστροφή του, καθώς απομακρύνθηκε ξανά από μένα στην πορεία του γύρω από τον ήλιο. Τα λεπτά φαινόταν ατέλειωτα, αλλά τελικά εμφανίστηκε ξανά από την αντίθετη κατεύθυνση, και θαύμασα για άλλη μια φορά τη σχετικότητα μεγέθους, χώρου και χρόνου. Ένας χρόνος είχε περάσει πάνω στον πλανήτη και το δορυφόρο, και πολλά πράγματα μπορεί να είχαν συμβεί από τότε που τους είδα για τελευταία φορά.

Ο δορυφόρος βρισκόταν ανάμεσα στον πλανήτη και σε εμένα, αλλά ακόμη και έτσι μπορούσα να διακρίνω πως πολλά πράγματα είχαν συμβεί. Τα ιπτάμενα πλάσματα κατασκεύαζαν ένα προστατευτικό φλοιό γύρω από τον δορυφόρο!

Προστασία από τι; Το κέλυφος φαινόταν να είναι φτιαγμένο από ένα θαμπό γκρίζο μέταλλο, και ήδη κάλυπτε τη μισή σφαίρα. Από την ακάλυπτη μεριά είδα ξηρά και ωκεανούς. Θα πρέπει βέβαια να είχαν κάποιες μεθόδους τεχνητού φωτός, αλλά παρ'όλα αυτά μου φαινόταν βλάσφημο να στερήσουν για πάντα την επιφάνεια του πλανήτη από το καθαρό φως του πράσινου ήλιου.

Λυπήθηκα για τις περιστάσεις που τους είχαν

εξαναγκάσει να κάνουν κάτι τέτοιο, αλλά μετά σκέφτηκα πως είχαν τα διαστημόπλοιά τους και με τον καιρό θα ήταν σε θέση να μεταναστεύσουν στα απέραντα ανεξερεύνητα χωράφια που τους πρόσφερε το διάστημα.

Η περιέργεια με κατέλαβε περισσότερο από ποτέ, αλλά ήμουν ακόμη πολύ μεγάλος για να επιχειρήσω μια επαφή με τον πλανήτη, και έτσι τον άφησα να με περάσει για δεύτερη φορά.

Έκρινα πως όταν με ξαναπλησίαζε θα ήμουν αρκετά μικρός για να με "αιχμαλωτίσει" η βαρύτητά του και αρκετά μεγάλος για να "πέσω" στην επιφάνεια χωρίς να κινδυνέψω.

Και ήμουν αποφασισμένος να προσεδαφιστώ...

«««»»

Μετά από μια αναμονή αρκετών ακόμη λεπτών, περισσότερων αυτή τη φορά επειδή ήμουν μικρότερος, άρα και ο χρόνος περνούσε πιο αργά, οι δυο σφαίρες εμφανίστηκαν ξανά και είδα πως η μικρότερη ήταν τώρα εντελώς σκεπασμένη από το μεταλλικό τσόφλι της, και η λεία αδιάσπαστη επιφάνειά της αντανακλούσε το πρασινωπό φως του ήλιου.

Κάτω από το γυμνό μεταλλικό τσόφλι ήταν τα ιπτάμενα πλάσματα με τα χρυσά φτερά τους, τα διαστημόπλοιά, τον τεχνητό φωτισμό, την ατμόσφαιρα και τον πολιτισμό τους.

Έρριξα όμως μόνο μια ματιά στο δορυφόρο, επειδή όλη η προσοχή μου ήταν στραμμένη προς τον πλανήτη που με πλησίαζε.

Όλα εξελίχθηκαν χωρίς κανένα απρόοπτο. Είχα αρχίσει να γίνομαι ένας έμπειρος "πλανη-

τοεπισκέπτης". Η βαρύτητά του με αιχμαλώτισε και άφησα τα πόδια μου να παρασυρθούν προς τα κάτω, μέχρι να προσγειωθώ με ένα ελαφρό τράνταγμα στο σκληρό έδαφος από κάτω μου.

Προσπάθησα να δω μέσα από τη θολή ατμόσφαιρα και να διακρίνω κάτι από τη φύση αυτού του κόσμου. Για αρκετές στιγμές τα μάτια μου δεν μπορούσαν να διαπεράσουν το μισοσκόταδο, αλλά τελικά η επιφάνεια έγινε ορατή. Απ'όσο μπορούσα να υπολογίσω από ένα τέτοιο ύψος, στεκόμουν πάνω σε μια πελώρια μάζα από συνθλιμένο και παραμορφωμένο μέταλλο!

«««»»

'Τώρα την έκανα,' σκέφτηκα. Θα πρέπει να είχα καταστρέψει κάποιο μεγάλο μηχάνημα, και αυτό σίγουρα δεν θα άρεσε καθόλου στους κατοίκους του πλανήτη. Ύστερα σκέφτηκα: 'ποιοί κάτοικοι;' Όχι πάντως τα ιπτάμενα πλάσματα, επειδή αυτά είχαν φύγει και είχαν οχυρωθεί στο δορυφόρο. Λίγο-λίγο, άρχισα να διακρίνω περισσότερες λεπτομέρειες. Στην αρχή το βλέμμα μου κάλυπτε μόνο μερικά μίλια, ύστερα όλο και περισσότερα, μέχρι που τελικά μπορούσα να δω σχεδόν ολόκληρο εκείνο το ημισφαίριο.

Όπως καθάριζε το θέαμα μπροστά μου, έτσι άρχισα ξαφνικά να συνειδητοποιώ κάτι και πανικοβλήθηκα. Για μια στιγμή σκέφτηκα να πηδήσω πάλι στο διάστημα, μακριά από τον πλανήτη, ξεφεύγοντας από τη βαρύτητα που με κρατούσε. Όμως η αντίθετη δύναμη που θα εξασκούσε το πήδημά μου θα έβγαζε τον πλανήτη από την τροχιά του και πιθανώς τόσο

αυτός όσο κι εγώ θα καταλήγαμε στον ήλιο. Όχι, είχα ακουμπήσει τα πόδια μου στον πλανήτη και εκεί πρόκειτο να μείνω.

Μα δεν είχα καμιά διάθεση να μείνω, επειδή τα μάτια μου είχαν αντικρύσει ένα τρομερό θέαμα.

Όπου κι αν κοιτούσα, έβλεπα πελώριες, τερατώδεις μεταλικές κατασκευές και παράξενες μηχανικές συσκευές.

Εκείνο το οποίο με τρομοκρατούσε ήταν πως αυτές οι μηχανές που τριγύριζαν σε όλη την επιφάνεια με μια προφανή σύγχυση, φαίνονταν να έχουν ένα δικό τους πολιτισμό, και πουθενά δεν υπήρχε ίχνος κάποιου είδους ευφυΐας, τίποτε άλλο εκτός από τις μηχανές. Και δεν μπορούσα να πιστέψω πως αυτές διέθεταν ευφυΐα!

Κι όμως, καθώς κατέβαινα όλο και πιο κοντά στην επιφάνεια, διέκρινα πως δεν υπήρχε καμμιά σύγχυση όπως μου είχε αρχικά φανεί, αλλά μάλλον μια απλή, αποδοτική και συστηματική τάξη πραγμάτων. Ενώ κοιτούσα, δύο παράξενοι μηχανισμοί προχώρησαν προς το μέρος μου πάνω σε μεγάλα αρθρωτά τρίποδα και σταμάτησαν ακριβώς μπροστά μου.

Μακριά αρθρωτά μεταλλικά χέρια, τα οποία κατέληγαν σε απολήξεις σαν δαγκάνες απλώθηκαν με εκπληκτική ακρίβεια και άρχισαν να καθαρίζουν τα παραμορφωμένα μπάζα γύρω από τα πόδια μου.

Καθώς τους παρατηρούσα, θαύμασα την αποτελεσματικότητα της κατασκευής τους. Δεν υπήρχαν περιττά τμήματα ή κάποια διακοσμητικά στοιχεία, μόνο οι τρίποδες για την κίνηση και τα άκρα για το καθάρισμα.

Όταν τέλειωσαν απομακρύνθηκαν, και άλλες τροχοφόρες μηχανές ήρθαν και σήκωσαν τα μπάζα με γερανούς για να τα μεταφέρουν.

Κοιτούσα έκπληκτος τις αλλόκοτες δραστηριότητες γύρω μου. Δεν υπήρχε καμιά βιασύνη, αλλά κάθε μηχανή, από τη μικρότερη μέχρι τη μεγαλύτερη και από την απλούστερη μέχρι την πιο περίπλοκη, είχε κάποια δουλειά να εκτελέσει και την εκτελούσε άμεσα και ολοκληρωμένα. Υπήρχαν μηχανές με ρόδες, με ερπύστριες, ή με πελώρια αρθρωτά πόδια, άλλες που πετούσαν άκομψα στον αέρα και άλλες ακόμα, χιλιάδων ειδών και ποικιλιών.

Ατέλειωτες αλυσσίδες μηχανών έσκαβαν βαθιά μέσα στη γη και έβγαιναν πάλι με φορτώματα μεταλλευμάτων τα οποία απίθωναν κάτω πριν ξαναγυρίσουν στα βάθη.

Τεράστιες ανυψωτικές μηχανές έρχονταν και μετέφεραν το μετάλλευμα σε εργοστάσια που μούγκριζαν. Μέσα στα εργοστάσια το μετάλλευμα έλιωνε και μετατρεπόταν σε ατσάλι.

Άλλες μηχανές κατασκεύαζαν και συναρμολογούσαν περίπλοκα εξαρτήματα, και όταν η χρονοβόρα διαδικασία τελείωνε το αποτέλεσμα ήταν- κι άλλες μηχανές!

Απομακρύνονταν από τον τόπο κατασκευής τους κυλώντας, έρποντας, περπατώντας ή πετώντας, ανάλογα με την κινητήρια δύναμη που διέθεταν.

Μερικές πήγαιναν να βοηθήσουν στην κατασκευή πελώριων γεφυρών που περνούσαν πάνω από ποταμούς και φαράγγια.

Άλλες ισοπέδωναν δάση και λόφους ή κατευθύνονταν προς τα ορυχεία.

Άλλες κατασκεύαζαν εργοστάσια.

Κάποιες άλλες ύψωναν παράξενους, περίπλοκους πύργους ύψους χιλιάδων μέτρων, το σκοπό των οποίων δεν μπορούσα να αντιληφθώ.

Ενώ κοιτούσα, η βάση ενός από αυτούς λύγισε, και ολόκληρο το πελώριο κτίσμα έγειρε προς μια επικίνδυνη γωνία.

Αμέσως, ένας στρατός από μικροσκοπικές μηχανές έτρεξε γύρω του. Λευκές φλόγες έκοψαν το μέταλλο μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, και ο πύργος κατέρρευσε με ένα φοβερό πάταγο.

Ξανά οι μηχανές έπιασαν δουλειά, κόβοντας το μέταλλο σε μικρά κομμάτια, και ύστερα γερανοί και φορτηγά ήρθαν για να το απομακρύνουν. Μέσα σε δεκαπέντε λεπτά, ένα άλλο κτίριο είχε υψωθεί στο ίδιο ακριβώς σημείο.

Κάπου κάπου κάτι πήγαινε στραβά - κάποιο φθαρμένο τμήμα έπαυε να λειτουργεί και η μηχανή σταματούσε στη μέση της δουλειάς. Τότε την μετέφεραν σε εργοστάσια επισκευής, από όπου τελικά έβγαινε σαν καινούρια.

Είδα δύο από τις ιπτάμενες μηχανές να συγκρούονται στον αέρα, και ο ουρανός έβρεξε μέταλλο. Μισή ντουζίνα τρίποδων εκκαθαριστικών μηχανών σώριασαν αμέσως τα συντρίμια σε τεράστιους σωρούς από όπου τα παρέλαβαν γερανοί και φορτηγά.

Ένας μεγάλος οριζόντιος τροχός με λεπίδες στο χείλος του γύριζε γοργά πάνω σε έναν άξονα ο οποίος προχωρούσε πάνω σε ερπύστριες.

Οι λεπίδες έκοβαν δέντρα, χώμα και βράχια καθώς προχωρούσε προς ένα κοντινό βουνό. Ο τροχός έκοψε ταχύτητα αλλά δεν σταμάτησε,

και τελικά ένα ευθύ μονοπάτι ένωσε την περιοχή με την απέναντι κοιλάδα. Πίσω από τον τροχό ακολουθούσαν οι τρίποδες, οι οποίοι καθάριζαν τον τόπο από τα μπάζα, και πίσω από αυτούς άλλες μηχανές οι οποίες άπλωναν μακριές λωρίδες μετάλλου, ολοκληρώνοντας έναν τέλειο δρόμο.

Παντού τριγυρνούσαν μικρές λιπαντικές μηχανές, οι οποίες περιοδικά εφοδιάζαν τις υπόλοιπες με το λάδι και τα καύσιμα που εξασφάλιζαν την ομαλή τους κίνηση.

Σταδιακά, η περιοχή που με περιτριγύριζε ισοπεδώθηκε και καθαρίστηκε, και μια απέραντη πόλη άρχισε να υψώνεται - μια πόλη ανούσιου άσχημου και ψυχρού μετάλλου - μια πόλη η οποία κάλυπτε εκατοντάδες μίλια ανάμεσα στα βουνά και τη θάλασσα - μια πόλη μηχανών-άκομψων, άψυχων, που όμως είχαν κάποιον σκοπό. Ποιον;

Στον κόλπο, μια σειρά από πύργους υψώθηκαν μέσα από τη θάλασσα σαν δάχτυλα που έδειχναν προς τον ουρανό. Επεκτείνονταν πέρα από την ακτή, μέσα στην ανοιχτή θάλασσα. Οι μηχανές συνέδεαν τους πύργους με καλώδια. Κατασκεύαζαν μια γέφυρα!

Ένωναν τις ηπείρους, γεφυρώνοντας τον ωκεανό - ένα εκπληκτικό αρχιτεκτονικό έργο. Αν δεν υπήρχαν ήδη μηχανές στην απέναντι πλευρά, θα πήγαιναν σύντομα.

Όχι, όχι και πολύ σύντομα. Η προσπάθεια ήταν γιγάντια, γεμάτη δυσκολίες, σχεδόν αδύνατη.

Σχεδόν;

Ένας κόσμος μηχανών δεν μπορούσε να γνωρίζει μια τέτοια λέξη.

Ίσως άλλες μηχανές να βρίσκονταν στην απέναντι ακτή και να είχαν ξεκινήσει τη γέφυρα και από εκεί, ώστε να συναντηθούν κάπου στη μέση.

Αλλά για ποιο σκοπό;

Ένας μεγάλος ποταμός κατέβαινε από τα βουνά και χυνόταν στη θάλασσα. Για κάποιο λόγο ένα φράγμα κατασκευαζόταν διαγώνια προς την κοίτη του ποταμού, ώστε να του αλλάξει την πορεία. Για κάποιο λόγο- ή για κανένα λόγο.

Ποιος ήταν ο σκοπός για όλα αυτά; Ποιο το ώφελος;

Μια πόλη, μια ήπειρος, ένας κόσμος, ένας πολιτισμός μηχανών!

Κάπου σε αυτόν τον κόσμο έπρεπε να υπάρχει εκείνος που τα προκάλεσε όλα αυτά, μια διάνοια, οργανική ή ανόργανη, η οποία έλεγχε τα πάντα. Ο χρόνος μου πάνω στον πλανήτη ήταν περιορισμένος, αλλά προλάβαινα να τον ψάξω, και αν τον έβρισκα θα τον έρριχνα να τον φάνε οι ίδιες οι μηχανές του και θα έδινα ένα τέλος σε αυτή τη φρίκη για πάντα!

«««»»

Περπάτησα στην άκρη της θάλασσας για πεντακόσια περίπου μίλια, και σταμάτησα ξαφνικά στρίβοντας το ακρωτήρι μιας μακρόστενης χερσονήσου.

Μπροστά μου απλωνόταν μια πανύψηλη πόλη εκπληκτικής αρχιτεκτονικής ομορφιάς, καμωμένη από λευκή πέτρα. Τα μεγάλα πάρκα ήταν γεμάτα κιονοστοιχίες και αγάλματα, ενώ όλα τα κτίρια ήταν σχεδιασμένα με τέτοιο τρόπο ώστε

κάθε σημείο τους να δείχνει προς τα πάνω, κάνοντάς τα να μοιάζουν έτοιμα να απογειωθούν.

Αυτό ήταν το μισό της πόλης.

Το υπόλοιπο μισό ήταν ένας ερειπωμένος σωρός θρυμματισμένης λευκής πέτρας και κτιρίων ισοπεδωμένων από τις μηχανές, οι οποίες καθώς φαινόταν πως είχαν σκοπό να φέρουν όλη την πόλη σε μια παρόμοια κατάσταση.

«« »»

Καθώς παρατηρούσα, είδα δεκάδες φλογοβόλες μηχανές να κόβουν βαθιά την πέτρα και το μέταλλο που στήριζε ένα από τα ψηλότερα κτίρια.

Δυο από τις ογκώδεις ιπτάμενες μηχανές σηκώθηκαν άκομψα από το έδαφος κοντά στις παρυφές της πόλης, σέρνοντας ανάμεσά τους ένα πελώριο μεταλλικό δίχτυ.

Πέταξαν κατευθείαν προς το κτίριο, περνώντας μια από κάθε πλευρά του. Το μεταλλικό δίχτυ κτύπησε το κτίριο, τινάζοντας τις μηχανές προς τα πίσω και τελικά συντρίβοντές τες στο έδαφος. Μα και το κτίριο, ήδη αποδυναμωμένο στη βάση του, ταλαντεύτηκε μπρος-πίσω, έγειρε ετοιμόρροπο για μια ατέλειωτη στιγμή, και μετά σωριάστηκε στο έδαφος με έναν τρομερό πάταγο μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης, ερειπίων και παραμορφωμένων μεταλλικών σκελετών.

Οι φλογοβόλες μηχανές μετακινήθηκαν σε ένα άλλο κτίριο, ενώ σε μια πλαγιά έξω από την πόλη δυο ακόμη ιπτάμενες μηχανές ήταν έτοιμες να απογειωθούν...

Αηδιασμένος από αυτή την άσκοπη καταστροφή, στράφηκα προς την ενδοχώρα. Παντού όπου πήγαινα, μηχανές κατέστρεφαν και έκτιζαν, ισοπεδώνοντας τις εγκαταλειμένες πόλεις των ιπτάμενων πλασμάτων και κτίζοντας επάνω στα ερείπια τον δικό τους ανούσιο μεταλλικό πολιτισμό.

Τελικά έφτασα σε μια μακριά οροσειρά, η οποία υψωνόταν πάνω από το επίπεδο των ματιών μου καθώς στεκόμουν μπροστά της. Με δυο δρασκελιές βρέθηκα στην κορυφή ενός βουνού και αντίκρυσα μια απέραντη πεδιάδα, διάσπαρτη από τερατώδεις μηχανοκατασκεύαστες πόλεις.

Οι μηχανές είχαν κάνει σημαντικές προόδους. Διακόσια περίπου μίλια στα αριστερά μου, ένας μεγάλος μεταλλικός θόλος υψωνόταν στο κέντρο της πεδιάδας, και εγώ κατευθύνθηκα προς τα εκεί, περπατώντας αδιάφορα και αψήφιστα ανάμεσα στις μηχανές που τριγυρνούσαν ασταμάτητα γύρω από τα πόδια μου.

Καθώς πλησίαζα τη θολωτή κατασκευή, μια σειρά από απειλητικούς μηχανισμούς με μακριές ακίδες υψώθηκε για να μου κλείσει το δρόμο. Τους κλώτσησα βίαια, και μεσα σε λίγες στιγμές τους είχα μετατρέψει σε έναν άμορφο σωρό, αν και εγώ δέχθηκα με τη σειρά μου αρκετές μικρογρατζουνιές.

Σε κάθε βήμα μου, νέοι αμυντικοί μηχανισμοί υψώνονταν για να με εμποδίσουν, αλλά εγώ περνούσα ανάμεσά τους κλωτσώντας τους στο πλάι.

Τελικά, στάθηκα μπροστά στην είσοδο του πελώριου θόλου. Μπήκα μέσα σκυφτός, και όταν

βρέθηκα στο εσωτερικό του το κεφάλι μου σχεδον ακουμπούσε στην οροφή.

Περίμενα να βρω εκεί αυτό που γύρευα, και πράγματι δεν απογοητεύθηκα. Εκεί, στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας, βρισκόταν η Μηχανή των Μηχανών, η Πρωταρχική Αιτία, η Κεντρική Εξουσία, ο Κυβερνήτης, η Ελέγχουσα Δύναμη όλων αυτών των έκτροπων που συνέβαιναν στην επιφάνεια του πλανήτη.

Ήταν περίπου κυκλική, μεγάλη και ογκώδης. Την αποτελούσε ένας εκπληκτικά περίποπλοκος λαβύρινθος μοχλών, τροχών, πλήκτρων, γραναζιών, σωλήνων, καλωδίων και άλλων οργάνων που δεν μπορούσα να κατανοήσω τη λειτουργία τους.

Παντού γύρω της υπήρχαν κυκλικές σκαλωσιές, πάνω στις οποίες άλλες μικρότερες μηχανικές μονάδες κινούνταν εκτελώντας διάφορες λειτουργίες, ρυθμίζοντας δείκτες, πατώντας κουμπιά και τραβώντας μοχλούς. Μπορούσα να φανταστώ αόρατα κύματα να εκπέμπονται προς κάθε κατεύθυνση.

Αναρωτήθηκα για μια στιγμή ποιό ήταν το πιο τρωτό σημείο της μεγάλης αυτής μηχανής. Ήταν ανόητη σκέψη. Δεν υπήρχε κάποιο συγκεκριμένο τμήμα. Μόνο η ίδια από μόνη της. Ήταν ο Εγκέφαλος.

«»

Ο Εγκέφαλος. Η Διάνοια. Την είχα αναζητήσει και την είχα ανακαλύψει. Ήταν εκεί μπροστά μου, κι εγώ ετοιμαζόμουν να τη διαλύσω. Κοίταξα γύρω μου για κάποιου είδους όπλο,

αλλά δεν βρήκα τίποτα και έτσι την πλησίασα με γυμνά χέρια.

Αμέσως, ένας τετράγωνος πίνακας φωτίστηκε από ένα πράσινο φως, και συνειδητοποίησα πως ο Εγκέφαλος είχε καταλάβει την πρόθεσή μου. Σταμάτησα.

Ένα παράξενο συναίσθημα με πλημμύρισε, μια αίσθηση φόβου και απειλής. Προερχόταν από τη μηχανή, και ταξίδευε στον αέρα με αόρατα κύματα.

"Ανοησίες," σκέφτηκα. "Στο κάτω-κάτω δεν είναι παρά μόνο μια μηχανή. Πολύ περίπλοκη, ίσως, ακόμη και ευφυής. Έχει όμως απλά τον έλεγχο των υπόλοιπων μηχανών. Δεν μπορεί να με βλάψει."

«««»»

Έκανα άλλο ένα αποφασισμένο βήμα μπροστά.

Το αίσθημα της απειλής έγινε δυνατώτερο, αλλά καταπολέμησα το φόβο μου και προχώρησα αψήφιστα.

Είχα σχεδόν φτάσει τη μηχανή, όταν ένα τείχος γαλάζιας φωτιάς τινάχθηκε από το πάτωμα μέχρι την οροφή.

Αν είχα κάνει άλλο ένα βήμα, θα είχα πέσει επάνω του.

Η απειλή, το μίσος και η οργή για τη διαφυγή μου κυλούσαν από τη μηχανή σε ισχυρά, σχεδόν απτά κύματα, και αναγκάστηκα να υποχωρήσω βιαστικά.

Γύρισα πίσω στα βουνά. Στο κάτω-κάτω, αυτός δεν ήταν ο κόσμος μου, ούτε κι αυτό το σύμπαν μου. Σύντομα θα γινόμουν τόσο μικρός, ώστε η

παραμονή μου ανάμεσα στις μηχανές θα γινόταν εξαιρετικά επικίνδυνη, και οι βουνοκορφές φαίνονταν το μόνο ασφαλές σημείο. Θα ήθελα πολύ να τσακίσω τον Εγκέφαλο και να βάλω ένα τέλος σε όλα αυτά, μα τουλάχιστον παρηγοριόμουν στη σκέψη ότι τα ιπτάμενα πλάσματα ήταν ασφαλή στο δορυφόρο του πλανήτη τους.

«« »»

Ήταν πια σούρουπο όταν έφτασα στα βουνά, και από μια ψηλή χορταριασμένη πλαγιά - το μόνο ειρηνικό μέρος που μπορούσα να διακρίνω σε ολόκληρο τον πλανήτη - κοίταξα κάτω την πεδιάδα.

Μικροσκοπικά φώτα εμφανίστηκαν καθώς οι μηχανές συνέχιζαν ακούραστα το έργο τους. Ο θόρυβός τους ερχόταν απόμακρος προς το μέρος μου και με έκανε να χαίρομαι που βρισκόμουν σε κάποια ασφαλή απόσταση από όλα αυτά.

Καθώς το βλέμμα μου στράφηκε προς το θόλο που κάλυπτε τον Εγκέφαλο, είδα κάτι που δεν είχα προσέξει πιο πριν. Μια μεγάλη σφαίρα βρισκόταν εκεί, τοποθετημένη μέσα σε σκαλωσιές, με ασυνήθιστα έντονη δραστηριότητα γύρω της.

Ένας αόριστος φόβος συνεπήρε το μυαλό μου καθώς είδα μηχανές να επιβιβάζονται στη σφαίρα, και αμέσως κατάλαβα τι επρόκειτο να συμβεί. Η σφαίρα σηκώθηκε ελαφριά σαν φτερό και άρχισε να ανεβαίνει με όλο και πιο αυξανόμενη ταχύτητα. Από την ατμόσφαιρα πέρασε στο διάστημα, όπου και άρχισε να κάνει ελιγμούς με

εκπληκτική ευκολία. Σύντομα επανεμφανίστηκε και ξανακάθισε με χάρη πάνω στον μεταλλικό σκελετό που τη στήριζε, επιτρέποντας στις μηχανές που κατεύθυναν την πτήση της να αποβιβαστούν.

Οι μηχανές είχαν ανακαλύψει τα διαστημικά ταξίδια!

«« »»

Η καρδιά μου σφίχτηκε καθώς συνειδητοποιούσα τι σήμαινε αυτό.

Θα κατασκεύαζαν και άλλα διαστημόπλοια - θα πρέπει ήδη να το έκαναν.

Θα μπορούσαν να πάνε σε άλλους κόσμους, και ο πλησιέστερος από αυτούς ήταν ο δορυφόρος του πλανήτη... καλυμμένος από το προστατευτικό μεταλλικό του κέλυφος...

Σκέφτηκα τις μηχανές που είχα δει να κόβουν πέτρα και μέταλλο μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα...

Τα ιπτάμενα πλάσματα σίγουρα θα πρόβαλαν γενναία αντίσταση.

Όμως, συγκρίνοντας τους δικούς τους πυραύλους με το σφαιρικό σκάφος που μόλις είχα δει, δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία για το αποτέλεσμα της μάχης.

Θα αναγκάζονταν να αναζητήσουν έναν καινούριο κόσμο στο διάστημα, και οι μηχανές θα καταλάμβαναν το δορυφόρο κάνοντας επάνω του τα ίδια που έκαναν και στον πλανήτη.

Θα έμεναν εκεί όσον καιρό επιθυμούσε ο Εγκέφαλος, ή μέχρι τότε που δεν θα υπήρχε άλλο σημείο για να καταλάβουν.

Ο πλανήτης ήταν ήταν κατειλημμένος, και ετοιμάζονταν να τον εγκαταλείψουν.

«‹»›

Ο Εγκέφαλος!..

Ένα περίπλοκο μηχανικό μυαλό, μεθυσμένο από την εξουσία και την κατάκτηση.

Από πού προερχόταν;

Τα ιπτάμενα πλάσματα θα πρέπει να ήταν η έμμεση αιτία που τον δημιούργησε, και αναμφίβολα είχαν πια καταλάβει ποια τρομερή απειλή είχαν εξαπολήσει μέσα στο σύμπαν.

Προσπάθησα να φανταστώ πώς ήταν ο πολιτισμός τους πριν την εμφάνιση αυτού του πράγματος. Οραματίστηκα έναν πολιτισμό στον οποίο οι μηχανές έπαιζαν πολύ σημαντικό ρόλο. Φαντάστηκα την εξέλιξή τους, μέχρι του σημείου που τους απάλλαξαν από πολλές εργασίες. Κατάλαβα πως σχεδίαζαν τις μηχανές τους με όλο και πιο περίπλοκο τρόπο, μέχρι που μόνο λίγα πρόσωπα ήταν αναγκαία για να τις ελέγχουν. Έπειτα, πρέπει να ήρθε η μεγάλη μέρα όπου οι μηχανισμοί πήραν τη θέση ακόμη και εκείνων των λίγων.

Αυτή θα πρέπει να ήταν μια μέρα θριάμβου. Οι μηχανές τους κάλυπταν κάθε ανάγκη και εκτελούσαν κάθε επιθυμία τους, υπακούοντας σε κάθε καπρίτσιο τους με το πάτημα ενός κουμπιού. Θα νόμισαν ότι άγγιξαν την Ιδανική Πολιτεία.

Και όμως, τα πράγματα αποδείχθηκαν διαφορετικά. Είχαν κινηθεί τυφλά και απρόσεκτα για να πετύχουν το σκοπό τους, και χωρίς να το

καταλάβουν είχαν ξεπεράσει τα όρια. Κάπου ανάμεσα στις μηχανές τις οποίες υποτίθεται πως είχαν κάτω από τον έλεγχό τους, είχαν δώσει σε κάποια μια σπίθα ευφυΐας.

Αυτή η μηχανή θα πρέπει να πρόσθεσε τμήματα στον εαυτό της - ίσως μυστικά - και τελικά να εξελίχθηκε σε μια τρομερά αποτελεσματική μονάδα ευφυΐας.

Καθοδηγημένες από αυτή την ευφυΐα, άλλες μηχανές κατασκευάστηκαν και μπήκαν κάτω από τον έλεγχό της.

Τα υπόλοιπα θα πρέπει να ήταν απλά θέμα χρόνου.

Επανάσταση και εύκολη επικράτηση...

«‹»›

Έτσι φαντάστηκα την εξέλιξη αυτού του μηχανικού μυαλού το οποίο ακόμη και εκείνη τη στιγμή κατεύθυνε τις δραστηριότητες μέσα από τον μεταλλικό του θόλο.

Και το κέλυφος γύρω από το δορυφόρο; Δεν σήμαινε πως τα ιπτάμενα πλάσματα περίμεναν την εισβολή; Ίσως τελικά αυτός να μην ήταν ο μητρικός πλανήτης των ιπτάμενων πλασμάτων και τα ταξίδια στο διάστημα να μην ήταν εφεύρεση των μηχανών. Ίσως τα ιπτάμενα πλάσματα να είχαν βρει την τρομερή Ουτοπία η οποία θα αποδεικνυόταν και η Νέμεσή τους σε έναν από τους μακρινούς εσωτερικούς πλανήτες. Ίσως να είχαν μεταναστεύσει στον αμέσως επόμενο πλανήτη, χωρίς να πιστεύουν πως οι μηχανές μπορούσαν να τους ακολουθήσουν.

Μα οι μηχανές τους είχαν ακολουθήσει, και τα

φτερωτά πλάσματα συνέχισαν να δραπετεύουν προς τα έξω, με τις μηχανές πάντα να τους ακολουθούν με την ησυχία τους σε αναζήτηση νέων κόσμων για κατάκτηση.

Τελικά οι φτερωτοί άνθρωποι είχαν καταφύγει σε εκείνον τον πλανήτη και από αυτόν στο δορυφόρο του, και αντιλαμβανόμενοι πως σε λίγα χρόνια οι ανίκητες μηχανές θα έρχονταν ξανά, είχαν κλειστεί μέσα στο μεταλλικό καβούκι τους.

Όπως και να είχε το πράγμα, τουλάχιστον δεν έφευγαν για κάποιο μακρινό και ασφαλές σημείο του σύμπαντος, όπως εύκολα θα μπορούσαν να είχαν κάνει. Αντίθετα, έμεναν πάντα ένα ουράνιο σώμα μακριά από τους διώκτες τους, ψάχνωντας ίσως ασταμάτητα να βρουν κάποιο τρόπο για να σταματήσουν το εξαπλούμενο κακό που είχαν εξαπολύσει στο σύμπαν.

'Ίσως το κέλυφος γύρω από το δορυφόρο να αποτελεί κάποιο είδος έξυπνης παγίδας!' σκέφτηκα, αλλά μετά θυμήθηκα τις φλογοβόλες μηχανές και την τρομερή αποτελεσματικότητα του σφαιρικού σκάφους και οι ελπίδες μου έσβησαν.

Ίσως κάποια μέρα να έβρισκαν έναν τρόπο να σταματήσουν αυτό το κακό.

Από την άλλη πλευρά, όμως, ίσως οι μηχανές να εξαπλώνονταν και σε άλλα ηλιακά συστήματα, σε άλλους γαλαξίες, μέχρι που κάποια μέρα, μπορεί ένα δισεκατομμύριο χρόνια μετά, να έχουν καταλάβει κάθε κόσμο σε αυτό το σύμπαν...

«« »»

Τέτοιες ήταν οι σκέψεις μου καθώς ήμουν ξαπλωμένος μπρούμητα πάνω στη χορταριασμένη πλαγιά και κοιτούσα τις ακατάπαυστες κινήσεις των μικρών και μεγάλων φώτων στην πεδιάδα.

Ήμουν πολύ μικρός πια. Πολύ σύντομα θα άφηνα εκείνο τον κόσμο. Το τελευταίο πράγμα που είδα ήταν ένας αριθμός από σφαιρικά διαστημικά σκάφη που μόλις και μπορούσα να διακρίνω μέσα στο σούρουπο. Ανάμεσά τους υψωνόταν ένα πολύ μεγαλύτερο από τα άλλα, και μπορούσα να υποθέσω ποια μηχανή προοριζόταν να ταξιδέψει με αυτό.

Το τελευταίο μου συναίσθημα ήταν μια βαθιά λύπη γιατί δεν είχα κάνει μια πιο αποφασισμένη προσπάθεια να καταστρέψω τον δαιμονικό μηχανισμό, τον Εγκέφαλο.

Έτσι έφυγα και από αυτόν τον κόσμο των μηχανών - έναν κόσμο ο οποίος δεν ήταν παρά ένα ηλεκτρόνιο πάνω σε έναν κόκκο άμμου, ο οποίος υπήρχε πάνω σε έναν προϊστορικό κόσμο ο οποίος δεν ήταν παρά ένα ηλεκτρόνιο πάνω σε ένα γυαλάκι μικροσκοπίου ενός κόσμου ο οποίος δεν ήταν παρά ένα ηλεκτρόνιο πάνω σε ένα κομμάτι Ρεΐλιου Χ πάνω στο τραπέζι του εργαστηρίου του Καθηγητή.

VIII

Είναι άσκοπο να συνεχίσω. Δεν έχω ούτε το χρόνο ούτε την επιθυμία να περιγράψω με λεπτομέρειες τις επακόλουθες περιπέτειές μου, τα σύμπαντα μέσα στα οποία πέρασα, τις

εμπειρίες που έζησα στους κόσμους που επισκέφθηκα μετά τον κόσμο των μηχανών.

Όλο και πιο μικροί κύκλοι... άπειρα σύμπαντα... ατελείωτα... το καθένα με κάτι καινούριο... κάποια παράξενη παραλλαγή της ζωής ή της ευφυΐας... Ζωή; Ευφυΐα; Αυτοί είναι όροι που κάποτε συσχέτιζα με πράγματα κατανοητά. Το βρίσκω δύσκολο να τους αποδώσω σε όλες τις μορφές και δομές που έχω συναντήσει...

Κόσμοι νέοι... ζεστοί... γεμάτοι ηφαίστεια που αχνίζουν... το πρώτο κύτταρο βγαίνει μέσα από τη γλίτσα των θερμών ωκεανών για να αναπαραχθεί πάνω σε πρωτογενείς ηπείρους... άλλοι κόσμοι, αμέτρητοι...η ζωή αποκτά ποικιλία καθώς οι μορφές της διακλαδίζονται από το αρχικό κύτταρο... άμορφες φούσκες... αμφίβια... κοιλεντερωτά... ερπετά... φυτά... έντομα... πουλιά... θηλαστικά... κάθε πιθανός συνδυασμός... απερίγραπτα βιολογικά τέρατα...

Άλλες μορφές πέρα από κάθε κατάταξη... πέρα από την αντίληψη του φτωχού μυαλού μου... ουσίες από καθαρή φωτιά... άλλες αεριώδεις... φυτικές μορφές που καλύπτουν ολόκληρους πλανήτες... κρυσταλλικά πλάσματα με ευφυΐα και λογική.... μεγάλες λαμπερές μορφές σε σχήμα κολώνας, φαινομενικά ρευστές, οι οποίες αψηφούν με κάποια παράξενη δύναμή τους τη βαρύτητα... ένας κόσμος ηχητικών αντίλαλων, οι οποίοι στην ακατάπαυστη επανάληψή τους παραλίγο να με τρελάνουν.... σφαιρικές εγκεφαλικές μάζες εντελώς ανεξάρτητες από κάθε υλικό σώμα... πλάσματα πολλαπλών διαστάσεων με χίλια σχήματα και άμορφα συνάμα.... οντότητες οι οποίες δεν

καταγράφονται από καμιά άλλη αίσθηση πέρα από την έκτη, δηλαδή τη διαίσθηση...

Ετοιμοθάνατοι ήλιοι... πλανήτες παγεροί και σκοτεινοί χωρίς ατμόσφαιρα... τα τελευταία απομεινάρια περήφανων φυλών να παλεύουν για μερικά ακόμη χρόνια οριακής επιβίωσης... αχανή σπήλαια... κοίτες εξατμισμένων θαλασσών... μικρά τριχωτά ζώα που έτρεχαν να κρυφτούν καθώς τα πλησίαζα... εγκατάλειψη... ερείπια μέσα στην άμμο γυμνών ερήμων, τελευταία βουβά απομεινάρια χαμένων πολιτισμών...

Άλλοι κόσμοι γεμάτοι ζωή... ευλογημένοι με φως και ζέστη... απερίγραπτες πόλεις... απειράριθμοι πληθυσμοί... πλοία που οργώνουν τις θάλασσες και τον αέρα... πελώρια αστεροσκοπεία... τρομαχτικά βήματα της επιστήμης...

Ταξίδια στο διάστημα...

Μάχες για την επικυριαρχία των κόσμων... ακτίνες αδιανόητης καταστροφικότητας... συγκρούσεις πλανητών... διαταραχές ηλιακών συστημάτων... κοσμικοί αφανισμοί...

Ελαφρύ διάστημα... ένα σύμπαν με κάτι σκληρό και ομιχλώδες γύρω του που έπρεπε να σκίσω για να το περάσω... παντού τριγύρω μου, όχι το συνηθισμένο σκοτάδι του διαστήματος, αλλά φως...γεμάτο με μικροσκοπικές κουκίδες που ήταν σφαίρες σκοταδιού... καμένοι ήλιοι και άψυχοι πλανήτες... πουθενά το λαμπύρισμα ενός πλανήτη, το φως ενός ήλιου... μόνο απόμακρα σημάδια μαυρίλας μέσα στο κορεσμένο κενό...

Δεν ξέρω σε πόσα από αυτά τα αδιανόητα μικρά ατομικά σύμπαντα πέρασα. Προσπαθούσα να τα μετρώ, αλλά κάπου ανάμεσα στα είκοσι και στα τριάντα έχασα το λογαριασμό, κι αυτό

συνέβη πολύ καιρό πριν.

Κάθε φορά σκεφτόμουν: 'Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχίζεται για πάντα- αποκλείεται! Την επόμενη φορά πρέπει να φτάσω στο τέλος.'

Μα δεν έχω φτάσει στο τέλος.

Και πώς μπορεί να υπάρχει ένα τέλος; Οι κόσμοι αποτελούνται από άτομα, και το κάθε άτομο έχει παρόμοια σύσταση.

Το τέλος πρέπει να είναι κάποιο αδιαίρετο στερεό, αλλά τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Η ύλη πάντα διαιρείται σε μικρότερα κομμάτια...

Τι με εμποδίζει να τρελαθώ; Θέλω να τρελαθώ!

Είμαι κουρασμένος... Νιώθω μια παράξενη κούραση η οποία δεν είναι ούτε σωματική ούτε πνευματική. Ο θάνατος θα ήταν μια καλοδεχούμενη λύση μέσα σε αυτό το ατέλειωτο ταξίδι μου.

Όμως, ακόμη και ο θάνατος αρνείται να με πάρει. Τον γύρεψα... παρακάλεσα και ικέτεψα να έρθει... Αλλά δεν ήρθε!..

«‹›»

Σε όλους τους αμέτρητους κόσμους που επισκέφθηκα, οι κάτοικοί τους ήταν πάντα δύο κατηγοριών: είτε τόσο χαμηλής νοημοσύνης ώστε έτρεχαν να κρυφτούν πανικόβλητοι αμέσως μόλις με έβλεπαν, είτε τόσο ευφυείς ώστε αναγνώριζαν τι ήμουν και με καλοδέχονταν ανάμεσά τους. Σε όλους εκτός από λίγους κόσμους, η δεύτερη κατηγορία ήταν πάντα η πιο συνηθισμένη, και αυτούς τους τύπους θέλω να περιγράψω κάπως λεπτομερέστερα.

Αυτά τα πλάσματα - ή σχήματα, ή τέρατα ή οντότητες - ήταν πάντα πνευματικά και επιστημονικά ανώτερά μου.

Στις περισσότερες περιπτώσεις με παρακολουθούσαν επί χρόνια σαν μια σκοτεινή σκιά που έφραζε το φως των μακρινών αστεριών και νεφελωμάτων... πάντα, όταν έφτανα στον κόσμο τους, με υποδέχονταν με επιστημονικό ενθουσιασμό.

Πάντα απορούσαν με το σταθερό μου ζάρωμα, και πάντα εκπλήσσονταν όταν μάθαιναν την προέλευσή μου και τον τρόπο με τον οποίο είχα φτάσει μέχρι εκεί.

Στις περισσότερες περιπτώσεις ένιωθαν ολοφάνερη ικανοποίηση όταν επιβεβαίωνα την ύπαρξη υπερμακροκοσμικών συμπάντων. Φαίνονταν πως όλοι τους είχαν λίγο ως πολύ αναπτύξει παρόμοιες θεωρίες.

Επίσης, στους περισσότερους κόσμους τα πλάσματα - ή οντότητες - εκπλήσσονταν μαθαίνοντας πως ο Καθηγητής, ένας συγκάτοικός μου στον μητρικό μου πλανήτη, είχε εφεύρει ένα τόσο θαυματουργό υγρό.

"Σχεδόν απίστευτο," ήταν η γενική γνώμη. "Επιστημονικά θα πρέπει να είναι αιώνες μπροστά από τον πολιτισμό του πλανήτη του, αν κρίνει κανείς τον μέσο όρο της φυλής του από αυτό εδώ το πλάσμα"- εννοώντας ασφαλώς εμένα.

Παρά το γεγονός ότι σχεδόν σε κάθε κόσμο με θεωρούσαν σαν πνευματικά κατώτερο, συζητούσαν μαζί μου και εγώ μαζί τους, με διάφορες μεθόδους, τις περισσότερες φορές με κάποια μορφή τηλεπάθειας. Έμαθαν με κάθε λεπτο-

μέρεια και πολύ ενδιαφέρον για όλες τις εμπειρίες που είχα στα άλλα σύμπαντα. Απάντησαν σε όλα τα ερωτήματά μου και μου εξήγησαν πολλά ακόμη πράγματα, για το σύμπαν, τον κόσμο τους, τον πολιτισμό και τα τεχνολογικά τους επιτεύγματα, τα περισσότερα των οποίων ήταν τόσο ξένα στη φύση μου ώστε να μου είναι τελείως ακατανόητα.

Από όλα τα διασυμπαντικά όντα με τα οποία συνομίλησα, τα πιο παράξενα είναι αυτές οι ουσίες που κατοικούν στο διάστημα καθώς και σε ορισμένους πλανήτες. Για μένα είναι μόνο αόριστοι λεκέδες κενού, μια απόλυτη απουσία φωτός, χρώματος ή ύλης. Μου έδωσαν να καταλάβω πως είναι Απόλυτες Διάνοιες, πολύ πέρα και πάνω από κάθε υλικό πλάσμα. Έδειξαν όμως ενδιαφέρον για μένα και με πήραν μαζί τους σε διάφορους πλανήτες, αποκαλύπτοντάς μου πολλά πράγματα και φερόμενες με μεγάλη ευγένεια. Στη διάρκεια της παραμονής μου κοντά τους, έμαθα εμπειρικά την απόλυτη υποταγή της ύλης επάνω στο πνεύμα. Σε ένα γιγάντιο κόσμο βουνών, περπάτησα πάνω σε μια στήλη φωτός που απλωνόταν ανάμεσα σε δυο γκρεμούς, επιθυμόντας με όλη τη δύναμη του νου μου να μην πέσω.

Και δεν έπεσα.

«««»»

Διδάχθηκα πολλά πράγματα. Ξέρω πως το μυαλό μου είναι τώρα πιο οξύμένο, πιο διεισδητικό από ποτέ. Άπειρα πεδία γνώσης και εμπειρίας με περιμένουν ακόμη μπροστά μου, σε

όλα τα σύμπαντα που θα επισκεφθώ.

Όμως, παρ'όλα αυτά, εγώ είμαι έτοιμος να δώσω ένα τέλος. Δεν μπορώ να καταλάβω αυτή την παράξενη κούραση που με καταπονεί. Ίσως να οφείλεται σε κάποιες αόρατες ακτινοβολίες του διαστήματος.

Ίσως πάλι απλώς να νιώθω μεγάλη μοναξιά. Πόσο μακριά βρίσκομαι από τη δική μου μικροσκοπική σφαίρα... Εκατομμύρια... τρισεκατομμύρια έτη φωτός... Έτη φωτός! Το φως δεν μπορεί να μετρήσει την απόσταση. Και δεν υπάρχει απόσταση. Βρίσκομαι μέσα σε ένα μικρό κομμάτι μέταλλο, στο τραπέζι του εργαστηρίου του Καθηγητή...

Και όμως, πόσο μακριά στο χώρο και στο χρόνο έχω φτάσει!

Χρόνια έχουν περάσει, χρόνια πέρα από το κανονικό όριο ζωής. Είμαι αιώνιος.

Ναι, η αιώνια ζωή, αυτήν που όλοι στον κόσμο μου ονειρεύονταν, επιθυμούσαν και προσπαθούσαν να αποκτήσουν, είναι δική μου - και εγώ ονειρεύομαι, επιθυμώ και επιδιώκω το θάνατο!

«««»»

Θάνατος.... Όλα τα παράξενα όντα με τα οποία γνωρίστηκα μου τον αρνήθηκαν. Ικέτεψα πολλά από αυτά να μου τον προσφέρουν άμεσα και ανώδυνα - αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Πολλά από αυτά διέθεταν τις επιστημονικές μεθόδους να σταματήσουν τη σμίκρυνσή μου, αλλά δεν το έκαναν. Κανένα τους δεν είχε διάθεση να με εμποδίσει, ούτε να επέμβει στην κατάστασή μου. Πάντα τους ρωτούσα το γιατί, αλλά αυτά ποτέ

δεν απαντούσαν.

Μα δεν χρειάζομαι απάντηση. Νομίζω πως καταλαβαίνω. Αυτά τα προηγμένα πλάσματα αντιλαμβάνονται πως μια οντότητα σαν και εμένα δεν πρέπει να υφίσταται... πως είμαι μια βλασφημία απέναντι σε όλη την πλάση και πέρα από κάθε λογική... συνειδητοποιούν πως η αιώνια ζωή είναι ένα τρομερό πράγμα, κάτι ανεπιθύμητο... και σαν τιμωρία επειδή ανακατεύτηκα σε μυστικά τα οποία δεν έπρεπε να αποκαλυφθούν, κανένα από αυτά δεν με απάλλαξε από τη μοίρα μου.

Ίσως να έχουν δίκιο, αλλά αυτό είναι πολύ σκληρό!

Σκληρό! Το λάθος δεν είναι δικό μου και ταξιδεύω μέσα στα σύμπαντα παρά τη θέλησή μου.

Έτσι συνεχίζω προς τα κάτω, πάντα μόνος, ποθώντας να συναντήσω άλλα πλάσματα του είδους μου. Πάντα ελπίζω, και πάντα απογοητεύομαι.

«‹‹»»

Έτσι συνέβη να αναχωρήσω και από κάποιο κόσμο αεριωδών πλασμάτων εκπληκτικής ευφυΐας: έναν κόσμο ο οποίος αποτελούνταν και ο ίδιος από πολύ εξευγενισμένες ουσίες και ήταν σχεδόν διάφανος. Έτσι, καθώς γινόμουν όλο και μικρότερος, παρασύρθηκα από έναν στρόβιλο της αεριώδους επιφάνειας και τελικά μπήκα στο σύμπαν το οποίο αποτελούσε ένα από τα μόριά της.

Δεν ξέρω γιατί με προσέλκυσε εκείνο το μακρινό κίτρινο σημαδάκι. Ήταν κοντά στο κέντρο

του γαλαξία στον οποίο είχα μπει. Υπήρχαν και άλλοι ήλιοι, πολύ πιο λαμπροί, πολύ πιο όμορφοι και πολύ πιο κοντά μου. Αυτός ο μικροσκοπικός κίτρινος ήλιος φαινόταν νάνος μπροστά στα άλλα συστήματα αστεριών γύρω του - ασήμαντος και χαμένος ανάμεσά τους. Πραγματικά δεν μπορώ να εξηγήσω γιατί ένιωσα να ελκύομαι από αυτόν, και μάλιστα από τόσο μακριά. Όμως οι αποστάσεις, ακόμα και αυτές του διαστήματος, δεν σήμαιναν πια τίποτα για μένα. Είχα διδαχθεί από τις Καθαρές Διάνοιες το μυστικό της κίνησης μέσω της σκέψης, και με αυτόν τον τρόπο μπορούσα να μετακινηθώ στο διάστημα με οποιαδήποτε επιθυμητή ταχύτητα δεν ξεπερνούσε εκείνη του φωτός. Μια και το μυαλό μου αδυνατούσε να συλλάβει ταχύτητα μεγαλύτερη από εκείνη του φωτός, ασφαλώς δεν μπορούσα να κάνω το υλικό μου σώμα να την ξεπεράσει.

Έτσι, μέσα σε λίγη ώρα είχα πλησιάσει τον κίτρινο ήλιο και παρατήρησα πως είχε δώδεκα πλανήτες. Μια και ήμουν ακόμη πολύ γιγάντιος για να προσεδαφιστώ σε οποιαδήποτε σφαίρα, περιπλανήθηκα στο διάστημα, παρατηρώντας την άτακτη κατασκευή αυτού του σύμπαντος, χωρίς όμως ποτέ να χάνω από τα μάτια το κίτρινο αστέρι που τόσο με είχε αναστατώσει. Τελικά, πολύ μικρότερος πια, επέστρεψα κοντά του.

Ανάμεσα στους δώδεκα πλανήτες, ένας φαινόταν ιδιαίτερα ελκυστικός. Ήταν μικροσκοπικός και γαλάζιος. Γιατί τον είχα διαλέξει ανάμεσα στους άλλους; Ίσως ήταν απλά μια παραξενιά, αλλά νομίζω πως η αληθινή αιτία ήταν το

συνεχές αχνογάλαζο λαμπύρισμά του, το οποίο λες και με καλούσε να έρθω κοντά του. Έτσι πλησίασα την τροχιά του γαλάζιου πλανήτη και προσγειώθηκα επάνω του.

Όπως συνήθως, δεν απομακρύνθηκα από το σημείο που είχα πατήσει μέχρι που μπορούσα να διακρίνω το τοπίο γύρω μου. Πρόσεξα πως είχα καθίσει μέσα σε μια μεγάλη λίμνη - μια αλυσίδα λιμνών. Σε λίγη απόσταση μακριά μου υπήρχε μια μεγαλούπολη, ένα μεγάλο μέρος της οποίας ήταν βυθισμένο από την πλημμύρα την οποία είχα προκαλέσει.

Πολύ προσεκτικά, έτσι ώστε να μην σηκώσω κι άλλα παλιρροιακά κύματα, μετακινήθηκα από τη λίμνη σε στερεό έδαφος, και τα νερά αποτραβήχτηκαν κάπως.

Σε λίγο είδα ένα σχηματισμό πέντε μηχανών να πετούν προς το μέρος μου. Η κάθε μιά τους διέθετε δυο φτερά, κολλημένα σε ορθή γωνία πάνω στην άτρακτό τους. Κοιτάζοντας γύρω μου, είδα και άλλες παρόμοιες μηχανές να με πλησιάζουν από κάθε κατεύθυνση, πάντα σε ομάδες των πέντε. Όταν με πλησίασαν αρκετά, άρχισαν να κάνουν ελιγμούς γύρω μου με τον πιο περίεργο τρόπο. Ακούστηκαν κοφτοί επαναλαμβανόμενοι κρότοι, και ένιωσα το χτύπημα μικροσκοπικών βλημάτων επάνω στο δέρμα μου! Αυτά τα πλάσματα είναι πολύ φιλοπόλεμα, σκέφτηκα, ή αλλιώς πολύ τρομαγμένα.

Ο βομβαρδισμός συνεχίστηκε για αρκετή ώρα, και άρχισα να τον βρίσκω εκνευριστικό. Τα μικροσκοπικά βλήματα δεν μπορούσαν να με βλάψουν, ούτε καν να διαπεράσουν το δέρμα μου, αλλα τα χτυπήματά τους με πονούσαν. Δεν

μπορούσα να εξηγήσω την επίθεσή τους αυτή, εκτός και αν οφειλόταν στην πλημμύρα που είχα προκαλέσει με την προσεδάφισή μου. Αν αυτός ήταν ο λόγος, τότε σκέφτηκα πως ήταν πολύ παράλογος. Οποιαδήποτε ζημιά είχα προκαλέσει ήταν εντελώς ακούσια και θα έπρεπε να το είχαν καταλάβει.

Σύντομα όμως έμαθα πως τα πλάσματα αυτά ήταν ανόητα σε πολλές ενέργειες και αντιδράσεις τους. Θα με έκαναν να απορήσω με πολλούς και διάφορους τρόπους.

Έσεισα τα χέρια μου βίαια, και τελικά σταμάτησαν τον άσκοπο βομβαρδισμό τους αν και συνέχισαν να πετούν γύρω μου.

Επιθυμούσα να δω τι είδους πλάσματα χειρίζονταν τις ιπτάμενες μηχανές, οι οποίες συνεχώς απογειώνονταν και προσγειώνονταν πάλι σε μια μεγάλη πεδιάδα από κάτω μου.

Για αρκετές ώρες πετούσαν γύρω μου μέχρι που έγινα πολύ μικρότερος. Από κάτω μου διέκρινα πια μακριές λευκές λωρίδες που υπέθετα πως ήταν δρόμοι.

Σε αυτούς τους δρόμους κινούνταν μικροσκοπικά οχήματα, τα οποία γρήγορα έγιναν τόσα πολλά ώστε η κυκλοφορία σταμάτησε. Στο ύπαιθρο είχε συγκεντρωθεί ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, και συνεχώς μαζεύονταν και άλλοι.

«« »»

Τελικά έγινα αρκετά μικρός ώστε να μπορώ να διακρίνω περισσότερες λεπτομέρειες, και έτσι κοίταξα πιο προσεκτικά τα πλάσματα που

κατοικούσαν σε αυτόν τον κόσμο. Η καρδιά μου χτύπησε γοργά, επειδή εξωτερικά μου έμοιαζαν πολύ. Είχαν κι αυτά τέσσερα άκρα και στέκονταν όρθια, αν και περπατούσαν με μικρές σπαστικές δρασκελιές και όχι με το ομαλό κύλισμα της φυλής μου. Τα γενικά τους χαρακτηριστικά ήταν επίσης κάπως διαφορετικά - μου φαίνονταν πολύ άσχημα- αλλά η μόνη σημαντική διαφορά ανάμεσα σε αυτά και σε εμένα ήταν πως τα δικά τους σώματα ήταν κάπως πιο μακρόστενα, λίγο ως πολύ ωοειδή στο σχήμα και πολύ λεπτά, σχεδόν εύθραυστα, θα έλεγα.

Ανάμεσα στους χιλιάδες συγκεντρωμένους, υπήρχαν και καμιά εικοσαριά που φαίνονταν να ανήκουν στην εξουσία. Καβαλούσαν τις πλάτες αδέξιων τετράποδων ζώων και έμοιαζαν να δυσκολεύονται να τηρήσουν την τάξη. Ασφαλώς, το κέντρο της προσοχής ήμουν εγώ. Η παρουσία μου φαινόταν να δημιουργεί εδώ περισσότερη αναστάτωση από ότι σε οποιονδήποτε άλλο κόσμο.

Τελικά, ένα πέρασμα ανοίχτηκε μέσα από το πλήθος, και ένα ογκώδες τετράτροχο όχημα σταμάτησε στο δρόμο που βρισκόταν απέναντί μου. Κατάλαβα πως ήθελαν να μπω μέσα στο όχημα, και αυτό έκανα. Με πολλά τραντάγματα, με κουβάλησαν προς την πόλη την οποία είχα δει από μακριά. Θα μπορούσα να αντιδράσω σε αυτή τη βάρβαρη μεταχείρηση, αλλά σκέφτηκα πως ήμουν ακόμη πολύ μεγάλος και αυτός θα ήταν ο μόνος τρόπος για να με μεταφέρουν εκεί που πήγαινα.

Είχε σκοτεινιάσει και στην πόλη είχαν ανάψει χιλιάδες φώτα. Με πήγαν σε ένα κτίριο, και αμέσως πολλά πρόσωπα που φαίνονταν να έχουν εξουσία ήρθαν κοντά για να με παρατηρήσουν.

Όπως έχω ήδη πει, το μυαλό μου είχε οξυνθεί πολύ από τις εμπειρίες μου, και δεν ξαφνιάστηκα όταν ανακάλυψα πως μπορούσα να διαβάσω τις σκέψεις των περισσότερων χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία.

Έμαθα πως οι συγκεντρωμένοι ήταν επιστήμονες, οι οποίοι είχαν καταφθάσει από τις γύρω πόλεις όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, οι περισσότεροι με τις ιπτάμενες μηχανές τις οποίες αποκαλούσαν "αεροπλάνα".

Για πολλούς μήνες, ήταν σίγουροι ότι θα προσγειωνόμουν, μια και με παρατηρούσαν μέσα από τα τηλεσκόπιά τους.

Τους είδα φοβερά απορημένους, μια και δεν ήξεραν ακόμη για μένα τίποτε περισσότερο από πριν.

Αν και ήμουν ακόμη πολύ μεγάλος, μίκραινα συνεχώς, και αυτό το γεγονός φαινόταν να τους προκαλεί τη μεγαλύτερη απορία, όπως είχε συμβεί και σε όλους τους άλλους κόσμους.

Η δεύτερη απορία τους ήταν το από πού είχα έρθει.

Οι θεωρίες τις οποίες αντάλλασαν ήταν πολλές. Ήταν βέβαιοι πως ερχόμουν από πολύ μακριά. Από πού όμως;

Από τον Ουρανό; Από τον Ποσειδώνα; Από τον Πλούτωνα;

Αυτοί καθώς έμαθα ήταν οι πιο μακρινοί πλανήτες του συστήματός τους. Τελικά έκριναν πως θα έπρεπε να έρχομαι από ακόμη πιο μακριά. Μήπως από κάποιο μακρινό γαλαξία αυτού του σύμπαντος;

Έμεναν έκθαμβοι μπροστά σε μια τέτοια σκέψη.
Κι όμως, πόσο μακριά έπεφταν από την αλήθεια!

«««»»

Μου μίλησαν στη γλώσσα τους, αλλά σχεδόν αμέσως κατάλαβαν πως αυτό ήταν μάταιο. Αν και καταλάβαινα όλα όσα έλεγαν και σκέφτονταν, δεν μπορούσαν να το γνωρίζουν, επειδή δεν μπορούσα να τους απαντήσω. Τα μυαλά τους ήταν απόλυτα κλειστά σε κάθε προσπάθεια τηλεπαθητικής επικοινωνίας, και έτσι σταμάτησα.
Συζήτησαν μεταξύ τους και διάβασα στις σκέψεις τους σε τι αδιέξοδο θεωρούσαν πως βρίσκονταν. Διέκρινα, επίσης, πως με έβλεπαν σαν ένα πλάσμα φρικιαστικό και τερατώδες...

«««»»

Καθώς έψαχνα τις απόκρυφες γωνιές του μυαλού τους, ανακάλυψα πολλά πράγματα.
Ανακάλυψα πως ήταν έμφυτο ένστικτο αυτής της φυλής να αντιμετωπίζουν όλα τα αφύσικα φαινόμενα με καχυποψία, δυσπιστία και προκατάληψη.
Ανακάλυψα πως ήταν πολύ υπερήφανοι για τα επιτεύγματά τους στους επιστημονικούς τομείς. Η αστρονομία τους είχε κάνει κάποιες κοντινές έρευνες στο διάστημα, αλλά αυτοί τις θεωρούσαν εντυπωσιακές.
Μην έχοντας βρει σημάδια ζωής στους γειτονικούς τους πλανήτες, είχαν καταλήξει τυφλά στο συμπέρασμα πως το δικό τους είδος ήταν το κυρίαρχο σε αυτό το ηλιακό σύστημα και ίσως - ένα απρόθυμα ειπωμένο "ίσως" - και το μοναδικό σε ολόκληρο το σύμπαν.
Η ιδέα που είχαν σχετικά με το σύμπαν ήταν ανόητη. Ήταν αλήθεια πως είχαν αποδεχθεί σε κάποια έκταση τη θεωρία του διαστελλόμενου σύμπαντος - και σε αυτό τουλάχιστον σκέφτηκα πως είχαν δίκιο, αφού θυμήθηκα τον στρόβιλο των αερίων μέσα στον οποίο αυτή η μικροσκοπική σφαίρα ήταν ένα απλό ηλεκτρόνιο.
Πράγματι, λοιπόν, η θεωρία τους για το "διαστελλόμενο" σύμπαν ήταν σωστή, αλλά πολλοί λίγοι από τους διανοητές τους έφταναν τη σκέψη τους πέρα από το δικό τους άμεσο σύμπαν.
Είχαν τεράστιες πόλεις.
Είχα δει πολλές από αυτές από μακριά, καθώς ορθωνόμουν πελώριος πάνω από τον κόσμο τους. Τότε είχα πιστέψει ότι θα είχαν έναν σπουδαίο πολιτισμό. Τώρα όμως ξέρω ότι οι μεγάλες πόλεις δεν κάνουν και τους μεγάλους πολιτισμούς.

«««»»

Έχω απογοητευτεί με αυτά που βρήκα εδώ, και δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να απογοητευτώ, αφού αυτή η γαλάζια σφαίρα δεν σημαίνει τίποτα για μένα και σύντομα θα πρέπει να συνεχίσω το αιώνιο ταξίδι μου προς τα κάτω...
Διάβασα πολλά πράγματα μέσα στα μυαλά αυτών των επιστημόνων - πράγματα καθαρά και λογικά και άλλα απόμακρα και αόριστα. Μα δεν

θα μάθαιναν ποτέ την αλήθεια.

Ύστερα, στη σκέψη ενός από αυτούς, διάβασα μια ιδέα.

Απομακρύνθηκε και γύρισε γρήγορα πίσω με μια συσκευή που την αποτελούσαν καλώδια, ένα μικρόφωνο και ένας επίπεδος περιστρεφόμενος δίσκος. Μίλησε σε κάποιο όργανο που θα πρέπει να ήταν ένα είδος ενισχυτή. Αμέσως μετά, ακούμπησε ένα αιχμηρό όργανο πάνω στον περιστρεφόμενο δίσκο και άκουσα να επαναλαμβάνονται οι ίδιοι ήχοι που είχε ξεστομίσει προηγουμένως. Ήταν μια πολύ πρωτόγονη μέθοδος, αλλά με τον τρόπο της ιδιαίτερα αποτελεσματική. Ήθελαν να καταγράψουν τη φωνή μου, ώστε να έχουν κάποιο αντικείμενο έρευνας όταν εγώ θα χανόμουν.

Προσπάθησα να μιλήσω στη μητρική μου γλώσσα μπροστά στο όργανο. Πίστευα πως τίποτα δεν θα μπορούσε πια να με ξαφνιάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή πραγματικά ξαφνιάστηκα, επειδή δεν είχε συμβεί τίποτα. Δεν μπορούσα να μιλήσω, ούτε στην γνώριμη γλώσσα που είχα διδαχθεί από μικρός ούτε σε καμιά άλλη. Συνηθισμένος να επικοινωνώ σε τόσους πολλούς κόσμους με τη μεταφορά της σκέψης, είχα χάσει πλέον εντελώς τη δυνατότητα φωνητικής έκφρασης.

Απογοητεύτηκαν, αν και εγώ δεν λυπήθηκα ιδιαίτερα. Δεν θα μπορούσαν ποτέ να αποκρυπτογραφήσουν μια γλώσσα τόσο απόλυτα άγνωστη όσο η δική μου.

Στη συνέχεια κατέφυγαν στα μαθηματικά, από τα οποία ελέγχονται τόσο αυτό όσο και όλα τα άλλα σύμπαντα. Το αριθμητικό καλούπι μέσα

στο οποίο ξεκίνησε αρχικά το αιώνιο Όλον και μέσα στο οποίο συνεχίζει αλάθητα να κινείται. Έβγαλαν ένα μεγάλο χάρτη ο οποίος παρουσίαζε τις μάζες αυτού του γαλαξία και άλλων γειτονικών. Πάνω σε ένα μαύρο πλαίσιο στον τοίχο, ζωγράφισαν έναν κύκλο - κάτι κατανοητό σε όλα τα σύμπαντα - και γύρω του εννιά μικρότερους κύκλους.

Ήταν ολοφάνερο πως μου απεικόνιζαν το ηλιακό τους σύστημα, αν και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί οι κύκλοι ήταν εννιά όταν εγώ είχα δει δώδεκα πλανήτες από το διάστημα.

Στο χάρτη μου έδειξαν ένα μικροσκοπικό σημείο, τη θέση αυτού του συστήματος μέσα στον συγκεκριμένο γαλαξία. Έπειτα μου έδωσαν το χάρτη στα χέρια...

«« »»

Ήταν άσκοπο και εντελώς αδύνατον.

Πώς θα μπορούσα να τους δείξω το σύμπαν μου, πόσο μάλλον τον γαλαξία και το ηλιακό μου σύστημα, με τέτοιες πρωτόγονες μεθόδους;

Πώς μπορούσα να τους κάνω να καταλάβουν ότι το δικό μου σύμπαν και ο πλανήτης ήταν τόσο αδιανόητα μεγάλα μέσα στην τάξη των πραγμάτων ώστε τα δικά τους θα μπορούσαν να θεωρηθούν στην κυριολεξία ανύπαρκτα;

Πώς θα μπορούσα να τους εξηγήσω ότι το δικό τους σύμπαν δεν βρισκόταν έξω αλλά μέσα στον πλανήτη μου; - πάνω σε ένα κομμάτι μέταλλο σε ένα τραπέζι εργαστηρίου, μέσα στα άτομα του γυαλιού μιας πλάκας μικροσκοπίου, πάνω σε έναν κόκκο άμμου, μέσα σε ένα φύλλο χορτα-

ριού, σε ένα κομμάτι κρύας φλόγας, μέσα σε χιλιάδες άλλες παραλλαγές ουσιών και στοιχείων, μέσα από όλα τα οποία είχα περάσει για να καταλήξω σε ένα μικρό συννεφάκι αερίου το οποίο ήταν η αιτία του "διαστελλόμενου" σύμπαντός τους;

Ακόμη και αν μπορούσα να μιλήσω στη δική τους γλώσσα, δεν θα μπορούσα να τους κάνω να συλλάβουν την απεραντοσύνη όλων αυτών των ουσιών που υπήρχαν πάνω σε κόσμους, ο καθένας από τους οποίους δεν ήταν παρά ένα ηλετρόνιο ενός ατόμου σε ένα από τα τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων μορίων που απάρτιζαν έναν αφάνταστα μεγαλύτερο κόσμο!

Μια τέτοια ιδέα θα τους τσάκιζε.

«« »»

Ήταν ολοφάνερο πως δεν θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν ποτέ μαζί μου, ούτε εγώ με αυτούς, και έτσι άρχισα να εκνευρίζομαι. Ήθελα να βγω έξω από εκείνο το αποπνικτικό κτίριο, κάτω από τον νυχτερινό ουρανό, ελεύθερος και ανενόχλητος μέσα στο απέραντο διάστημα που είχε γίνει η κατοικία μου.

Βλέποντας πως δεν έκανα καμιά κίνηση για να τους δείξω στο χάρτη από ποιό σημείο του ασήμαντου σύμπαντός τους ερχόμουν, οι επιστήμονες γύρω μου άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους. Αυτή τη φορά με ξάφνιασε ο δρόμος που είχαν πάρει οι σκέψεις τους.

Είχαν φτάσει στο συμπέρασμα πως ήμουν κάποιο τέρας του διαστήματος, το οποίο είχε φτάσει κατά τύχη μέχρι τον πλανήτη, και πως η

θέση μου στη βαθμίδα της εξέλιξης ήταν τόσο πιο χαμηλά από τη δική τους ώστε να μην μπορώ να εκφράσω ιδέες ούτε σε μια συγκεκριμένη γλώσσα ούτε ακόμη και με νοήματα (τα οποία προφανώς ήμουν πολύ πρωτόγονος για να κατανοήσω!!) Και το συμπέρασμα αυτό ήταν ομόφωνο!

Όλα αυτά, επειδή δεν είχα μιλήσει σε καμιά γλώσσα την οποία να μπορούν να καταγράψουν και επειδή ο χάρτης του σύμπαντός τους ήταν για μένα εντελώς ασήμαντος! Ούτε για μια στιγμή δεν τους είχε περάσει από το μυαλό πως μπορεί να συνέβαινε και το αντίθετο - δηλαδή πως δεν μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί τους επειδή τα μυαλά τους ήταν πολύ αδύναμα για να καταγράψουν τις σκέψεις μου!

Η αηδία που μου προκάλεσαν αυτά τα κοντόφθαλμα συμπεράσματα των πεζών μυαλών τους έδωσε τη θέση της σε ένα παλιό συναίσθημα - την οργή.

Καθώς ένα ενστικτώδες ξέσπασμα θυμού πλημμύρισε το μυαλό μου, συνέβη κάτι πολύ παράξενο:

Όλοι οι επιστήμονες έπεσαν αναίσθητοι!

«« »»

Το μυαλό μου πράγματι ήταν οξυμένο περισσότερο από ποτέ. Σίγουρα το ξέσπασμα του θυμού μου είχε εξαπολύσει αόρατα κύματα τα οποία είχαν χτυπήσει τα κέντρα της συνείδησής τους με αρκετή δύναμη ώστε να τους ρίξει αναίσθητους.

Χαιρόμουν που τους είχα ξεφορτωθεί. Άφησα

τους τέσσερεις τοίχους του κτιρίου και βγήκα στην υπέροχη νύχτα, κάτω από τα αστέρια.

Πήρα την κατεύθυνση η οποία πίστευα πως θα με οδηγούσε έξω από την πόλη. Ήθελα να φύγω μακριά από αυτόν τον κόσμο και τα πλάσματα που τον κατοικούσαν.

Καθώς περπατούσα μέσα στους δρόμους, όλοι όσοι με έβλεπαν με αναγνώριζαν αμέσως, και οι περισσότεροι από αυτούς το έβαζαν ασυλλόγιστα στα πόδια. Μια ομάδα ατόμων σε ένα από τα οχήματα προσπάθησε να με σταματήσει, αλλά εξάσκησα επάνω τους τη δύναμη του θυμού μου. Έπεσαν αναίσθητοι, και το όχημά τους διαλύθηκε πάνω σε ένα κτίριο.

Μέσα σε λίγα λεπτά, η πόλη ήταν πίσω μου και εγώ ακολουθούσα έναν από τους δρόμους προς άγνωστη κατεύθυνση.

Αυτό δεν είχε καμιά σημασία για μένα, επειδή ήμουν ελεύθερος και μόνος, όπως ήθελα. Δεν μου έμεναν παρά λίγες ακόμη ώρες πάνω σε αυτόν τον κόσμο.

Εκείνη την ώρα, ξανάνιωσα το ίδιο παράξενο συναίσθημα που είχα νιώσει άλλες δυο φορές πριν: την πρώτη όταν διάλεξα τον μικροσκοπικό κίτρινο ήλιο ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλους, και ξανά όταν επέλεξα αυτόν τον μικροσκοπικό γαλάζιο πλανήτη. Τώρα το ένιωθα για τρίτη φορά, πιο δυνατά από ποτέ, και καταλάβαινα πως θα έπρεπε να υπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος για αυτό.

Ήταν σαν κάποια αναντίρρητη δύναμη να με τραβούσε ανεξέλεγχτα. Δεν μπορούσα να της αντισταθώ, αλλά και δεν το ήθελα. Ερχόταν από κάπου κοντά μου. Κοιτάζοντας μέσα στο σκοτάδι, είδα ένας φως σε κάποια απόσταση μπροστά και αριστερά μου, και κατάλαβα πως έπρεπε να κατευθυνθώ προς τα εκεί.

Όταν πλησίασα πιο κοντά, διέκρινα πως το φως έβγαινε από ένα σπίτι χωμένο βαθιά μέσα σε ένα σύδεντρο, και προχώρησα προς το μέρος του χωρίς δισταγμό. Η νύχτα ήταν ζεστή, και ένα διπλό ανοιχτό παράθυρο φανέρωνε πίσω του ένα καλοφωτισμένο δωμάτιο. Μέσα στο δωμάτιο ήταν καθισμένος ένας από τους κατοίκους του πλανήτη.

Μπήκα μέσα και έμεινα ακίνητος, χωρίς ακόμη να ξέρω γιατί είχα πάει εκεί.

Ο "άνθρωπος" είχε την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μου.

Καθόταν μπροστά σε ένα τετράγωνο όργανο με κουμπιά και φαίνονταν να ακούει με προσοχή κάποια αναφορά που ερχόταν από εκεί μέσα.

Οι ήχοι από το κουτί του, μου ήταν εντελώς ακατανόητοι, και έτσι έστρεψα την προσοχή μου στο μυαλό του ανθρώπου για να διαβάσω τη σκέψη του καθώς άκουγε.

Δεν ξαφνιάστηκα όταν έμαθα πως οι αναφορές είχαν επίκεντρό τους εμένα:

"...ο αριθμός των νεκρών μοιάζει κάπως υπερβολικός, αν και οι υλικές ζημιές φτάνουν σε ύψος εκατομμυρίων δολλαρίων," ήταν τα νέα από το κουτί. "Το Κλίβελαντ δέχθηκε το ισχυρότερο πλήγμα, αν και αναμενόμενο, μια και οι αστρονόμοι είχαν υπολογίσει με αρκετή ακρίβεια την ακτίνα του κινδύνου. Το πλάσμα προσγειώθηκε στη λίμνη Ίρι, μόλις λίγα μίλια ανατολικά της πόλης. Καθώς ερχόταν σε επαφή

με τα νερά, τα κύματα που προκλήθηκαν σκέπασαν σχεδόν το ένα τρίτο της πόλης πριν υποχωρήσουν... Όλες οι παραλίμνιες πόλεις της περιοχής έχουν αναφέρει σοβαρές υλικές ζημιές, και πόλεις τόσο μακριά όσο το Ίρι ανατολικά και το Τολέντο δυτικά ανέφεραν πλημμύρες... Όλα τα διαθέσιμα πολεμικά αεροσκάφη της κυβέρνησης κατευθύνθηκαν προς την περιοχή, σε περίπτωση που το πλάσμα έδειχνε κάποια σημάδια εχθρότητας... Οι επιστήμονες οι οποίοι εδώ και μήνες περίμεναν την άφιξη του πλάσματος, κατέφθασαν με αεροπλάνα στο Κλίβελαντ... Παρά τους κλοιούς της αστυνομίας και της εθνοφυλακής, τα πλήθη μπήκαν μέσα στην περιοχή και μέσα σε μια ώρα από την προσγείωση του πλάσματος οι δρόμοι είχαν κλείσει από την κυκλοφορία... Για αρκετές ώρες οι επιστήμονες περιτριγύριζαν και εξέταζαν το πλάσμα από αεροπλάνα, ενώ η απίστευτη ελάττωση του μεγέθους του συνεχιζόταν... Η μόνη αναφορά που πήραμε από αυτούς ήταν πως, με εξαίρεση τον αχλαδόσχημο κορμό, το πλάσμα είχε ανθρώπινα ανατομικά χαρακτηριστικά... Μια ανεπίσημη δήλωση από τον δρ. Χίλτον Γόγκσγουόρθι της Βιολογικής Εταιρίας του Αλεγκάνι ουσιαστικά λέει πως ένα τέτοιο πλάσμα δεν είναι δυνατόν να υπάρχει και πως θα πρέπει να πρόκειται για κάποιο είδος μαζικής ύπνωσης τεράστιας έκτασης... Πολλά πρόσωπα θα ήθελαν να πιστέψουν αυτή τη θεωρία του "μαζικού υπνωτισμού" και ίσως τελικά διαδωθεί. Όσοι όμως είδαν το πλάσμα και το φωτογράφισαν από όλες τις γωνίες γνωρίζουν πως υπάρχει και πως η σταθερή ελάττωση του μεγέθους

του συνεχίζεται... Ο καθηγητής Τζέιμς Χάρβεϊ του Πανεπιστημίου του Μαϊάμι παραφρόνησε και βρίσκεται κάτω από ιατρική παρακολούθηση... Οι περίεργοι οι οποίοι γέμισαν την περιοχή είναι προφανώς πιο ανθεκτικοί σε τέτοια θεάματα... Οι τελευταίες αναφορές σχετικά με το πλάσμα, το οποίο ήταν ακόμη πολύ μεγάλο, ήταν πως μεταφέρθηκε κάτω από δρακόντια μέτρα στο Ινστιτούτο Επιστημονικών Ερευνών του Κλίβελαντ, όπου είχε συγκεντρωθεί κάθε διάσημος επιστήμονας ανατολικά του Μισισιπί... Μείνετε κοντά μας για νεότερα..."

Η φωνή μέσα από το κουτί σταμάτησε και εγώ συνέχισα να διαβάζω το μυαλό εκείνου που είχε την πλάτη στραμμένη προς το μέρος μου.

Είδα πως ήταν πολύ απορροφημένος από τα νέα που είχε ακούσει. Το μυαλό αυτού του ατόμου με έκανε να απορώ.

Είχε ευφυΐα άνω του μέτριου για αυτόν τον κόσμο, και κατείχε αρκετές βασικές επιστημονικές γνώσεις.

Ωστόσο, μπορούσα αμέσως να καταλάβω πως το μυαλό του δεν ήταν επιστημονικά εκπαιδευμένο. Στο επάγγελμα ήταν συγγραφέας, δηλαδή κάποιος ο οποίος κατέγραφε φανταστικά "συμβάντα" στο γραπτό λόγο για τη διασκέδαση και ψυχαγωγία των άλλων.

Καθώς ερευνούσα το μυαλό του, με ξάφνιασε το εύρος της φαντασίας του. Ήταν ένα χαρακτηριστικό το οποίο έλειπε σχεδόν εντελώς από τους επιστήμονες που είχα συναντήσει. Κατάλαβα πως επιτέλους είχα βρει κάποιον με τον οποίο θα μπορούσα να έρθω σε επαφή...

από τους άλλους...

Κάποιον αλλιώτικο. Κάποιον που φαινόταν να βρίσκεται στα όρια της αλήθειας.

'Αυτό το παράξενο πλάσμα που προσγειώθηκε εδώ,' σκεφτόταν, 'τόσο ξένο σε σχέση με όσα ήδη ξέρουμε... μήπως είναι ξένο ακόμη και στο σύμπαν μας;... Αυτό το περίεργο ζάρωμα... Από αυτό το φαινόμενο και μόνο μπορεί κανείς να συμπεράνει πως έρχεται από αδιανόητα μακρινή απόσταση... Το ζάρωμά του μπορεί να ξεκίνησε εκατοντάδες ή και χιλιάδες χρόνια πριν... Πόσα παράξενα πράγματα θα μπορούσε να μας πει αν καταφέρναμε να επικοινωνήσουμε μαζί του πριν να χαθεί για πάντα!'

Η φωνή ξαναβγήκε από το κουτί, διακόπτωντας τις σκέψεις του:

"Προσοχή! Έκτακτο δελτίο ειδήσεων! Μάθαμε πως το εξωγήινο πλάσμα το οποίο είχε μεταφερθεί στο Ινστιτούτο Επιστημονικών Ερευνών για εξέταση, δραπέτευσε αφού πρώτα έρριξε αναίσθητους όλους τους παρευρισκόμενους με κάποιο είδος πνευματικής επίθεσης. Αρκετά πρόσωπα ανέφεραν ότι είδαν το πλάσμα από τη στιγμή που βγήκε από το κτίριο. Ένα περιπολικό καταστράφηκε μετά από μια παρόμοια "πνευματική επίθεση" του εξωγήινου, και τρεις αστυνομικοί τραυματίστηκαν, αν και κανένας σοβαρά. Το πλάσμα εγκατέλειψε την πόλη από τα βορειοδυτικά. Παρακαλείται όποιος το εντοπίσει να ειδοποιήσει τις αρχές!.."

Ξανά η φωνή από το κουτί σταμάτησε και εγώ έψαξα και πάλι το μυαλό του ανθρώπου, αυτή τη φορά πιο βαθιά, ελπίζοντας να καταφέρω να πετύχω μια τηλεπαθητική επαφή μαζί του.

Θα πρέπει αν μη τι άλλο να του ερέθισα κάποια κρυφή έκτη αίσθηση, επειδή γύρισε για να με κοιτάξει, αναποδογυρίζοντας την καρέκλα του. Στο πρόσωπό του διαγραφόταν έκπληξη και ίσως κάτι που να ηταν φόβος.

"Μην αναστατώνεσαι," του είπα εγώ με τη σκέψη. "Ξανακάθισε".

Κατάλαβα πως δεν είχε δεχθεί τη σκέψη, αλλά ίσως από τον τρόπο μου να αντιλήφθηκε πως δεν είχα κακό σκοπό, και έτσι ξανακάθισε στη θέση του. Προχώρησα μέσα στο δωμάτιο και στάθηκα μπροστά του. Ο φόβος είχε φύγει από τα μάτια του και με κοιτούσε περίεργα, σφίγγοντας τα χέρια του καθίσματός του.

"Ξέρω ότι θα ήθελες να μάθεις πολλά πράγματα για μένα," του είπα τηλεπαθητικά. "Πράγματα για τα οποία και οι άλλοι - οι επιστήμονές σας - θα ήθελαν να τους μιλήσω."

Είδα πως δυσκολευόταν ακόμη να με καταλάβει, και έτσι χώθηκα ακόμη βαθύτερα στο μυαλό του και μετέδωσα το ίδιο μήνυμα.

Αυτή τη φορά το δέχθηκε και είδα ένα φως να λάμπει στα μάτια του.

"Ναι," μου :ίπε δυνατά.

"Αυτοί οι άλλοι, οι επιστήμονές σας," συνέχισα, "ποτέ δεν θα πίστευαν ούτε και θα καταλάβαιναν την ιστορία μου, ακόμη και αν είχαν μυαλά ικανά να δεχθούν τις σκέψεις μου."

Δέχθηκε και κατάλαβε αυτή τη σκέψη, αλλά μπορούσα να διακρίνω από τη μεγάλη ένταση

του μυαλού του πως η επικοινωνία μας δεν θα κρατούσε για πολύ.

"Το δικό σου μυαλό είναι το μοναδικό με το οποίο μπόρεσα να έρθω σε επαφή," συνέχισα "αλλά και πάλι εξαντλείται από την ασυνήθιστη ένταση. Θέλω να σου αφήσω την ιστορία μου αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει με τέτοιο τρόπο. Μπορώ να υπνωτίσω το μυαλό σου και να αποτυπώσω τις σκέψεις μου στο υποσυνείδητό σου, αν έχεις τρόπο να τις καταγράψεις. Πρέπει όμως να βιαστείς. Μου μένουν ελάχιστες ώρες εδώ, και δεν θα μπορούσες να καταγράψεις όλα όσα θα μπορούσα να σου πω, ακόμη και αν αφιέρωνες σε αυτό ολόκληρη τη ζωή σου."

Στο μυαλό του διέκρινα την αμφιβολία, αλλά δίστασε μονάχα για μια στιγμή. Ύστερα σηκώθηκε και πήγε σε ένα τραπέζι όπου υπήρχε μια στίβα λευκό χαρτί και ένα μυτερό όργανο για να καταγράφει τις σκέψεις μου στη γλώσσα του.

"Είμαι έτοιμος," διάβασα στο μυαλό του.

«««»»

Έτσι διηγήθηκα την ιστορία μου. Γιατί; Δεν ξέρω παρά μόνο ότι το ήθελα πολύ. Από όλα τα σύμπαντα που πέρασα, μόνο πάνω σε αυτή τη γαλάζια σφαίρα βρήκα πλάσματα που να μοιάζουν έστω και λίγο μαζί μου. Με απογοήτευσαν, και φοβάμαι πως δεν θα ξαναβρώ άλλους του είδους μου. Ποτέ, εκτός και άν...

Έχω μια θεωρία. Πού βρίσκονται η αρχή ή το τέλος αυτού του αιώνιου Όλου το οποίο διασχίζω; Μήπως δεν υπάρχουν; Μήπως, αφού ταξιδέψω σε πολλά ακόμη σύμπαντα, θα μπω σε κάποιον γαλαξία που να μου φαίνεται γνώριμος, και ύστερα θα πλησιάσω κάποιον συγκεκριμένο ήλιο και κάποιον συγκεκριμένο πλανήτη - και θα βρεθώ εκεί από όπου ξεκίνησα; πίσω, δηλαδή, στον πλανήτη μου, όπου θα βρω τον Καθηγητή μέσα στο εργαστήριό του να δέχεται ακόμη τις εντυπώσεις μου μέσα από τη συσκευή του;

Είναι μια παράλογη θεωρία. Αποκλείεται τα πράγματα να έχουν έτσι.

Κι αν πάλι, αφήνοντας αυτή τη σφαίρα και μπαίνοντας μέσα σε ένα άλλο ατομικό σύμπαν, αποφάσιζα, στο εξής, να μην προσγειωθώ σε κανένα πλανήτη; Αν παρέμενα στο κενό διάστημα ενώ το μέγεθός μου συνέχιζε να ελαττώνεται; Ίσως αυτό να έδινε κάποιο τέλος, ή μήπως πάλι όχι; Δεν αποτελείται το σώμα μου από ύλη, και δεν είναι η ύλη απέραντη, απεριόριστη και αιώνια; Πώς θα μπορούσα λοιπόν να φτάσω στο "τίποτα;"

Είναι ανώφελο. Είμαι αιώνιος. Και το μυαλό μου πρέπει να είναι αιώνιο, αλλιώς θα είχε παραφρονήσει από καιρό μπροστά σε τέτοιες ιδέες.

Είμαι πια τόσο μικρός ώστε το μυαλό μου χάνει την επαφή του με αυτόν που κάθεται μπροστά μου και καταγράφει τις σκέψεις μου στο γραπτό λόγο της φυλής του, αν και το μυαλό του βρίσκεται κάτω από τον έλεγχό μου και δεν συνειδητοποιεί τι είναι αυτά που γράφει.

Σκαρφάλωσα πάνω στον τραπέζι, δίπλα στο σωρό με τις σελίδες που γράφει, για να φέρω το μυαλό μου πιο κοντά του. Μα γιατί να συνεχίζω κι άλλο αυτή την επαφή;

Η ιστορία μου τέλειωσε και δεν έχω τίποτε άλλο να πω.

Ποτέ δεν θα ξαναβρώ τους δικούς μου... Είμαι μόνος... Νομίζω πως σύντομα, με κάποιο τρόπο, θα δώσω ένα τέλος σε όλα αυτά...

Είμαι πολύ μικρός τώρα... η ύπνωση φεύγει από το μυαλό του... δεν μπορώ πια να το ελέγξω... η επαφή μας κόβεται...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Από την εφημερίδα Σάλπιγγα του Κλίβελαντ, 29 Σεπτεμβρίου 19.. -

[Ακριβώς σήμερα κλείνει ένας χρόνος από εκείνη την ημέρα η οποία ποτέ δεν θα ξεχαστεί στην ιστορία αυτού του πλανήτη. Σαν σήμερα, ένας παράξενος επισκέπτης ήρθε- και έφυγε.

Ακριβώς σαν σήμερα, στις 3.31 μ.μ., το πλάσμα από το διάστημα το οποίο συνηθίσαμε να αποκαλούμε απλά "Εξωγήινο" προσγειώθηκε μέσα στην λίμνη Ίρι κοντά στο Κλίβελαντ, προκαλώντας τόσο καταστροφή και πανικό, όσο και δέος και απορία. Οι επιστήμονες σήκωσαν ψηλά τα χέρια, αδυνατώντας να εξηγήσουν από πού ήρθε και ποιο ήταν το μυστικό της παράξενης και ασταμάτητης ελάττωσης του μεγέθους του.

Τώρα, στην επέτειο αυτής της αξέχαστης ημέρας, παρουσιάζουμε στο κοινό ένα ιδιαίτερα συνήθιστο και ενδιαφέρον ντοκουμέντο, το οποίο υποτίθεται πως είναι η αληθινή ιστορία του παράξενου όντος.

Το κείμενο αυτό μας το παρουσίασε μόλις πριν λίγες ημέρες ο Στάντον Κομπ Λεντζ, διάσημος συγγραφέας του βιβλίου *"Η Απάντηση στους Αιώνες"* και άλλων σοβαρών μελετών, καθώς και δεκάδων διηγημάτων και μυθιστορημάτων του δημοφιλούς κλάδου της λογοτεχνίας ο οποίος είναι γνωστός ως επιστημονική φαντασία.

Διαβάσατε το παρακάτω ντοκουμέντο. Αν και αρκετοί παραμένουν επιφυλακτικοί ως προς το θέμα της γνησιοτητάς του, θα δημοσιεύσουμε τα σχόλια του κ. Λέντζ και θα αφήσουμε εσάς, τους αναγνώστες, να κρίνετε αν ο Εξωγήινος διηγήθηκε την ιστορία του έτσι ακριβώς στον κ. Λεντς ή αν όλα οφείλονται στη γόνιμη φαντασία του συγγραφέα.

"Το απόγευμα της 29ης Σεπτεμβρίου, πριν ένα χρόνο," μας δηλώνει ο κ. Λέντζ, "έφυγα από την πόλη όπως και τόσοι άλλοι, ακούγοντας την προειδοποίηση των επιστημόνων για πιθανό παλιρροιακό κύμα στην περίπτωση που ο Εξωγήινος προσγειωνόταν μέσα στη λίμνη. Χιλιάδες άτομα είχαν μαζευτεί πέντε ή έξι χιλιόμετρα νότια, και από εκεί παρατηρήσαμε το πελώριο σχήμα πάνω από τα κεφάλια μας, τόσο μεγάλο ώστε έκρυψε το φως του ήλιου, δημιουργώντας μια μερική έκκλειψη στην περιοχή. Φαινόταν να πλησιάζει αργά όλο και πιο κοντά, μέχρι που στις 3.30 περίπου άρχισε την καθοδική του πορεία. Ο ήχος που έκανε καθώς χτύπησε τη λίμνη ακούστηκε μίλια μακριά, αλλά μόνο πολύ αργότερα μάθαμε για την έκταση της καταστροφής. Μετά την προσγείωση, τα πάντα βυθί-

στηκαν στο χάος, καθώς κατέφθασαν πολεμικά αεροπλάνα τα οποία βλακωδώς προσπάθησαν να βομβαρδίσουν το πλάσμα, ενώ πλήθη άρχισαν να καταφθάνουν από παντού.

"Είχαν συγκεντρωθεί τόσοι πολλοί, ώστε χρειάστηκα αρκετές ώρες για να επιστρέψω στο σπίτι μου.

"Όταν έφθασα, κάθισα και άρχισα να ακούω τις αναφορές για τα γεγονότα των τελευταίων ωρών...

"Είχα την εντύπωση ότι κάποιος με κοιτούσε, και γυρίζοντας είδα πίσω μου τον Εξωγήινο!..

"Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι δεν φοβήθηκα. Ήμουν τρομοκρατημένος. Είχα δει τον Εξωγήινο όταν είχε διακόσια μέτρα ύψος, αλλά αυτό ήταν από μακριά.

"Εκείνη την ώρα ήταν μόνο τρία μέτρα ψηλός, αλλά στεκόταν μπροστά μου. Ο φόβος μου όμως κράτησε μόνο μια στιγμή, επειδή ύστερα κάτι φάνηκε να μπαίνει στο μυαλό μου και να το ηρεμεί...

"Αν και δεν άκουσα κάποιον ήχο, ένιωσα μέσα μου μια σκέψη να μου λέει:

"Ξέρω ότι θα ήθελες να μάθεις πολλά πράγματα για μένα. Πράγματα για τα οποία και οι επιστήμονες θα ήθελαν να τους μιλήσω..."

"Επρόκειτο για τηλεπάθεια!

"Είχα χρησιμοποιήσει συχνά τη θεωρία της στις ιστορίες μου, αλλά ποτέ δεν περίμενα ότι θα έχω ο ίδιος μια παρόμοια εμπειρία:

""Οι επιστήμονές σας ποτέ δεν θα καταλάβαιναν την ιστορία μου," ήταν η επόμενη σκέψη, "ακόμη και αν μπορούσαν να συλλάβουν τις σκέψεις μου..."

"Το μυαλό μου άρχισε να κουράζεται, και κατάλαβα πως δεν θα άντεχα για πολύ ακόμα μια τέτοια επαφή.

"Ύστερα δέχθηκα τη σκέψη πως θα μου εξιστορούσε την περιπέτειά του μέσα από το υποσυνείδητό μου, αν διέθετα κάποιο τρόπο για να καταγράψω τα λεγόμενά του στη γλώσσα μου.

"Για μια στιγμή δίστασα, αλλά μετά συνειδητοποίησα πως ο χρόνος κυλούσε και πως ποτέ ξανά δεν θα μου δινόταν μια τέτοια ευκαιρία!..

"Πήγα στο γραφείο μου, όπου μόλις εκείνο το πρωί είχα ξεκινήσει ένα καινούριο χειρόγραφο. Εκεί, το χαρτί και το μελάνι ήταν άφθονα.

"Η τελευταία μου εντύπωση ήταν αυτή κάποιας δύναμης που φαινόταν να εξαπλώνεται μέσα στο μυαλό μου!..

"Ακολούθησε μια τρομερή ζαλάδα, και ένιωσα το ταβάνι να πέφτει επάνω μου.

"Μου φάνηκε σαν να είχε περάσει λίγη μόλις ώρα, όταν το μυαλό μου άρχισε πάλι να λειτουργεί κανονικά.

"Μπροστά μου υπήρχε ένας σωρός από σελίδες, γραμμένες με τον δικό μου γραφικό χαρακτήρα.

"Πάνω στο σωρό με τα χαρτιά - και αυτό ίσως πολλοί δυσκολευτούν να το πιστέψουν - στεκόταν ο Εξωγήινος, ο οποίος ήταν πια μόλις πέντε εκατοστά ψηλός και μίκραινε συνεχώς!

"Αποσβωλωμένος παρακολούθησα τη μεταμόρφωση που συνέβαινε μπροστά στα μάτια μου - παρακολουθούσα μέχρι που Εξωγήινος έγινε εντελώς αόρατος.

"Είχε χαθεί μέσα στην πρώτη σελίδα της στίβας των χαρτιών, εκεί, μπροστά στα μάτια μου!..

"Καταλαβαίνω πως η αναφορά μου αυτή και η ερμηνεία την οποία θα δώσω θα γίνουν δεκτές με διάφορους τρόπους.

"Περίμενα έναν ολόκληρο χρόνο πριν τη δημοσιεύσω.

"Αν θέλετε, θεωρείστε την σαν ένα διήγημα επιστημονικής φαντασίας.

"Μερικοί ίσως διακρίνουν την αλήθεια, ή έστω την πιθανότητα της αλήθειας.

"Οι περισσότεροι, όμως, θα καταλήξουν στο συμπέρασμα πως όλα ήταν ένα αποκύημα της φαντασίας μου και πως εκμεταλλεύτηκα την άφιξη του Εξωγήινου πάνω στη Γη.

"Για πολλούς η ιδέα αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι στο παρελθόν έχω γράψει πολλά διηγήματα στα οποία σατιρίζω, υποτιμώ και γελοιοποιώ τα επιστημονικά επιτεύγματα της ανθρωπότητας και τον πολιτισμό της.

"Μήπως λοιπόν δεν ήταν σύμπτωση και η καταγραφή από μέρους μου της απογοήτευσης - για να μην μπω και αηδίας - που ένιωσε ο Εξωγήινος για μας;

"Ωστόσο, θέλω να παραθέσω ορισμένα γεγονότα τα οποία θα υποστηρίξουν την αυθεντικότητα του κειμένου μου...

"Πρώτον, για αρκετή ώρα αφότου συνήλθα από την ύπνωση, ένιωθα μια περίεργη ζαλάδα, αν και το μυαλό μου ήταν καθαρό.

"Λίγο μετά την εξαφάνιση του Εξωγήινου, κάλεσα τον Δρ. Σ. Μ. Ρόλινς. Όταν με εξέτασε,

φάνηκε ιδιαίτερα απορημένος.

"Μου εξήγησε πως η ζαλάδα μου ήταν η παρενέργεια μιας ύπνωσης που όμοιά της δεν είχε ποτέ συναντήσει.

"Εγώ του είπα απλά πως τις τελευταίες ημέρες δεν αισθανόμουν και πολύ καλά.

"Δεύτερον: το δεξί μου χέρι είχε κουραστεί τόσο πολύ από το ασταμάτητο γράψιμο, ώστε οι μύες είχαν πάθει ακαμψία και δεν μπορούσα να ανοίξω τα δάχτυλά μου.

"Δικαιολογήθηκα στο γιατρό πως έγραφα για ώρες τα τελευταία κεφάλαια του καινούριου μου βιβλίου, και ο γιατρός απλά σχολίασε πως έπρεπε να είμαι τρελός.

"Η διαδικασία της χαλάρωσης των μυών ήταν ιδιαίτερα οδυνηρή...

"Ο δρ. Ρόλινς μπορεί να επιβεβαιώσει την αλήθεια όλων των παραπάνω.

"Τρίτον, όταν διάβασα το χειρόγραφο, αναγνώρισα τον γραφικό μου χαρακτήρα μέχρι τις τελευταίες παραγράφους, οπότε τα γράμματα άρχισαν να τρέμουν για να καταλήξουν σε σχεδόν ακατανόητα ορνιθοσκαλίσματα καθώς ο Εξωγήινος έχανε την επαφή του με το μυαλό μου.

"Τέταρτον, παρουσίασα το γραπτό στον κ. Χάουαρντ Μπάιερσον, αρχισυντάκτη της Εθνικής Ομοσπονδίας Τύπου, ο οποίος αμέσως παρεξήγησε την όλη ιδέα.

"Διάβασα την ιστορία σας," μου είπε μερικές ημέρες αργότερα, "και είναι βέβαιο πως έφτασε σε καλή ώρα, αφού σύντομα θα έχουμε την επαίτιο της προσγείωσης του Εξωγήινου. Είναι μια νέα ιδέα σχετικά με την προέλευσή του, αν

και κάπως τραβηγμένη. Για να κανονίσουμε την τιμή... Ασφαλώς θα διανείμουμε την ιστορία σε όλες τις εφημερίδες μας..."

"Δεν καταλάβατε καλά", του είπα. "Δεν πρόκειται για διήγημα, αλλά για την αληθινή ιστορία του Εξωγήινου, όπως μου την διηγήθηκε ο ίδιος.

“Το γεγονός αυτό πρέπει να τονιστεί!..

“Αν χρειαστεί, θα γράψω και μια διευκρίνιση η οποία θα δημοσιευθεί μαζί με την ιστορία.

“Δεν σας πουλώ τα δικαιώματα δημοσίευσης, απλά σας παραδίδω το ντοκουμέντο, αποβλέποντας στον γρηγορότερο και ασφαλέστερο τρόπο για να φτάσει αυτό στο κοινό."

"Μα μιλάτε σοβαρά; Ένα επίκαιρο διήγημα από τον Στάντον Λεντζ την παραμονή της επαιτίου της προσγείωσης θα γινόταν ανάρπαστο, και εσείς-"

"Δεν ζητώ ούτε πρόκειται να δεχθώ δεκάρα για αυτό το ντοκουμέντο," του είπα. "Τώρα πια είναι δικό σας και μπορείτε να το κάνετε ό,τι θέλετε..."

“Πάντα θα θυμάμαι τον Εξωγήινο όπως τον είδα για τελευταία φορά πριν να χαθεί από τα μάτια μου, να κουνά και τα δυο του χέρια προς τα πάνω σε μια χειρονομία αποχαιρετισμού...

“Είτε αυτό το κείμενο γίνει δεκτό σαν μια αληθινή εξιστόρηση της περιπέτειας του Εξωγήινου, είτε σαν φαντασία, για ένα πράγμα δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αμφιβολία:

“Πως ένα χρόνο πριν, κάποιο πλάσμα από κάποιον αχανή κόσμο από πάνω μας, προσγειώθηκε πάνω σε αυτή τη γη... και ξαναχάθηκε!.."]

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

του Θωμά Μαστακούρη

Το διήγημα αυτό είναι η διασκευή μιας από τις πιο γνωστές ιστορίες της βόρειας παράδοσης, του ταξιδιού του Θωρ στη Χώρα των Γιγάντων. Αντίθετα με τη βαθιά δραματικότητα του ***"Θάνατου του Μπάλντερ"****, του οποίου τη διασκευή έχω κάνει στο βιβλίο μου* ***Η Ψυχή των Μύθων****, αυτή εδώ η ιστορία έχει μάλλον σατιρικό χαρακτήρα και τη συμπεριέλαβα σκόπιμα όχι μόνο γιατί έχει σχέση με γίγαντες, αλλά και για να αλαφρύνω κάπως το σχετικά βαρύ ύφος της υπόλοιπης ανθολογίας. Παρ'όλα τα φαινομενικά παθήματα του Θωρ, η κατάληξη της ιστορίας τον αποκαθιστά στα μάτια μας και με το παραπάνω. Είναι ο αγαπημένος προστάτης του απλού λαού, ο οποίος σίγουρα μπορούσε να ταυτιστεί με τις αρετές, τις αδυναμίες και τον τρόπο συμπεριφοράς του. Ο θρύλος λέει πως προκάλεσε τον Χριστό σε αναμέτρηση σώμα με σώμα, αλλά ο Ιησούς δεν καταδέχθηκε μια τέτοια σύγκρουση. Το γεγονός είναι πως*

για πολλούς αιώνες μετά τη φαινομενική επικράτηση του Χριστιανισμού, οι απλοί άνθρωποι του Βορρά προτιμούσαν στις δύσκολες στιγμές τους το σημάδι του Σφυριού από το σημάδι του Σταυρού.

Θ.Μ.

Καθίστε κοντά στη φωτιά, κι εγώ θα σας διηγηθώ μια ιστορία πολύ παλιά, από την εποχή που η πλάση ήταν ακόμα νέα.

Οι πύλες ανάμεσα στους κόσμους των Θεών, των Ανθρώπων και των Γιγάντων ήταν ακόμη ανοιχτές, και όποιος είχε την τόλμη να τις περάσει μπορούσε να δει πράγματα θαυμαστά ή να χάσει τη ζωή του με τον πιο φριχτό τρόπο.

Στην Άσγκαρντ, ο Λόκι κατοικούσε ακόμα ανάμεσα στους Θεούς. Δεν είχε εκδηλώσει απόλυτα τον δαιμονικό του χαρακτήρα, και οι Θεοί ανέχονταν τις φάρσες και τα παιχνίδια του, γιατί μερικές φορές με την πονηριά του κατάφερνε να τους βγάλει από δύσκολη θέση.

«««»»

Εκείνο το πρωί, ο Θωρ, ο Θεός του κεραυνού, ήταν πολύ αγριεμένος. Μόλις είχε μάθει πως οι Γίγαντες, οι προαιώνιοι εχθροί των Θεών, είχαν αρχίσει και πάλι τις επιδρομές στον κόσμο των ανθρώπων, χτυπώντας τα απόμακρα χωριά που συνόρευαν με τις πύλες του Γιότουνχάιμ..

Ο Θωρ αγαπούσε τους ανθρώπους, και πιο πολύ τους φτωχούς αγρότες και χωρικούς, οι οποίοι πάλευαν με τη χέρσα γη του βορρά για να εξασφαλίσουν το ψωμί των οικογενειών τους.

Τα μάτια του πετούσαν σπίθες, και το κατακόκκινο γένι του είχε ανασηκωθεί σαν τις τρίχες στην πλάτη ενός άγριου κάπρου:

"Δεν μπορώ να επιτρέψω να συνεχιστεί κάτι τέτοιο," μούγκρισε με τη βροντερή φωνή του. "Σήμερα κι όλας ξεκινώ για την Ούντγκαρντ, την πρωτεύουσα της χώρας των Γιγάντων. Θα τους δείξω πως κανείς δεν μπορεί να παίζει με τους πιστούς του Θωρ!"

"Για να επιζήσεις στην Ούντγκαρντ, χρειάζεται πολύ μυαλό και πονηριά, κι εσύ είσαι κάπως... αθώος," είπε μελιστάλαχτα ο Λόκι, το πνεύμα του πονηρού, που έτυχε εκείνη την ώρα να βρίσκεται στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού του και να τον ακούσει. "Γιατί δεν με παίρνεις μαζί σου; Νομίζω πως θα σου φανώ πολύ χρήσιμος".

Ο Θωρ αγνόησε την προσβολή. Σπάνια κρατούσε κακία σε κάποιον, και πάλι όχι για πολύ.

"Εντάξει, λοιπόν, δαιμονικό πλάσμα", του απάντησε. "Νομίζω πως θα είσαι ο κατάλληλος σύντροφος για μια τέτοια περιπέτεια".

Τα μάτια του Λόκι άστραψαν σε όλα τα χρώματα της ίριδας, και χαμογέλασε πονηρά γλείφωντας τα λεπτά του χείλη.

"Αύριο, λοιπόν, μπορούμε να ξεκινήσουμε."

"Αύριο."

«« »»

Το επόμενο πρωί, πριν ακόμη χαράξει και τα κοκόρια λαλήσουν, ο Θωρ διέταξε να του φέρουν τους δυο πελώριους τράγους του, τον Τάνγκρισνρ, τον Τριζοδόντη και τον Τανγκνιόστρ, τον Αυλακοδόντη, και να τους ζέψουν στο άρμα του.

Το μαλλί τους έπεφτε πυκνό μέχρι τα πόδια τους, τα μάτια τους ήταν μεγάλα σαν δίσκοι φαγητού, και τα στριφτά τους κέρατα ήταν καμπλατισμένα με χρυσάφι.

Αν και δεν είχαν ανθρώπινη μιλιά, καταλάβαιναν περίφημα τις εντολές του κυρίου τους, και σύντομα, το άρμα κυλούσε γρήγορα πάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της Άσγκαρντ, περνώντας μπροστά από τα σκοτεινά παλάτια των κοιμισμένων Θεών.

Ποιος θα μπορούσε να περιγράψει την ομορφιά των παλατιών αυτών;

Το καθένα ήταν ένα μοναδικό αριστούργημα αρχιτεκτονικής, και οι ψηλοί πύργοι, βαμμένοι με όλα τα χρώματα του ουρανού και της γης, φαίνονταν να προσπαθούν να φτάσουν τα τελευταία αστέρια πριν σβήσουν.

Διασχίζοντας τη μεγάλη πεδιάδα, έφτασαν την άκρη του Μπάιφροστ, του ουράνιου τόξου που ένωνε τη χώρα των Θεών με τις άλλες διαστάσεις του κόσμου.

Φαινόταν απλά σαν μια ταινία εκτυφλωτικού, πολύχρωμου φωτός, αλλά μπορούσε να κρα-

τήσει επάνω της μια ολόκληρη στρατιά Αθανάτων.

Στην άκρη της, ο Χάιμνταλ, ο φύλακας των Θεών, ρέμβαζε καθισμένος σε ένα βράχο, κοιτάζοντας την πλάση που απλωνόταν κάτω από τα πόδια του. Στο στήθος του κρεμόταν το μεγάλο ασημένιο του κέρας, αυτό που αν το φυσούσε θα μπορούσε να ακουστεί σε όλους τους κόσμους.

Αν και εκείνη τη στιγμή φαινόταν αφηρημένος, όλες του οι αισθήσεις βρίσκονταν σε επιφυλακή. Μπορούσε να δει ένα έντομο από χιλιόμετρα μακριά, και η ακοή του ήταν τόσο οξυμένη ώστε να μπορεί να ακούει ακόμη και το μαλλί που φύτρωνε στις ράχες των προβάτων!

Γύρισε και κοίταξε το άρμα που είχε ακούσει από ώρα πολλή να πλησιάζει. Όταν είδε το σύντροφο του Θωρ, το βλέμμα του σκοτείνιασε και το χέρι του έσφιξε τη λαβή του σπαθιού του. Ο Λόκι σήκωσε υπεροπτικά το πηγούνι και έκανε πως κοιτάζει από την άλλη μεριά.

Στον κόσμο των Θεών, δεν υπήρχαν κάποιοι που να μισιούνται περισσότερο από τον Αιώνιο Βιγλάτορα και το Πνεύμα του Πονηρού.

Ο Θωρ έκανε πως δεν πρόσεξε, και χαιρέτησε τον Χάιμνταλ γελώντας τρανταχτά. Ο Χάιμνταλ αρκέστηκε σε ένα βιασμένο χαμόγελο που άφησε να φανούν τα ολόχρυσα δόντια του. Ήταν σίγουρος πως ο Λόκι μόνο προβλήματα θα δημιουργούσε στο Θεό του κεραυνού.

««»»

Όλη τη μέρα οι δυο Θεοί ταξίδευαν μέσα στους κόσμους των ανθρώπων, αόρατοι στα μάτια των θνητών, οι οποίοι άκουγαν το πέρασμα του άρματος μόνο σαν το απόμακρο μπουμπουνητό μιας καταιγίδας.

Αργά το απόγευμα, πέρασαν κοντά από ένα ξεμοναχιασμένο αγρόκτημα. Η σκεπή του ήταν καμωμένη από ζωντανό χορτάρι, σύμφωνα με το συνήθειο των χωρικών, και ήταν τόσο χαμηλή ώστε φαινόταν να ξεφυτρώνει σαν μικρός λόφος από το ίδιο το χώμα. Ωστόσο, από μια τρύπα της υψωνόταν καπνός.

"Κοντεύει να νυχτώσει και έχω αρχίσει να πεινάω," είπε ο Θωρ.

"Το μέρος φαίνεται πολύ φτωχό," παραπονέθηκε ο Λόκι. "Τι μπορούν να μας προσφέρουν αυτά τα αξιοθρήνητα ανθρωπάκια;"

"Όσα δεν έχουν εκείνοι, θα τους τα δώσω εγώ", είπε ο Θωρ και τράβηξε τα χαλινάρια των τράγων του.

««»»

Έξω από το σπίτι ήταν καθισμένοι δυο έφηβοι, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Κοιτάζοντας τους ξένους και το άρμα με τους τερατώδεις τράγους που είχε υλοποιηθεί ξαφνικά μπροστά τους, κοκκάλωσαν στη θέση τους, γουρλώνοντας τα μάτια.

Το αγόρι κατάφερε να ψελλίσει κάτι, και μια στιγμή αργότερα η πόρτα της καλύβας άνοιξε και ένας ψαρομάλλης χωριάτης, ντυμένος με φθαρμένα ρούχα, βγήκε κρατώντας στα χέρια

ένα κακότεχνο κοντάρι.

Αναγνωρίζοντας τους επισκέπτες του, άρχισε να τρέμει σύγκορμος και το κοντάρι έπεσε από τα χέρια του.

"Θέλουμε φαγητό και κατάλυμμα για τη νύχτα", είπε υπεροπτικά ο Λόκι, κοιτάζοντάς τον μέσα από μισόκλειστα μάτια.

"Το σπιτικό μου είναι δικό σας άρχοντές μου", κατάφερε τελικά να τραυλίσει ο χωρικός, "μόνο που το φαγητό μας είναι πολύ φτωχικό. Έχουμε μερικά λαχανικά και χυλό, αλλά κρέας δεν υπάρχει ούτε για δείγμα".

"Ούτε ένα κοτόπουλο;" ρώτησε εκνευρισμένα ο Λόκι, κοιτάζοντας γύρω του.

Ο χωριάτης έσεισε θλιμμένα το κεφάλι.

"Τότε θα φάμε τους τράγους μου," είπε ο Θωρ.

«««»»

Χωρίς δεύτερη κουβέντα, έβγαλε ένα μαχαίρι και έσφαξε τα ζώα τα οποία δεν προσπάθησαν να του αντισταθούν. Τα έγδαρε με επιδέξιες κινήσεις και τα έκοψε σε κομμάτια.

"Ετοίμασε το μεγαλύτερο καζάνι σου", είπε στη γυναίκα του χωρικού που είχε βγει κι αυτή για να δει με ποιούς μιλούσαν ο άντρας και τα παιδιά της.

Ο χωρικός, η γυναίκα του και τα δυο πανέμορφα αλλά αδύνατα παιδιά τους, ήταν τόσο πεινασμένοι ώστε ένιωθαν έτοιμοι να λιποθυμήσουν καθώς έφτανε στα ρουθούνια τους η μυρωδιά του μαγειρεμένου κρέατος.

Όταν το φαγητό ήταν σχεδόν έτοιμο, ο Θωρ άπλωσε τα δυο τομάρια των ζώων που είχε

γδάρει δίπλα στη φωτιά.

"Καθώς θα τρώτε, να πετάτε τα κόκκαλα πάνω στα τομάρια", τους είπε βαριά. "Να προσέχετε να μη σπάσει κανένα".

Έπειτα, άρχισαν όλοι να τρώνε με μανία το πεντανόστιμο κρέας των τράγων, βρασμένο μαζί με κρεμμύδια και λάχανα.

«««»»

Ενώ ο Θωρ συζητούσε καλόκαρδα με τον χωρικό και τη γυναίκα του, οι οποίοι είχαν πάρει λίγο θάρρος έχοντας σιγουρευτεί για την αγαθή φύση του Θεού που λάτρευαν, ο Λόκι ψιθύρισε παμπόνηρα στο αυτί του Θιάλφι, του μακρυκάνη γιου του χωρικού:

"Φαίνεται πως έχεις καιρό να φας κρέας, κι αυτό ίσως νά'ναι το νοστιμότερο που θα φας στη ζωή σου. Δεν είναι κρίμα να αφήσεις το μεδούλι από το κόκκαλο να πάει χαμένο;"

Πρασυρμένος από την πείνα του, ο νεαρός μισογύρισε την πλάτη στους υπόλοιπους, και άνοιξε με το μαχαίρι του το κόκκαλο από το μπούτι που κρατούσε, ρουφώντας άπληστα το γλυκό μεδούλι. Έπειτα, πέταξε το σπασμένο κόκκαλο μαζί με τα υπόλοιπα, επάνω στο τομάρι. Ο Λόκι γέλασε κακέντρεχα και μετά συνέχισε αδιάφορα το φαγητό του.

«««»»

Νωρίς το άλλο πρωί, και ενώ ο χωρικός με την οικογένειά του κοιμόντουσαν βαριά από το ασυνήθιστα πλούσιο φαγητό της προηγούμενης

νύχτας, ο Θώρ ξύπνησε και ταρακούνησε τον Λόκι.

"Είναι ώρα να ξεκινήσουμε," του είπε. "Άσε τους ταλαίπωρους στον ύπνο τους."

Αφήνοντας τον αγουροξυπνημένο Λόκι να πλένεται σε μια ξύλινη γαβάθα, ο Θωρ σήκωσε τα δυο τομάρια με τα κόκκαλα και τα έβγαλε έξω.

Ύστερα, πήρε το μαγικό του σφυρί, το Μγιόλνιρ, και έκανε το χαρακτηριστικό σημάδι της ευλογίας του πάνω από τους δυο σωρούς. Στη στιγμή, οι δυο τράγοι πετάχτηκαν όρθιοι, παχουλοί και υγιείς όπως και πριν, βελάζοντασκαθώς αναγνώριζαν τον αφέντη τους.

Τραβώντας τον Λόκι που μισοκοιμόταν ακόμα, ο Θωρ ανέβηκε στο άρμα μαζί του και ξεκίνησε. Δεν είχαν όμως διανύσει μερικά μέτρα, όταν ο άρχοντας του κεραυνού κατάλαβε πως ένα από τα ζώα του κούτσαινε. Κατεβαίνοντας από το άρμα, είδε πως ο Τάνγκνιόστρ έσερνε το ένα πισινό του πόδι.

"Φαίνεται πως οι πιστοί σου καταχράστηκαν την προσφορά σου," είπε ο Λόκι, δήθεν αδιάφορα.

Βράζοντας από οργή, ο Θωρ κατευθύνθηκε πίσω προς την καλύβα.

«‹›»

Ο ουρανός σκοτείνιασε ξαφνικά και γέμισε μαύρα σύννεφα. Τα μάτια του Θεού πετούσαν φλόγες και μικρές αστραπές διαπερνούσαν όλο του το κορμί.

Μπήκε μέσα στην καλύβα όπου οι χωρικοί κοιμόντουσαν ακόμα.

"Ποιος παράκουσε την εντολή μου;" είπε με τόσο βροντερή φωνή, ώστε όλη η καλύβα σείστηκε, και κομμάτια από την οροφή έπεσαν πάνω στους κοιμισμένους. "Ένα από τα κόκκαλα των ζώων μου σπάστηκε χθες το βράδυ."

Ο χωρικός, η γυναίκα και τα παιδιά τους, ζάρωσαν πάνω στα αχυρένια στρώματα τους στη γωνιά της καλύβας.

Όλοι έχωσαν τα πρόσωπά τους στις παλάμες τους, μην μπορώντας να αντικρύσουν την οργή του Θεού.

Ο νεαρός Θιάλφι ήρθε και έπεσε στα πόδια του Θωρ:

"Έλεος! Έλεος, Παντοδύναμε Συννεφοδιώχτη! Εγώ το έκανα! Τιμώρησε μόνο εμένα!"

Ο χωρικός έτρεξε και έπεσε πάνω από το γιό του:

"Πάρε από μας ό,τι θες, Κεραυνοκράτωρα! Μονάχα χάρισέ μας τη ζωή, ή τουλάχιστον λυπήσου τα παιδιά μου!"

Πόσο μπορούσε να κρατήσει ο θυμός του καλοκάγαθου Θεού μπροστά σε ένα τέτοιο θέαμα;

Αναστέναξε βαθιά και τα δάχτυλά του χαλάρωσαν γύρω από το σφυρί του.

"Πολύ καλά, λοιπόν," είπε τελικά. "Θα πάρω τα δυο παιδιά σου στο ταξίδι μου, σαν βοηθούς και υπηρέτες μου, και θα θεωρήσω πως το θέμα έχει λήξει. Εσύ, κοίτα να φυλάς το άρμα και τους τράγους μου μέχρι να γυρίσω."

«‹›»

Έτσι, παρά τα μουρμουρητά του Λόκι, ο Θωρ πήρε μαζί του τον Θιάλφι και την πανέμορφη Ρόσκβα, και άρχισαν όλοι να περπατούν προς τα βόρεια.

Πριν να νυχτώσει, έφτασαν στο μεγάλο ποτάμι που εκείνη την εποχή ήταν το μοναδικό χώρισμα ανάμεσα στο Γιότουνχάιμ και τις χώρες των ανθρώπων.

Πίσω από το ποτάμι, πελώρια βουνά υψώνονταν μαύρα και απειλητικά, καλυμμένα από πυκνά δάση.

Βαριά γκρίζα σύννεφα σκέπαζαν έναν ουρανό που ο ήλιος δεν φώτιζε ποτέ.

Έφαγαν σχεδόν όλες τους τις προμήθειες, ώστε να μην τους βαραίνουν στο δρόμο, και αποκοιμήθηκαν δίπλα στο ποτάμι.

Το άλλο πρωί, ανακάλυψαν μια παλιά μισοσαπισμένη βάρκα μέσα στις λόχμες της όχθης, και με αυτήν πέρασαν στη σκοτεινή χώρα.

Τα παιδιά κοίταζαν γύρω τους με δέος, και δενήξεραν αν έπρεπε να χαίρονται ή να τρέμουν για την ευκαιρία που τους δόθηκε να κάνουν αυτό το συγκλονιστικό ταξίδι.

Βρίσκονταν κάτω από την προστασία του δυνατώτερου Θεού, αλλά οι Γίγαντες ήταν πλάσματα αρχαιότερα από τους Θεούς, και αντιπροσώπευαν τις ανεξέλεγχτες δυνάμεις του χάους που απειλεί κάθε στιγμή να καταπιεί τη μικρή νησίδα τάξης αυτής της πλάσης.

Φτάνοντας στους πρόποδες των βουνών, αντίκρυσαν μπροστά τους ένα απέραντο δάσος το οποίο απλωνόταν προς κάθε κατεύθυνση.

Μη βρίσκοντας κανένα ορατό μονοπάτι για να

το παρακάμψουν, μπήκαν μέσα και άρχισαν να το διασχίζουν.

«««»

Τα γιγάντια πεύκα και έλατα φαίνονταν να τους κοιτάζουν απειλητικά, και πολλές φορές τα μυτερά κλαδιά τους μπλέκονταν στα μαλλιά και τα ρούχα τους σαν να γύρευαν να τους σταματήσουν.

Το έδαφος ήταν υγρό κάτω από τις πευκοβελόνες, και μια ψιλή βροχή είχε αρχίσει να πέφτει ακατάπαυστα. Σε μερικά σημεία, τα δέντρα γίνονταν τόσο πυκνά, ώστε ο Θωρ αναγκαζόταν να ξερριζώνει με την τρομερή του δύναμη κάποια από αυτά ώστε να κάνει δρόμο για να περάσουν.

Όλη τη μέρα περπατούσαν χωρίς να συναντήσουν κανένα ζωντανό πλάσμα, και καθώς βράδιαζε κατάλαβαν ότι θα έπρεπε να αρκεστούν στις λιγοστές προμήθειες που τους είχαν απομείνει.

Η βροχή είχε γίνει πιό δυνατή, και παρά την πυκνή οροφή των δέντρων από πάνω τους, ήταν όλοι μουσκεμένοι μέχρι το κόκκαλο.

««»»

Ο Λόκι συνεχώς μουρμούριζε και παραπονιόταν γιατί ο Θωρ δεν φρόντιζε να σταματήσει τη βροχή, παραβλέποντας εσκεμμένα το γεγονός πως οι δυνάμεις του Θεού δεν είχαν καμιά σχεδόν ισχύ στη χώρα των Γιγάντων.

Έπρεπε να ανακαλύψουν ένα μέρος για να

περάσουν τη νύχτα, επειδή σαν σκοτείνιαζε ακόμη και τα γατίσια μάτια του Λόκι δεν θα μπορούσαν να δουν μέσα στη μαυρίλα του Γιότουνχάιμ.

Ο Θιάλφι, γοργοπόδαρος καθώς ήταν, προσφέρθηκε να τρέξει μπροστά και να αναζητήσει κάποιο κατάλληλο μέρος για να κοιμηθούν.

Γυρίζοντας λαχανιασμένος μετά από λίγη ώρα, είπε πως είχε βρει μια πελώρια σπηλιά σε ένα ξέφωτο λίγο πιο μακριά τους. Φτάνοντας εκεί, έμειναν έκπληκτοι μπροστά στο θέαμα που αντίκρυσαν.

Το άνοιγμα της σπηλιάς ήταν πραγματικά τεράστιο, τόσο μεγάλο που θα μπορούσε να χωρέσει μέσα ένα ολόκληρο παλάτι.

"Εδώ τουλάχιστον θα γλιτώσουμε από τη βροχή και την υγρασία," μουρμούρισε ο Λόκι μέσα από τα δόντια, και έδωσε μια κοφτή διαταγή στα παιδιά να μαζέψουν ξύλα για τη φωτιά.

Ήταν όλοι τους τόσο κουρασμένοι από την ολοήμερη πορεία, ώστε αποκοιμήθηκαν σχεδόν αμέσως, αφήνοντας τα υγρά ξύλα να μισοκαίνε σε μια γωνιά του πελώριου ανοίγματος της σπηλιάς.

«« »»

Μέσα στη νύχτα, τους ξύπνησε όλους ένα τρομερό μουγκρητό. Φαινόταν να έρχεται από παντού, και ήταν τόσο δυνατό ώστε τα τειχώματα της σπηλιάς άρχισαν να σείονται.

Όλοι πετάχτηκαν όρθιοι, και ένιωσαν το έδαφος να τρέμει κάτω από τα πόδια τους.

"Σεισμός!" φώναξαν τα παιδιά, αγκαλιάζοντας με τρόμο το ένα το άλλο.

Ο Λόκι ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του:

"Να βγούμε έξω", πρότεινε, γλείφοντας τα στεγνωμένα του χείλη.

Ο Θώρ έσφιξε τον ώμο του με το πανίσχυρο χέρι του και τον κράτησε στη θέση του.

Λίγες στιγμές αργότερα, ο θόρυβος είχε σταματήσει και η σιωπή σκέπασε πάλι το νυχτωμένο δάσος.

"Τα τειχώματα της σπηλιάς φαίνονται ανθεκτικά, και έχουν μια παράξενη υφή που δεν μοιάζει με πέτρα", μουρμούρισε ο Θωρ. "Νομίζω πως εδώ θα είμαστε πιο ασφαλείς απ'ότι έξω, ειδικά μια και μπορεί το μουγκρητό να μην προερχόταν από σεισμό αλλά από κάποιο πελώριο τέρας αυτού του τόπου."

"Αν είναι έτσι, τότε κινδυνεύουμε άμεσα εδώ στα ανοιχτά," του υπενθύμισε ο Λόκι.

"Σε αυτό έχεις δίκιο," παραδέχθηκε ο Θεός του κεραυνού. "Ας αναζητήσουμε κάποιο πιο σίγουρο και στενό σημείο της σπηλιάς."

Κρατώντας αναμένα κλαδιά, περπάτησαν για αρκετή ώρα μέσα στο σκοτάδι, μέχρι που τελικά είδαν μια μεγάλη κυκλική σήραγγα να ανοίγεται στο δεξιό τείχωμα της σπηλιάς και να οδηγεί μέσα στο πηχτό σκοτάδι.

"Εδώ τουλάχιστον το μέρος είναι πιο στενό, και μπορούμε να το υπερασπίσουμε ευκολότερα", είπε ο Θωρ, τρίβοντας σκεπτικά τα πυκνά του γένια.

Με τη χαρακτηριστική του ψυχραιμία, ξάπλωσε με την πλάτη πάνω στο τείχωμα της

σήραγγας, πήρε το σφυρί στα χέρια του, και μέσα σε ένα λεπτό κοιμόταν βαριά.

Οι υπόλοιποι τρεις χώθηκαν λίγο πιο βαθιά, και λούφαξαν στο σκοτάδι. Ο ύπνος τους δεν ήταν ήσυχος, γιατί πολλές φορές το ίδιο βράδι ξύπνησαν από το μακρινό μουγκρητό, το οποίο ακόμη και σε τέτοιο βάθος έκανε τα τειχώματα της σήραγγας να πάλλονται σαν τρεμάμενη σάρκα.

«·«·»·»

Μόλις ξημέρωσε, ο Θωρ βγήκε έξω προσεκτικά και κοίταξε έξω. Στα αριστερά της σπηλιάς, διέκρινε έναν κοιμισμένο Γίγαντα.

Το κεφάλι του ήταν μεγάλο σαν βουνό, και οι τρίχες του γενιού του η κάθε μια μακριά σαν χρονιάρικο δέντρο. Τα ρούχα του ήταν καμωμένα από τομάρια βουβαλιών, ραμμένων μεταξύ τους με έντερα ζώων, και θα πρέπει να είχε χρειαστεί ένα ολόκληρο κοπάδι για να τον ντύσει.

Μέσα στον ύπνο του, ο γίγαντας ροχάλιζε, και ο Θωρ κατάλαβε πως το ροχαλητό του ήταν το τρομερό μουγκρητό που αρχικά είχαν πάρει για σεισμό και στη συνέχεια για το βρυχηθμό κάποιου φοβερού τέρατος.

Αγριεμένος, ο Θωρ έζωσε τη μαγική ζώνη που του είχε χαρίσει η Γιγάντισσα Γκριντ, και η οποία διπλασίαζε ακόμη και τη δική του τρομερή δύναμη, και ζύγιασε το σφυρί στα χέρια του.

«·«·»·»

Εκείνη όμως την ώρα, ο Γίγαντας ξύπνησε και σηκώθηκε. Όταν στάθηκε όρθιος, το ύψος του ξεπερνούσε ακόμη και τα πιο ψηλά έλατα, έτσι που ακόμη και ο Θεός του κεραυνού ένιωσε δέος μπροστά σε αυτό το πρωτόγνωρο μέγεθος και συγκράτησε το σφυρί πριν φύγει από τα χέρια του για να πετύχει το στόχο του.

"Ποιος είσαι εσύ;" τον ρώτησε.

"Με λένε Σκρίμιρ (Σωματαρά)," του απάντησε ο γίγαντας, με μια φωνή που έκανε τις κορυφές των δέντρων να ταλαντευτούν.

"Σίγουρα είσαι καλά ονοματισμένος," είπε ο Θωρ μέσα απ'τα δόντια.

"Εγώ δεν θα ρωτήσω ποιος είσαι," είπε ο Σκρίμιρ, χαμογελώντας και δείχνοντας δόντια μεγάλα σαν μυλόπετρες. "Σε έχω ακουστά, γιέ του Όντιν!"

Γύρισε τα μάτια και κοίταξε τους τρεις συντρόφους του Θωρ που εκείνη την ώρα έβγαιναν επιφυλακτικά από τη σπηλιά όπου είχαν περάσει τη νύχτα τους.

"Βλέπω πως κοιμηθήκατε μέσα στο γάντι μου," είπε γελώντας τρανταχτά.

Με ανοιχτό το στόμα, οι δυο Θεοί και οι δύο άνθρωποι είδαν τον γίγαντα να σηκώνει τη "σπηλιά" και να τη φοράει στο δεξί του χέρι. Μόλις τότε συνειδητοποίησαν πως η σήραγγα στην οποία είχαν κοιμηθεί ήταν το άνοιγμα για τον πελώριο αντίχειρα του Γίγαντα.

"Πηγαίνω προς την Ούντγκαρντ", είπε ο Γίγαντας σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. "Μήπως θέλετε να έρθετε μαζί μου για παρέα;"

"Και γιατί όχι, αφού εκεί πηγαίνουμε και

εμείς", είπε ο Λόκι, όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

Ο Θωρ πήγε κάτι να πει, αλλά μια επιδέξια αγκωνιά του Λόκι τον σταμάτησε.

"Πολύ καλά, λοιπόν", είπε ο Σκρίμιρ. "Μια και φαίνεται πως είμαι ο πιο μεγαλόσωμος, δεν βάζετε και τις δικές σας προμήθειες μέσα στο σάκκο μου ώστε να μην κουράζεστε να τις κουβαλάτε;"

Ο Θωρ και οι σύντροφοί του δεν είχαν αντίρρηση, και έτσι όλοι μαζί ξεκίνησαν προς τα βόρεια.

«»

Όμως, οι δρασκελιές του Γίγαντα ήταν τόσο μεγάλες, ώστε σύντομα τον είχαν χάσει από τα μάτια τους, και το μόνο σημάδι της παρουσίας του ήταν ο απόμακρος βρόντος των πατημασιών του και το τρίξιμο των δέντρων που κομματιάζονταν στο πέρασμά του.

Το μονοπάτι που άφηνε πίσω του ήταν ολοφάνερο, και οι ταξιδιώτες το ακολουθούσαν όλη τη μέρα μέχρι που τελικά, ενώ έπεφτε το βράδι, τον βρήκαν ξαπλωμένο πάνω σε έναν μεγάλο χορταριασμένο λόφο, με το κεφάλι σκιασμένο από μια τεράστια βελανιδιά.

Κοιμόταν βαριά, έχοντας παρατήσει τον πελώριο σάκκο δίπλα του.

Ο Θωρ και οι σύντροφοί του πεινούσαν πολύ μετά από ένα τόσο κοπιαστικό ταξίδι, αλλά οι προμήθειές τους βρίσκονταν μέσα στο σάκκο του Γίγαντα.

Ο Θωρ τον πλησίασε, έπιασε το κορδόνι που τον έκλεινε και το οποίο ήταν χοντρό σαν

κορμός δέντρου, και προσπάθησε να το λύσει. Αλλά όση δύναμη και να έβαζε, ο κόμπος δεν έλεγε να χαλαρώσει.

Ο Θωρ ένιωσε το αίμα του να βράζει.

Ήταν εξευτελιστικό ο Θεός του κεραυνού να μην μπορεί να λύσει ένα απλό σκοινί, έστω και τόσο μεγάλο. Τα δόντια του έτριξαν, οι φλέβες στο λαιμό του φούσκωσαν, και τα γένια του πέταξαν σπίθες.

Σφίγγοντας μανιασμένα το σφυρί του, σκαρφάλωσε σαν αστραπή στο κεφάλι του Γίγαντα και κατέβασε το Μγιόλνιρ πάνω στο μέτωπό του.

Ήταν ένα χτύπημα που θα μπορούσε να θρυμματίσει τον πιο σκληρό και μεγάλο βράχο.

Ο Γίγαντας μουρμούρησε μέσα στον ύπνο του και χάιδεψε το μέτωπό του.

"Τι έγινε;" ρώτησε κοιμισμένα. "Έπεσε κάποιο φύλλο στο κεφάλι μου;" Γυρίζοντας, είδε τον Θωρ που μόλις είχε προλάβει να πηδήξει από πάνω του. "Ακόμη δεν κοιμηθήκατε εσείς;" είπε μισοζαλισμένα.

"Έτοιμοι είμαστε," είπε μελιστάλαχτα ο Λόκι, περισσότερο έκπληκτος από τον Θωρ με αυτό που είχε συμβεί.

"Καλόν ύπνο, λοιπόν," είπε ο γίγαντας και γύρισε πλευρό.

«»

Μέσα στη νύχτα, ο Σκρίμιρ άρχισε πάλι τα ροχαλητά του, κάνοντας το έδαφος να σείεται και τα φύλλα των δέντρων να θροΐζουν. Μετά από μισή ώρα ασταμάτητου ροχαλητού, ο Θωρ πήρε για δεύτερη φορά το σφυρί του και

μανιασμένος πλησίασε τον Γίγαντα και το κατέβασε με όλη του τη δύναμη στην κορυφήτου κεφαλιού του.

Το χτύπημα ήταν τόσο ισχυρό ώστε ο Θωρ ένιωσε το σφυρί να βυθίζεται μέσα στο κρανίο του Γίγαντα.

"Τι συμβαίνει," είπε ο Σκρίμιρ, ανακαθίζοντας και τρίβοντας το κεφάλι του απορημένα. "Έπεσε κανένα βελανίδι πάνω στο κεφάλι μου;" Γυρίζοντας, είδε τον Θωρ να στέκεται άναυδος πίσω του. "Τι γίνεται; Έχεις αϋπνίες;"

"Ξύπνησα από έναν ξαφνικό θόρυβο," του είπε ο Θωρ. "Ήμουν έτοιμος να ξαναπέσω για ύπνο."

"Κοιμήσου για νά'σαι ξεκούραστος. Έχουμε πολύ ακόμη δρόμο μπροστά μας," του είπε φιλικά ο Γίγαντας και ξαναξάπλωσε.

Ο Θωρ ήταν έξω φρενών. Απέδωσε την αποτυχία του στο σκοτάδι της νύχτας, και περίμενε ανυπόμονα πότε ο γκρίζος ουρανός θα φωτίσει για να δοκιμάσει μια τρίτη φορά.

Και αυτή τη φορά, είχε ορκιστεί στον εαυτό του ότι θα άνοιγε το κρανίο του Γίγαντα στα δύο.

«« »»

Το τρίτο χτύπημα ήταν τόσο δυνατό ώστε το Μγιόλνιρ βυθίστηκε μέχρι τη λαβή μέσα στο μυαλό του Γίγαντα. Ο Σκρίμιρ πετάχτηκε όρθιος, ρίχοντας τον Θωρ ανάσκελα στο χορτάρι.

"Κουρνιάζουν πουλιά σε αυτή τη βελανιδιά;" ρώτησε, προσπαθώντας να διακρίνει ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα. "Μου φαίνεται πως ένα κουτσούλησε μόλις τώρα επάνω μου."

Ο Θωρ και οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν παρά να κοιτάζουν αποσβωλωμένοι τον πελώριο συνοδοιπόρο τους.

"Τέλος πάντων", είπε ο Γίγαντας, τρίβοντας νυσταγμένα τα μάτια του. "Νομίζω πως ήρθε η ώρα να ξεκινήσω, και λυπάμαι να σας πω ότι εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν. Εγώ πρέπει να συνεχίσω προς τα βόρεια, αλλά εσείς, αν θέλετε να φτάσετε στην Ούντγκαρντ, πρέπει να κινηθείτε όλο ανατολικά. Πάντως, αν θέλετε μια φιλική συμβουλή, θα σας έλεγα πως εγώ στη θέση σας θα γύριζα πίσω. Άκουσα να σχολιάζετε ψιθυριστά το μέγεθός μου, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι στο κάστρο της Ούντγκαρντ υπάρχουν αδέλφια μου ακόμα μεγαλύτερα από εμένα."

"Είμαστε αποφασισμένοι να επισκεφθούμε το κάστρο," του είπε χολωμένα ο Θωρ.

"Τότε να είστε προσεκτικοί, συνετοί και ευγενικοί," τους συμβούλεψε ο Γίγαντας. "Ο βασιλιάς μας, ο Ούντγκαρντ-Λόκι δεν ανέχεται τις αυθάδειες και τις κομπορημοσύνες, ειδικά αν προέρχονται από ανθρωπάκια όπως εσείς."

Και χωρίς άλλη κουβέντα, ο Σκρίμνιρ έρριξε στον ώμο το τεράστιο σακκίδιό του και απομακρύνθηκε προς τις γυμνές βουνοκορφές του βορρά.

«« »»

Ακολουθώντας τις όχθες ενός ποταμού τόσο μεγάλου ώστε τα δέντρα στην απέναντι πλευρά φαινόταν σαν αχνές σκιές, οι τέσσερεις σύντροφοι βγήκαν τελικά από το απέραντο δάσος και αφού πέρασαν μέσα από τρία περίεργα

τετράγωνα φαράγγια, το ένα βαθύτερο από το άλλο, αντίκρυσαν μπροστά τους μια μεγάλη πεδιάδα.

Στο κέντρο της πεδιάδας υψωνόταν ένα πανύψηλο κάστρο καμωμένο από κατάμαυρο βασάλτη.

«« »»

Ακόμη και ο Θωρ ανησυχούσε για την εξέλιξη αυτού του ταξιδιού, αλλά ήταν ο προστάτης των ανθρώπων και δεν μπορούσε να κάνει πίσω μια τέτοια στιγμή.

Έπρεπε να πάει στο κάστρο και να δώσει ένα μάθημα στους Γίγαντες, ή να πεθάνει πολεμώντας.

Τα τείχη του κάστρου ήταν τόσο ψηλά, ώστε οι τέσσερεις σύντροφοι έπρεπε να τεντώσουν πίσω τα κεφάλια για να μπορέσουν να διακρίνουν την κορυφή τους.

Η πύλη ήταν καμωμένη από κάγγελα χοντρά σαν κορμούς δέντρων, και η αψίδα της ήταν στολισμένη με κρανία δράκων και άλλων υπερφυσικών τεράτων.

Κανείς φρουρός δεν φαίνονταν να φυλάει την είσοδο, και έτσι ο Λόκι, ο Θιάλφι και η Ρίσκβα πέρασαν επιφυλακτικά μέσα από τα σιδερένια κάγγελα.

Ο Θωρ, καθώς ήταν πολύ πιο σωματώδης, δυσκολεύτηκε ιδιαίτερα, αλλά τελικά δυο από τα πελώρια κάγγελα λύγισαν μπροστά στη δύναμή του και έτσι βρέθηκε κι αυτός μέσα στην αυλή του κάστρου.

Από την πελώρια αίθουσα στην άλλη άκρη της

αυλής ακούγονταν γέλια, βαριές φωνές και θόρυβοι φαγητού.

«« »»

Με τον Θωρ επικεφαλής, μπήκαν από τη χαραμάδα της μεγάλης πόρτας, η οποία είχε πάχος μια οργιά και ύψος εικοσιτέσσερεις.

Στη μια άκρη της αίθουσας, πάνω σε μια τεράστια φωτιά, γύριζαν σε σούβλες σαράντα πελώρια βόδια και αμέτρητα αγριογούρουνα και ελάφια.

Γύρω από ένα τραπέζι πλατύ σαν μικρό οροπέδιο, ήταν καθισμένοι αμέτρητοι Γίγαντες, αρσενικοί και θηλυκοί, γέροι και νέοι.

Σε έναν θρόνο στην κορυφή του τραπεζιού, ήταν καθισμένος ένας Γίγαντας που φαινόταν πιο γέρος·αλλά και πιο μεγαλόσωμος από όλους τους άλλους.

Τα άσπρα μαλλιά του κυλούσαν σαν αφρισμένος καταρράχτης στους ώμους και στην πλάτη του, ενώ στηρίζονταν στο μέτωπο από ένα πλατύ σιδερένιο στέμμα, στολισμένο με ακατέργαστους γρανάτες, κεχριμπάρια και ζαφείρια. Το πρόσωπό του ήταν σκαμμένο από ρυτίδες, έτσι που έμοιαζε με την κοίτη ενός ξεραμένου ποταμού, αλλά τα πελώρια μάτια του, μεγάλα σαν ασπίδες, άστραφταν με όλη την πονηριά και τη γνώση του αρχαίου κόσμου.

Δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Ούντγκαρντ-Λόκι, το βασιλιά του Γιότουνχάιμ.

Στους κόσμους των Θεών και των ανθρώπων λεγόταν πως ήταν ο πιο γέρος από όλους τους Γίγαντες, ένας από τους γιούς του Μπέλγκερ-

μιρ, του μόνου που είχε γλιτώσει από την πρώτη μάχη με τους Θεούς, για να αναστήσει πάλι το γένος των Γιγάντων.

Ο πελώριος βασιλιάς γύρισε το κεφάλι και κοίταξε τους τέσσερις νεοφερμένους με ένα βλέμμα γεμάτο ειρωνία και περιφρόνηση.

Ήταν σαν να ήξερε προ πολλού για τον ερχομό τους και να τους περίμενε. Αυτό ασφαλώς δεν φάνηκε περίεργο σε κανέναν, επειδή ο Ούντγκαρντ-Λόκι ήταν πολύ σοφός, και μόνο ο Όντιν, ο Μεγάλος Πατέρας, τον ξεπερνούσε σε σύνεση και γνώση.

«·«·»·»

"Καλωσόρισες, Αρματηλάτη, και εσύ κι οι φίλοι σου," είπε με μια φωνή που ακουγόταν σαν μακρινό μπρούτζινο σήμαντρο. "Μας πέτυχες την ώρα του φαγητού, και η ευγένεια θα απαιτούσε να σας καλέσουμε στο τραπέζι μας, αλλά εδώ στην Ούντγκαρντ έχουμε ένα παράξενο έθιμο, και να μας συμπαθάς. Δεν αφήνουμε κανέναν να καθίσει στο τραπέζι μας αν πρώτα δεν μας αποδείξει ότι είναι ο καλύτερος σε κάποιο άθλημα, σαν αυτά που συνηθίζεται να διοργανώνουν στις φιλικές συγκεντρώσεις. Τα καταφέρνεις καλά σε κάτι; Και τι γίνεται με τους σύντροφούς σου;"

Όλοι οι καθισμένοι Γίγαντες γέλασαν τρανταχτά, βροντώντας τα κύπελλά τους και κάνοντας περιπαιχτικά σχόλια.

Ο Λόκι, βλέποντας πως τα νεύρα του Θωρ ήταν ιδιαίτερα τεντωμένα και ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε να ξεσπάσει και να επιτεθεί στη

συγκέντρωση των Γιγάντων, προχώρησε μπροστά και πήρε το λόγο:

"Εγώ έχω κάποιο χάρισμα και με ευχαρίστηση θα σας το αποδείξω. Μπορώ να τρώω γρηγορότερα από τον καθένα!.."

'Ειδικά με την πείνα που έχω τώρα', σκέφτηκε από μέσα του.

"Αυτό μπορούμε να το δούμε αμέσως", είπε ο βασιλιάς των Γιγάντων χτυπώντας δυνατά τα χέρια. "Λόγκι, για έλα εδώ να συναγωνιστείς με τον νεοφερμένο."

Ένας νεαρός γίγαντας με πυρόξανθα μαλλιά και γένια και κατακόκκινο πρόσωπο, σηκώθηκε από το τραπέζι και πλησίασε το Λόκι.

Δεν ήταν ούτε πολύ ψηλός ούτε πολύ γεροδεμένος για γίγαντας. Από μακριά ίσως κάποιος να μπορούσε να τον πάρει και για έναν πανύψηλο ξερακιανό άνθρωπο.

Σε ένα δεύτερο χτύπημα των χεριών του Ούντγκαρντ-Λόκι, δυο υπηρέτες έφεραν ένα μακρύ τραπέζι και αμέσως μετά ακούμπησαν επάνω του μια ξύλινη γαβάθα με μάκρος δυο οργιές και ύψος δέκα πήχεις. Η γαβάθα αυτή ήταν ξεχειλισμένη από αχνιστά κομμάτια κρέας.

Οι υπηρέτες έφεραν δυο σκαμνιά και ο κάθε συναγωνιζόμενος κάθισε στη μια άκρη του τραπεζιού.

"Όταν θα δώσω το σύνθημα, θα αρχίσετε να τρώτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε," είπε ο βασιλιάς. "Νικητής θα είναι αυτός που θα φάει το περισσότερο."

«·«·»·»

Ο Λόκι έπεσε με μανία πάνω στα κοψίδια και άρχισε να τα ξεκοκκαλίζει.

Τα πρώτα λίγα λεπτά το κρέας κατέβαινε ηδονικά στο στομάχι του, αλλά λίγο αργότερα άρχισε να φουσκώνει και να τρώει με μεγαλύτερη δυσκολία. Δεν τολμούσε καν να σηκώσει το κεφάλι για να δει τι έκανε ο αντίπαλός του, αλλά απλά έσερνε το κάθισμά του κατά μήκος του τραπεζιού, αφήνοντας πίσω του μόνο γυμνά κόκκαλα.

Όταν νόμιζε πως ήταν πια έτοιμος να σκάσει, συνειδητοποίησε πως βρισκόταν πρόσωπο με πρόσωπο με τον Λόγκι, τον αντίπαλό του. Κοιτάζοντας αριστερά του, είδε με χαρά πως βρισκόταν ακριβώς στη μέση του τραπεζιού. Πάνω στα κόκκαλα που ειχε αφήσει μέσα στη γαβάθα δεν υπήρχε ούτε ίχνος κρέατος. Γυρνώντας, όμως στα δεξιά, τα φτερά του κόπηκαν. Ο Λόγκι όχι μόνο είχε φάει όλο το δικό του μερδικό, αλλά είχε επίσης καταβροχθίσει τα κόκκαλα, και την ίδια τη γαβάθα! Και όχι μόνο αυτό, αλλά φαινόταν το ίδιο ευδιάθετος και ανάλαφρος όπως πριν!

"Νομίζω πως ο Λόκι έχασε," είπε ο Ούνγκαρντ-Λόκι με προσποιητή σοβαρότητα.

«« »»

Οι επισκέπτες έσκυψαν τα κεφάλια. Κανείς δεν μπορούσε να αρνηθεί την κρίση του βασιλιά.

"Κι εσύ, νεαρέ, τι μπορείς να κάνεις," ρώτησε τώρα ο Γίγαντας τον Θιάλφι.

"Μπορώ να ξεπεράσω σε ταχύτητα οποιονδήποτε δικό σου," του απάντησε ο Θιάλφι με αξιοθαύμαστη ψυχραιμία, αν και η καρδιά του κόντευε να βγεί από το στόμα του, έτσι όπως τον κοιτούσε το πελώριο πλάσμα.

"Ωραία, λοιπόν", είπε ο Γίγαντας βασιλιάς. "Θα είναι ευκαιρία να ξεμουδιάσουμε και λίγο. Ας πάμε όλοι στην αυλή."

«« »»

Οι τέσσερεις επισκέπτες βγήκαν έξω περπατώντας ανάμεσα σε ένα δάσος πελώριων ποδιών. Σε ένα σημείο, στα δεξιά της αυλής, υπήρχε μια μεγάλη απλωσιά φτιαγμένη ειδικά για τέτοιου είδους αθλητικούς αγώνες. Μια λωρίδα χορτάρι ξεκινούσε από εκεί και έφτανε σχεδόν κάτω από το τείχος.

"Χούγκι," είπε ο Ούντγκαρντ-Λόκι σε έναν μακρυπόδαρο νεαρό γίγαντα. Εσύ θα συναγωνιστείς τον επισκέπτη μας."

Ο νεαρος Γίγαντας γέλασε ανάλαφρα και πήγε στην αφετηρία. Ο Θιάλφι έσφιξε τα δόντια, αποφασισμένος να μην ντροπιαστεί.

Στον τόπο του ξεπερνούσε στο τρέξιμο τα ελάφια, και ήταν σίγουρος πως δεν θα είχε πρόβλημα με τον πανύψηλο αλλά και πιο δυσκίνητο Γίγαντα.

«« »»

Τρεις φορές έτρεξαν οι δυο αντίπαλοι από τη μια άκρη του σταδίου μέχρι την άλλη.

Την πρώτη, ο Χούγκι τερμάτισε αρκετά μπροστά από τον Θιάλφι ώστε να προλάβει να γυρίσει

προς το μέρος του και να τον περιμένει μέχρι να φτάσει κι αυτός στο τέρμα.

Τη δεύτερη φορά, τον άφησε πίσω σε απόσταση μιας σαϊτιάς.

Την τρίτη, ο Θιάλφι σωριάστηκε βαριανασαίνοντας στα μισά της διαδρομής, ενώ ο Γίγαντας τερμάτισε χωρίς καν να λαχανιάσει.

"Ο Θιάλφι είναι αρκετά γρήγορος, αλλά νομίζω πως δεν υπάρχει αμφιβολία για το ποιος ήταν ο νικητής," είπε ο βασιλιάς.

««»»

Με βαριά καρδιά, οι τέσσερεις σύντροφοι επέστρεψαν μαζί με τους Γίγαντες πίσω στη μεγάλη αίθουσα.

"Και τώρα, εσύ, Θέε του κεραυνού," είπε ο Ούντγκαρντ-Λόκι καθίζοντας στο θρόνο του. "Είσαι πασίγνωστος σε όλη την πλάση για τους κομπασμούς σου. Θα καταδεχθείς να μας επιδείξεις κάποιες από τις ικανότητές σου;"

Ο Θωρ σκέφτηκε τη δίψα του και είπε:

"Μπορώ να πιω περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον εδώ μέσα."

"Ωραία, λοιπόν", είπε ο βασιλιάς. "Φέρτε ένα κέρας γεμάτο μπύρα για τον καλεσμένο μας."

Ένας υπηρέτης έβαλε μέσα στα χέρια του Θωρ ένα μεγάλο κέρας ξεχειλισμένο από πιοτό. Ο Θωρ είχε πιεί από ακόμη μεγαλύτερα, αν και αυτό του φαινόταν κάπως μακρύτερο.

"Εδώ στα μέρη μας, θεωρούμε καλόν πότη αυτόν που μπορεί να αδειάσει ένα τέτοιο κέρας μονορούφι," είπε ο Ούντγκαρντ-Λόκι. "Μερικοί χρειάζονται να πάρουν μια ανάσα για να το

αδειάσουν, αλλά δεν έχω δει κανέναν που να μην μπορεί να το τελειώσει με τις τρεις."

Ο Θωρ έπιασε το κέρας στα δυνατά του χέρια, το έφερε στα χείλη, και άρχισε να ρουφάει άπληστα με κλειστά τα μάτια.

Έπινε αχόρταγα με μεγάλες γουλιές και χωρίς να πάρει ανάσα, μέχρι που ήταν έτοιμος να σκάσει.

Όταν τελικά αναγκάστηκε να σταματήσει για να πάρει αναπνοή, με έκπληξη είδε πως η μπύρα μέσα στο κέρας δεν είχε κατεβεί παραπάνω από ένα δάχτυλο.

"Μου φαίνεται πως η πρώτη σου προσπάθεια δεν ήταν αρκετή," είπε ειρωνικά ο Ούντγκαρντ-Λόκι. "Πάντως είμαι βέβαιος πως θα το αδειάσεις με τη δεύτερη φορά."

Η δεύτερη φορά ήταν ίδια με την πρώτη. Ο Θεός του κεραυνού αναγκάστηκε να πάρει ανάσα πριν στραγγίξει το κέρας, και όταν κοίταξε μέσα του είδε πως είχε πιει ακόμα λιγότερο από την πρώτη φορά.

"Δεν ξέρω τι λένε για σένα στην Άσγκαρντ," είπε ο βασιλιάς των Γιγάντων, "αλλά αν δεν το αδειάσεις και με την τρίτη προσπάθεια, δεν θα αξίζεις τίποτα ανάμεσά μας".

Ο Θωρ ήπιε μέχρι που νόμιζε πως το στομάχι του θα εκραγεί.

Όταν τελικά πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε μέσα στο κέρας, είδε πως είχε κατεβάσει δυο δάχτυλα ακόμη από το πιοτό, αλλά το υπόλοιπο συνέχιζε να αφρίζει στο εσωτερικό του ασημοκαπλαντισμένου κύπελλου. Νευριασμένος, έδωσε το κέρας πίσω στον υπηρέτη και αγριοκοίταξε τον οικοδεσπότη του.

"Έχεις μήπως καμιά άλλη δοκιμασία για μένα;" ρώτησε με τα νεύρα τεντωμένα.

Ο Ούντγκαρντ-Λόκι κούνησε το κεφάλι δήθεν σκεπτικά.

"Μερικές φορές βάζω τα παληκάρια μου να σηκώσουν από κάτω τη γάτα μου. Το θεωρούμε άσκηση μονάχα για τους έφηβους, και δεν θα περνούσε από το μυαλό μου να σου προτείνω κάτι τέτοιο αν δεν έβλεπα με τα μάτια μου πόσο αδύναμος είσαι."

«««»»

Ο Ούντγκαρντ-Λόκι έξυσε απαλά το πόδι του θρόνου του, και κάτω από το κάθισμα ξεπρόβαλε μια μεγαλόσωμη γκρίζα γάτα.

Κοίταξε τον Θωρ με τα πελώρια μάτια της και μετά κάθισε στο πάτωμα γουργουρίζοντας.

Νευριασμένος, ο Θωρ προχώρησε μπροστά, σκοπεύοντας να αρπάξει τη γάτα με το ένα χέρι και να την πετάξει στο πρόσωπο του βασιλιά.

Αλλά με τρόμο και ντροπή συνειδητοποίησε πως το ένα χέρι του δεν ήταν αρκετό.

Έσφιξε καλύτερα τα λουριά από τα σιδερένια γάντια του, πήρε μια βαθιά ανάσα, και γράπωσε τη γάτα με τα δύο χέρια γύρω από τη μέση. Ύστερα τράβηξε με όλη του τη δύναμη.

Τα χέρια που μπορούσαν να συνθλίψουν βράχους και να δαμάσουν τον κεραυνό δεν ήταν αρκετά για να σηκώσουν το περίεργο ζώο.

Η γάτα αψίδωσε την πλάτη της νιαουρίζοντας δαιμονισμένα, αλλά τα πόδια της συνέχιζαν να παραμένουν κολλημένα στη γη.

Τα δόντια του Θωρ έτριξαν από την προ-

σπάθεια, και ένιωσε τους μυς της κοιλιάς και της πλάτης του έτοιμους να σπάσουν.

Τελικά, η γάτα αναγκάστηκε να σηκώσει από κάτω το ένα της πόδι.

Ο Θεός του κεραυνού προσπάθησε για μια τελευταία φορά, και μετά αναγκάστηκε να αφήσει το ζώο, ρουφώντας αχόρταγα τον αέρα και προσπαθώντας να ξαναγεμίσει τα πνευμόνια του.

Η γάτα νιαούρισε και χώθηκε πάλι κάτω από τα πόδια του θρόνου.

«««»»

"Όλα αυτά είναι κόλπα για αμούστακα παιδιά," είπε ο Θωρ, κατακόκκινος από την ντροπή. "Άσε τις γάτες κατά μέρος και στείλε τον πιο δυνατο υπήκοό σου να παλέψει μαζί μου. Τότε θα δεις τι αξίζει ο πρωτότοκος του Όντιν!"

Ο βασιλιάς κοίταξε τους καθισμένους Γίγαντες σκεπτικά.

"Δεν νομίζω πως κάποιος από εδώ θα καταδεχόταν να παλέψει μαζί σου. Θα προτείνω, όμως, κάτι. Μπορείς να παλέψεις με την Έλι, τη γριά παραμάνα μου. Είναι πολύ ικανή σε τέτοιου είδους αθλήματα."

Λίγο μετά, μια απαίσια γριά Γιγάντισσα μπήκε μέσα στην αίθουσα. Το σώμα της έμοιαζε με το ροζιασμένο κορμό μιας αιωνόβιας βελανιδιάς, και οι μακριές κοτσίδες της είχαν το χρώμα του μολυβιού. Η καμπούρα της την έκανε να διπλώνει σχεδόν στη μέση, ενώ η μύτη και το πηγούνι της κύρτωναν προς αντίθετες κατευθύνσεις, κάνοντάς την να μοιάζει με ένα γέρικο όρνιο.

Στον ερχομό της, όλοι οι Γίγαντες άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να την επευφημούν. Η γριά δεν είπε τίποτα, παρά μόνο κοίταξε τον Θωρ μέσα από τις βαθουλωμένες κόγχες των ματιών της και έγλειψε με την άχρωμη γλώσσα της τα τριχωτά της χείλη.

"Καλομάνα Έλι, δέχεσαι να παλέψεις με το Θεό του κεραυνού;" τη ρώτησε ο Ούντγκαρντ-Λόκι.

"Περίμενα πολύ καιρό αυτή την ευκαιρία," είπε η γριά με μια φωνή που μόλις και ξεχώριζε από το τρέμουλο.

Ο Θωρ έπεσε μανιασμένα επάνω της, με σκοπό να τη ρίξει κάτω αμέσως και να ζητήσει κάποιον αξιότερο αντίπαλο.

Παρ'όλη τη φόρα του, όμως, η γριά έμεινε ακλόνητη στη θέση της, χωρίς να πισωπατήσει ούτε βήμα.

Τα ροζιασμένα της δάχτυλα βυθίστηκαν στα μπράτσα του Θεού, και ο Θωρ ένιωσε τη δύναμη να ρουφιέται από μέσα του.

Τρεις φορές προσπάθησε ο Θωρ να τη ρίξει κάτω, και τρεις φορές η γριά ανέστρεψε τη λαβή του και απείλησε να τον σωριάσει στο πάτωμα.

Την τέταρτη φορά, σχεδόν τα κατάφερε, και ο Προστάτης των Ανθρώπων βρέθηκε μισογονατισμένος.

Συγκεντρώνοντας όλη τη δύναμη που είχε μέσα του, ο Θωρ κατάφερε να κρατηθεί σε αυτή τη θέση και να μην πέσει ανάσκελα, αλλά ήταν σίγουρο πως δεν θα άντεχε για πολύ ακόμα.

"Αρκετά!" ακούστηκε η φωνή του βασιλιά των Γιγάντων πίσω του. "Γιέ του Όντιν, απέδειξες πως είσαι άξιος παλαιστής και δεν υπάρχει

λόγος για άλλη δοκιμασία. Καθίστε να φάτε και να πιείτε."

Η γριά κοίταξε άπληστα τον κοκκινογένη Θεό και μετά χαλάρωσε τη λαβή της, γύρισε την πλάτη και βγήκε από την αίθουσα.

««»»

Οι Γίγαντες έκαναν χώρο στους πελώριους πάγκους για τους τέσσερις επισκέπτες τους, και το φαγοπότι ξανάρχισε πάλι μέσα σε μια τεταμένη ατμόσφαιρα.

Ο Θωρ περίμενε πως όλοι θα του μιλούσαν περιπαικτικά και θα τον κορόιδευαν για τις αποτυχίες του, και ήταν ετοιμος να ορμήσει επάνω τους και να πεθάνει πολεμώντας, αλλά οι Γίγαντες φαίνονταν παράξενα μαζεμένοι και επιφυλακτικοί, και απέφευγαν ακόμη και να τον κοιτάξουν στα μάτια.

Τελικά, το φαγοπότι τέλειωσε και οι υπηρέτες έφεραν στρώματα και μαξιλάρια που σκόρπισαν παντού στη μεγάλη αίθουσα. Οι τέσσερεις επισκέπτες ξάπλωσαν σε μια γωνιά.

Ο Θωρ προσπάθησε να μείνει ξύπνιος, περιμένοντας κάποια νυχτερινή επίθεση των Γιγάντων αλλά η εξάντλησή του ήταν τέτοια ώστε γρήγορα αποκοιμήθηκε, όπως και οι άλλοι τρεις.

««»»

Το άλλο πρωί, ο Θωρ, ο Λόκι, ο Θιάλφι και η Ρόσκβα ξύπνησαν πριν από τους Γίγαντες. Ο μόνος που τους έκανε παρέα καθώς έπαιρναν

πρωινό ήταν ο ίδιος ο Ούντγκαρντ-Λόκι, ο οποίος στη συνέχεια τους συνόδευσε μέχρι τις πύλες του μεγάλου κάστρου της Ούντγκαρντ.

Ο Θιάλφι, η Ρόσκβα και ο Λόκι φαίνονταν ιδιαίτερα χαρούμενοι που έφευγαν από το παλάτι του βασιλιά των Γιγάντων ζωντανοί, αλλά ο Θωρ παρέμενε σκεφτικός και λυπημένος μετά τον εξευτελισμό που θεωρούσε ότι είχε υποστεί την προηγούμενη νύχτα.

Συγκεντρώνοντας την αξιοπρέπεια και την αποφασιστικότητά του, γύρισε και είπε στον Γίγαντα βασιλιά:

"Ίσως μετά από όλα όσα έγιναν χθες να νομίζεις πως οι Θεοί και οι άνθρωποι είναι εύκολη λεία για εσάς, τους προάγγελους του Χάους και της Αιώνιας Νύχτας. Να ξέρεις, όμως, πως όσο ο Θωρ και οι υπόλοιποι Θεοί είναι ακόμη ζωντανοί, οι άνθρωποι θα έχουν πάντα πιστούς προστάτες και συμμάχους".

Ένα παράξενο χαμόγελο χαράχτηκε στο ρυτιδιασμένο πρόσωπο του Ούντγκαρντ-Λόκι. Χάιδεψε τα λευκά του γένια σαν να ένιωθε αναποφάσιστος, και μετά είπε:

"Άκου καλά, Θεέ του κεραυνού. Τώρα που είσαι έξω από το κάστρο της Ούντγκαρντ, νομίζω πως είναι δίκαιο να σου αποκαλύψω την αλήθεια. Αν ήξερα πόσο δυνατός είσαι, σε βεβαιώνω πως δεν θα σε άφηνα να μπεις στο κάστρο μου, και ούτε πρόκειται να σου επιτραπεί ξανά κάτι τέτοιο όσο διατάζω εγώ στη χώρα των Γιγάντων. Ξέρεις πως αν ένιωθες τόση ντροπή από τις αποτυχίες σου και ριχνόσουν επάνω μας, θα μας εξόντωνες όλους;"

Ο Θωρ και οι σύντροφοί του τον κοίταξαν

γεμάτοι απορία.

"Είσαι ακόμα νέος, Αρματηλάτη, τουλάχιστον σε σχέση με ένα πλάσμα σαν κι εμένα," συνέχισε ο Γίγαντας βασιλιάς. "Από τη στιγμή που μπήκες στο Γιότουνχάιμ, χρησιμοποίησα πανίσχυρα ξόρκια ψευδαισθήσεων για να σε ξεγελάσω. Εγώ ήμουν ο Γίγαντας που συναντήσατε στο δάσος. Θυμάσαι που δεν μπορούσες να λύσεις το σάκκο με τις προμήθειες; Πώς ήταν δυνατόν να λυθεί ένας κόμπος όταν το κορδόνι είναι καμωμένο από σφυρηλατημένο ατσάλι; Με χτύπησες τρεις φορές με το σφυρί σου. Αν πραγματικά με πετύχαινε ακόμη και το πρώτο χτύπημα, που ήταν το ελαφρύτερο, σίγουρα θα με είχε σκοτώσει. Εγώ όμως είχα φροντίσει να βάλω έναν μεγάλο λόφο ανάμεσα σε σένα και σε μένα, και στην πραγματικότητα δεν χτυπούσες εμένα αλλά μια ψευδαίσθηση. Θυμάσαι τα τρία τετράγωνα φαράγγια που συναντήσατε καθώς ερχόσασταν εδώ; Ήταν οι τρεις εσοχές που δημιούργησαν στο έδαφος οι τρεις σφυριές σου. Σας φάνηκε ότι περπατούσατε μισή μέρα, ενώ μονάχα αυτό το μικρό κομμάτι χώριζε το μέρος όπου κοιμηθήκαμε από την Ούντγκαρντ!.."

Ο Θωρ άκουγε τις εξηγήσεις του βασιλιά με έκπληξη, ικανοποίηση, αλλά και μια νέα πλημμύρα οργής.

"Ξόρκια χρησιμοποίησα και στα αγωνίσματα σας με τους υπηκόοους μου. Δεν συναγωνιστήκατε με τα πλάσματα που βλέπατε, αλλά με οντότητες πολύ πιο τρομερές. Ο Λόκι έτρωγε πραγματικά πολύ γρήγορα, αλλά είχε για αντίπαλο τον Λόγκι, την προσωποποίηση της ανεξέλεγχτης φωτιάς που καταπίνει τα πάντα στο

πέρασμά της. Ο Θιάλφι δεν έτρεχε πλάι σε έναν νεαρό Γίγαντα, αλλά στον Χούγκι, ο οποίος δεν ήταν άλλος από την προσωποποίηση της σκέψης μου. Και τι είναι αυτό που μπορεί να τρέξει γρηγορότερα από τη σκέψη;.."

"Όσο για σένα, Θωρ," συνέχισε ο Ούντγκαρντ-Λόκι, "ένιωσες ντροπή όταν δεν μπόρεσες να αδειάσεις το κέρας που σου έφεραν οι υπηρέτες μου, αλλά δεν μπορούσες να δεις πως το άλλο άκρο του κέρατος συνδεόταν με την ίδια τη θάλασσα. Δεν πίστευα στα μάτια μου όταν είδα να κατεβάζεις τόσο πολύ τη στάθμη των νερών της!"

"Και η γάτα!.. Δεν ήταν άλλη από το Γιόρμουνγκαντ, το τρομερό Φίδι της Μίνγκαρντ, που περιτριγυρίζει ολόκληρο τον κόσμο, δαγκώνοντας την ίδια την ουρά του καθώς ολοκληρώνει τον κύκλο του. Κόντεψαν όλοι να πεθάνουν από την τρομάρα τους όταν σε είδαν να το σηκώνεις τόσο ψηλά ώστε η πλάτη του σχεδόν άγγιξε τον ουρανό!.."

"Τέλος, το μεγαλύτερο θαύμα ήταν που άντεξες τόσο πολύ ενάντια στην Έλι, και τελικά δεν μπόρεσε παρά να σε ρίξει στο ένα γόνατο. Γιατί θα πρέπει να ξέρεις πως η γριά ήταν τα Γηρατειά προσωποποιημένα, ενάντια στα οποία κανένα πλάσμα αυτού του κόσμου δεν μπορεί να αντιστέκεται αιώνια!.."

Ο γέρο-Γίγαντας αναστέναξε βαθιά:

"Είπα ήδη πολλά, και ίσως αυτό να μην ήταν τόσο φρόνιμο. Νομίζω πως εδώ οι δρόμοι μας είναι καλύτερο να χωρίσουν. Αν θελήσεις να ξαναβρείς την Ούντγκαρντ, να είσαι σίγουρος πως θα χρησιμοποιήσω και πάλι τη μαγεία μου για να την προστατέψω."

Με τα τελευταία λόγια του βασιλιά, ο Θωρ δεν άντεξε περισσότερο και άρχισε να στριφογυρίζει το σφυρί του γύρω από το κεφάλι του, έτοιμος να τσακίσει τον πονηρό του αντίπαλο. Την ίδια όμως στιγμή, ο Ούντγκαρντ-Λόκι εξαφανιζόταν σαν σύννεφο καπνού από μπροστά του.

Ο Θεός του κεραυνού γύρισε για να ξεσπάσει το θυμό του πάνω στα τείχη της Ούντγκαρντ, αλλά το μεγάλο κάστρο είχε κι αυτό εξαφανιστεί μαζί με τον αφέντη του.

Στη θέση του δεν υπήρχε πια παρά μόνο η απέραντη χέρσα πεδιάδα.

«««»»

Οι τέσσερις σύντροφοι γύρισαν πίσω στην Μίνγκαρντ, διασχίζοντας το Γιότουνχάιμ ανενόχλητοι.

Στο αγρόκτημα του χωρικού ο Θωρ ξαναπήρε το άρμα του. Αυτή τη φορά, ο Τριζοδόντης και ο Αυλακοδόντης είχαν δυο καινούριους επιβάτες. Ο Θιάλφι και η Ρόσκβα άφησαν πρόθυμα τη Γη για να κάνουν καινούρια κατοικία τους το Θρούντβανκ, τα απέραντα κτήματα του Θωρ στην Άσγκαρντ.

Στο δρόμο του γυρισμού ο Θεός του κεραυνού παρέμενε σκεπτικός και σοβαρός. Μετά από εκείνη τη συνάντηση ήταν πια πολύ επιφυλακτικός, και έμαθε πάντα να διατηρεί τις αμφιβολίες του για πράγματα που αλλιώς τα βλέπουν τα μάτια και αλλιώς είναι στην πραγματικότητα.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Ιστορίες με ανθρωπόμορφα πλάσματα πελώριου μεγέθους, βγαλμένα μέσα από τους μύθους της αυγής της ιστορίας.

Ιστορίες για ανθρώπους που βρίσκονται γίγαντες σε πλανήτες νάνων και για άλλους που βρίσκονται νάνοι σε κόσμους γιγάντων.

Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι τα μεγέθη μέσα στο σύμπαν δεν μπορεί παρά να είναι σχετικά και αυτό που φαίνεται πολύ δεν είναι πάντα μεγαλύτερο από εκείνο που φαίνεται λίγο.

Δρχ. 800